#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

NORA ROBERTS

J. D. ROBB

WRITING AS

NAKED IN DEATH

Capitolul 1

Se trezi în întuneric. Primele semne ale unei dimineţi mohorâte se strecurau printre stinghiile jaluzelelor din fereastră, aruncând umbre strâmbe peste pat, ca şi cum s-ar fi trezit într-o celulă de închisoare.

Câteva clipe rămase, pur şi simplu, nemişcată, tremurând, ostatică, până ce visul se împrăştie. După zece ani în cadrul Forţelor speciale, Eve încă mai avea vise.

Cu şase ore înainte omorâse un om, văzuse cum moartea pusese stăpânire pe privirea lui. Nu era prima dată când îşi exercita forţa maximă sau când visa. Învăţase să accepte acţiunea şi consecinţele ei.

Dar era urmărită de amintirea copilului. Copilul pentru salvarea căruia nu ajunsese la timp. Copilul ale cărui urlete îi răsunaseră în vis împreună cu ale ei.

Tot sângele ăla, gândi Eve, în timp ce îşi ştergea faţa de sudoare cu palmele. O fetiţă atât de mică să aibă atâta sânge în cap. Ştiuse că era necesar să se detaşeze de acea imagine.

Procedura standard a departamentului însemna că trebuia să-şi petreacă dimineaţa la Testare. Orice ofiţer, care trăgea cu arma şi lua o viaţă, trebuia să treacă prin teste psihologice şi emoţionale ale căror rezultate să-i permită întoarcerea la datorie. Eve considera testele o

uşoară inconvenienţă.

Le va trece, aşa cum le trecuse şi altă dată.

Când se ridică din pat, luminile aflate deasupra capului trecură automat pe iluminatul discret, arătându-i drumul spre baie. Se cutremură uşor uitându-se la imaginea proprie din oglindă.

Ochii îi erau umflaţi din lipsă de somn, iar pielea era aproape la fel de palidă ca a cadavrelor pe care le trimisese la ME.

Nevrând să se mai gândească la asta, intră sub duş, căscând.

- Dă-mi treizeci şi opt de grade, presiune maximă, zise ea şi se aşează în aşa fel, încât apa o izbi direct în faţă.

Lăsă jetul să facă abur şi se săpuni nervoasă în timp ce se gândea la evenimentele petrecute noaptea trecută. Trebuia să ajungă la Testare abia la ora nouă, şi avea să folosească următoarele trei ore ca să se calmeze şi să lase visul să se destrame complet.

Micile îndoieli şi regretele puteau însemna o a doua şi mult mai intensă rundă cu maşinăriile şi cu tehnicianul cu ochi de bufniţă care le manevra.

Eve nu avea de gând să stea departe de acţiunea străzii mai mult de douăzeci şi patru de ore.

După ce îşi puse un halat pe ea, se îndreptă spre bucătărie şi îşi programă Autobucătarul pentru o cafea neagră şi o felie de pâine uşor

prăjită. Prin fereastră auzea zumzetul greu al traficului aerian care îi ducea pe navetişti către birouri, iar pe cei din schimbul de noapte îi aducea acasă. Îşi alesese apartamentul cu ani în urmă, pentru că se afla într-o zonă de trafic terestru şi aerian foarte intens, iar ei îi plăceau zgomotul şi mulţimea de oameni. Căscând din nou, privi pe fereastră după un aerobus vechi şi zgomotos care îi transporta pe muncitorii care nu aveau norocul să lucreze în centru sau de la computerele de acasă.

Îşi aduse pe monitor ziarul New York Times şi trecu în revistă titlurile în timp ce cafeina sintetică îi impulsiona sistemul nervos.

Autobucătarul îi arsese din nou pâinea, dar o mâncă aşa, gândindu-se vag că ar trebui să-l înlocuiască curând.

Tocmai citea încruntată un articol despre retragerea în masă de pe piaţă a unui lot de cocker spaniel droizi când telelinkul începu să sune. Eve trecu pe telecomunicaţie şi privi cum comandantul ei apare pe ecran.

— Comandante.

— Locotenente. El îşi înclină puţin capul, aşa că îi observă părul încă ud şi ochii cârpiţi de somn. Un incident la douăzeci şi şapte Vest Broadway, etajul optsprezece. Eşti desemnată ca şef de anchetă.

Eve ridică dintr-o sprânceană.

— Sunt programată la Testare. Subiect

terminat la douăzeci şi două treizeci şi cinci.

— A fost respinsă, zise el fără nicio inflexiune a vocii. Ia-ţi legitimaţia şi arma când pleci spre incident. Cod Cinci, locotenente.

— Da, domnule.

Faţa lui dispăru de pe ecran. Cod Cinci însemna că va trebui să raporteze direct comandantului şi că nu vor exista rapoarte interdepartamentale nesigilate şi nici cooperare cu presa.

În esenţă, însemna că era singură.

Broadway-ul era zgomotos şi aglomerat, arăta ca un fel de petrecere de la care oaspeţii scandalagii nu plecau niciodată. Traficul stradal, pietonal şi cel aerian era mizerabil, strangulând mediul înconjurător cu oameni şi vehicule. şi-l amintea de pe vremea când purta uniformă, ca fiind un loc fierbinte pentru accidente şi turiştii striviţi, prea ocupaţi să caşte gura la spectacol ca să se mai şi ferească.

Chiar şi la ora asta, aburul se ridica de pe tarabele de mâncare portabile sau staţionare, care ofereau mulţimii orice, de la tăiţei din orez la crenvurşti din soia. Trebui să ocolească brusc ca să poată evita un comerciant nerăbdător şi Grătarul Plutitor, şi îl privi nepăsătoare cum acesta îi arată degetul mijlociu.

Eve parcă şi, ocolind un bărbat care mirosea mai rău decât sticla de băutură pe care o avea, păşi pe trotuar. Trecu, mai întâi, cu privirea peste

clădire, cincizeci de etaje din metal strălucitor care tăiau cerul plecând dintr-o fundaţie din ciment. Fu acostată de două ori înainte de a ajunge la uşă.

Din moment ce această zonă de cinci blocuri a Broadway-ului era cu afecţiune numită Aleea Prostituatelor, nu se arăta deloc surprinsă. Îi arătă legitimaţia gardianului în uniformă de la intrare.

— Locotenent Dallas.

— Da, să trăiţi. Îşi trecu comp-sigiliul oficial peste uşă ca să-i îndepărteze pe curioşi, apoi se îndreptă spre bateria de lifturi. Etajul optsprezece, zise el după ce uşile se închiseră în urma lor.

— Pune-mă la curent, domnule ofiţer. Eve îşi deschise reportofonul şi aşteptă.

— N-am fost eu primul la locul faptei, locotenente. Ce s-a întâmplat sus, a rămas sus. E un poliţist înăuntru care te aşteaptă. Avem o Omucidere şi un Cod Cinci în optsprezece – zero trei.

— Cine a raportat?

— Nu am informaţia asta.

Când uşile liftului se deschiseră, el rămase acolo unde era. Eve ieşi şi se trezi singură într-un hol îngust. Camerele de luat vederi se înclinară în jos, spre ea şi picioarele ei, aproape nefăcând niciun zgomot pe traversa uzată, în timp ce ea se apropia de camera 1803.

Ignorând placa de identificare palmară, se

anunţă vocal, ţinând legitimaţia la nivelul ochilor pentru camera de luat vederi, până când uşa se deschise.

— Dallas.

— Feeney. Zâmbi, bucuroasă să vadă o faţă familiară. Ryan Feeney era un vechi prieten şi fost partener, care schimbase munca în stradă pe cea de birou şi o poziţie de vârf în Divizia de Detectare electronică.

— Deci, în ziua de azi, trimit mulgători de computere.

— Au vrut un ofiţer şi pe cel mai bun. Buzele îi zâmbiră pe faţa lată şi ridată, dar privirea îi rămase serioasă. Era un bărbat mic de statură, robust, cu mâini puternice şi părul de culoarea ruginii. Arăţi obosită.

— Noapte grea.

— Aşa am auzit şi eu. Îi oferi o nucă învelită în zahăr din punga pe care o avea la el, ca de obicei, şi o măsură din priviri ca şi cum ar fi vrut să se asigure că putea face faţă situaţiei care îi aştepta în dormitorul din spate.

Era tânără pentru gradul pe care îl avea, abia dacă împlinise treizeci de ani, iar ochii mari, căprui, nu avuseseră niciodată şansa să fie naivi. Părul castaniu deschis era tuns scurt, mai degrabă din motive de confort decât de stil, dar se potrivea cu faţa ei triunghiulară, cu pometii ascuţiţi şi cu uşoara gropiţă din bărbie.

Era înaltă, subţire, cu tendinţa de a părea

prea slabă, dar Feeney ştia că sub jacheta de piele se aflau muşchi puternici. Mai mult, existau un creier şi o inimă.

— Cazul ăsta o să fie delicat, Dallas.

— Am înţeles asta deja.

Cine-i victima?

— Sharon Deblass, nepoata senatorului Deblass. Numele nu-i spunea nimic.

— Politica nu este partea mea tare, Feeney.

— Senator de Virginia, extremă dreaptă, bani moşteniţi. Nepoata s-a îndreptat brusc spre stânga acum câţiva ani, s-a mutat la New York, şi a devenit damă de companie cu licenţă.

— Era prostituată. Dallas trecu în revistă apartamentul. Era mobilat în stilul obsesiv modern – sticlă şi crom delicat, pe pereţi holograme semnate, bar de un roşu puternic, aşezat într-o nişă. Ecranul ambiental lat, din spatele barului, era plin de forme şi culori reci, pastelate, care se amestecau şi se uneau.

Ordonat ca o fată mare, gândi Eve, şi rece ca o curvă.

— Nu e surprinzător, având în vedere zona.

— Politica face ca situaţia să fie delicată. Victima avea douăzeci şi patru de ani, femeie, albă. şi-a găsit moartea în pat.

Eve ridică o sprânceană.

— Pare poetic, din moment ce acolo a fost plătită. Cum a murit?

— Asta-i o altă problemă. Vreau să vezi tu

însăţi.

În timp ce se îndreptau spre dormitor, fiecare dintre ei scoase un mic container şi îşi pulverizã o soluţie pe faţa şi pe dosul mâinilor, pentru a sigila grăsimile şi amprentele. La uşă, Eve pulverizã soluţia şi pe tălpile ghetelor pentru a le face să nu se lipească de ele fibre, fire de păr sau piele.

Eve era deja prudentă. În circumstanţe normale, la locul crimei ar fi trebuit să fie încă doi investigatori, dotaţi cu recordere de sunet şi imagine. Cei de la medicina legală ar fi aşteptat cu obişnuita lor nerăbdare sfidătoare ca să treacă locul prin sită.

Faptul că doar Feeney fusese desemnat să lucreze cu ea însemna că era o grămadă de ouă pe care trebuia să păşească.

— Camere de luat vederi la parter, în lifturi şi pe coridoare, comentă Eve.

— Am marcat deja discurile. Feeney deschise uşa dormitorului şi o lăsă pe ea să intre prima.

Nu era o scenă plăcută. În mintea lui Eve, moartea era foarte rar o experienţă calmă, religioasă. Era sfârşitul tragic, indiferent faţă de sfânt sau păcătos. Dar ceea ce vedea acum era şocant, ca o scenă aranjată deliberat să ofenseze.

Patul era enorm, acoperit cu ceea ce părea a fi satin adevărat, de culoarea piersicilor coapte. Spoturi mici, ce luminau delicat, erau îndreptate spre centrul patului, acolo unde femeia goală era cuprinsă în adâncitura blândă a saltelei plutitoare.

Salteaua se mişca cu ondulaţii obscen de graţioase pe ritmul muzicii programate care se revărsa din tăblia patului.

Era încă frumoasă, o faţă ca de camee, cu o cascadă de păr roşu ca focul, ochi de smarald care priveau sticloşi spre tavanul acoperit de oglinzi, braţe şi picioare albe ca laptele, care te duceau cu gândul la scene din Lacul Lebedelor, în timp ce patul le legăna uşor.

Nu erau aranjate artistic, ci întinse lasciv, în aşa fel încât corpul femeii moarte forma un X, exact în mijlocul patului.

Avea o gaură în frunte, una în piept, iar o alta se căsca oribil între coapsele desfăcute. Sângele sărise pe cearşafurile lucioase, băltise, se scursese şi pătase.

Erau pete pe pereţii lăcuiţi, ca nişte picturi morbide scrijelite de un copil diabolic.

Atât de mult sânge era un lucru rar, iar ea văzuse mult prea mult în noaptea care trecuse, ca să poată privi scena cu calmul pe care ar fi preferat să-l aibă.

Trebui să înghită o dată, cu putere, şi să se forţeze să blocheze imaginea unui copil mic.

— Ai înregistrat imaginea?

— Da.

— Atunci închide chestia aia nenorocită. Expiră profund în timp ce Feeney găsi comenzile care opreau muzica. Patul îşi opri şi el mişcarea. Rănile, murmură Eve, apropiindu-se ca să le poată

examina. Prea curate ca să fi fost provocate de un cuţit. Prea neregulate pentru un laser.

O imagine îi trecu prin faţa ochilor – filme vechi din timpul pregătirii, video casete vechi, răutate veche.

— Hristoase, Feeney, astea arată ca nişte răni de gloanţe. Feeney îşi vârî mâna în buzunar şi scoase o pungă sigilată.

— Cine a făcut-o, a lăsat un suvenir. Îi dădu punga lui Eve. Un obiect antic de felul ăstuia, probabil, se poate vinde pentru opt sau zece mii unui colecţionar legal, dublu pe piaţa neagră.

Fascinată, Eve răsuci în palmă revolverul sigilat.

— E greu, zise ea mai mult pentru sine…

— Calibrul 38, îi spuse el. Primul pe care îl văd în afara unui muzeu. Ăsta-i un Smith & Wesson, Model Zece, oţel albastru. Privi spre armă cu afecţiune.

O piesă cu adevărat clasică, a fost arma standard a poliţiei până către sfârşitul secolului douăzeci. Au oprit fabricaţia lor prin secolele douăzeci şi doi, douăzeci şi trei, când a fost adoptată legea care interzice armele de foc.

— Eşti un iubitor al istoriei. Ceea ce explica motivul pentru care se afla cu ea. Pare a fi nou.

Adulmecă prin pungă şi simţi mirosul de ulei şi de ars. Cineva a avut foarte mare grijă de chestia asta. Oţel împuşcat în carne, gândi ea cu voce tare, în timp ce-i dădea înapoi lui Feeney

punga. Urâtă moarte şi prima de felul ăsta pe care o văd în zece ani de când lucrez în departament.

— A doua pentru mine. acum vreo cincisprezece ani, o petrecere în partea de jos a East Side care a degenerat. Un individ a împuşcat cinci oameni cu o armă de calibrul douăzeci şi doi înainte de a-şi da seama că nu era o jucărie. Cumplită mizerie.

— Jocuri şi distracţie, murmură Eve. O să-i verificăm pe colecţionari, să vedem câţi dintre ei au o armă ca asta.

Poate că cineva a raportat un furt.

— S-ar putea.

— Mai degrabă, cred că a apărut de pe piaţa neagră. Eve privi înapoi spre cadavru. Dacă face meseria asta de câţiva ani, ar trebui să aibă discuri, liste de clienţi, agende. Se încruntă. Din cauza situaţiei de Cod Cinci va trebui să merg eu însămi din uşă în uşă să pun întrebări oamenilor. Nu e o simplă crimă sexuală, oftă ea. Cel care a făcut-o s-a pregătit. Arma de colecţie, rănile înseşi, aproape perfect aliniate de sus în jos, luminile, poziţia corpului. Cine a anunţat crima, Feeney?

— Ucigaşul.

Aşteptă până când ea îşi întoarse din nou privirea spre el.

Chiar de aici. A sunat la staţia de poliţie. Vezi cum camera video este îndreptată spre faţa ei? Asta s-a primit. Video, nu audio.

— Îi plac spectacolele.

Eve expiră cu putere. Un nenorocit inteligent şi arogant. Întâi, a făcut sex cu ea. Pun pariu pe legitimaţia mea. Apoi, s-a ridicat şi a făcut-o. Îşi ridică braţul, ochii lăsându-l în jos în timp ce număra: unu, doi, trei.

— Câtă răceală, şopti Feeney.

— E un tip rece.

După asta, a netezit cearşafurile în jurul ei. Vezi cât de bine întinse sunt? O aranjează, îi desface picioarele în aşa fel, încât nimeni să nu aibă niciun dubiu în privinţa felului în care îşi câştiga existenţa. O face cu grijă, practic, măsurând în aşa fel, încât să fie perfect aliniată. Centrul patului, braţe şi picioare îndepărtate la distanţe egale. Nu opreşte patul pentru că face parte din spectacol. Lasă arma pentru că vrea ca noi să ştim imediat că nu este un om obişnuit. Are o personalitate puternică. Nu vrea să piardă timpul, lăsând cadavrul să fie descoperit întâmplător. Vrea să se afle imediat. Satisfacţie imediată.

— Ea avea licenţă şi pentru bărbaţi şi pentru femei, observă Feeney, dar Eve clătină din cap.

— Nu e o femeie. O femeie nu ar fi lăsat-o arătând şi frumoasă şi obscenă. Nu, nu cred că este o femeie. Hai să vedem ce reuşim să găsim. Ai intrat pe computerul ei?

— Nu. E cazul tău.

Dallas. Sunt autorizat doar să asist.

— Vezi dacă poţi accesa lista ei de clienţi. Eve se îndreptă spre dulap şi începu să cerceteze cu grijă prin sertare.

Gusturi scumpe, reflectă Eve. Erau acolo câteva articole din mătase adevărată, genul care nu putea fi imitată. Sticla de parfum era exclusivistă şi mirosea, după un adulmecat rapid, ca sexul scump. Conţinutul sertarelor era aranjat meticulos, lenjeria împăturită perfect, puloverele aranjate pe culori şi categorii de material. Şifonierul era la fel.

Era evident că posesoarea lor avea o dragoste pentru haine şi gust rafinat pentru ce era mai bun, având grijă de ele cu scrupulozitate.

Totuşi, murise dezbrăcată.

— Ţinea o evidenţă foarte bună, îi strigă Feeney. Sunt toate aici.

Lista de clienţi, programări – inclusiv examenul medical lunar pe care era obligată să-l facă, şi vizitele săptămânale la salonul de frumuseţe. Pentru examenul medical se ducea la Trident Clinic, iar pentru frumuseţe, la Paradise.

— Amândouă sunt printre cele mai bune. Am o prietenă care a economisit bani timp de un an ca să poată beneficia de o zi de tratamentele de la Paradise.

Tot felul de oameni.

— Sora nevesti-mii s-a dus acolo la aniversarea celor douăzeci şi cinci de ani de căsătorie. A costat-o aproape la fel de mult cât

nunta copilului meu. Hopa, avem şi agenda cu adrese personale.

— Bun, copiază tot, Feeney, te rog. Auzindu-l fluierând uşor, privi peste umăr şi zări computerul cu margini de aur din mâna lui. Ce-i?

— Avem aici o mulţime de nume răsunătoare. Politică, spectacole, bani, bani, bani. Interesant, fata noastră are numărul privat al lui Roarke.

— Care Roarke?

— Doar Roarke, din câte ştiu eu. Bani mulţi. Genul de bărbat care face din nimic cărămizi de aur. Ar trebui să mai citeşti şi altceva în afară de paginile de sport, Dallas.

— Hei, citesc titlurile. Ai auzit de retragerea cockerilor spaniel?

— Roarke înseamnă întotdeauna ştiri senzaţionale, zise Feeney cu răbdare. Are una dintre cele mai bune colecţii de artă din lume.

Artă şi antichităţi, continuă el, observând cum Eve înţelege şi se întoarce spre el. E colecţionar autorizat de arme. Se spune că ştie şi cum să le folosească.

— O să-i fac o vizită.

— Ai să fii foarte norocoasă dacă vei reuşi să ajungi la o milă depărtare de el.

— Mă simt norocoasă. Eve se îndreptă spre cadavru şi îşi strecură mâinile sub cearşafuri.

— Omul ăsta are prieteni puternici, Dallas. Nu-ţi poţi permite nici măcar să şopteşti că ar putea fi legat de chestia asta până când nu ai ceva

solid.

— Feeney, ştii că e o greşeală să-mi spui asta. Dar chiar în timp ce începea să zâmbească, degetele îi atinseră ceva aflat între trupul rece şi cearşafurile însângerate. E ceva sub ea.

Cu grijă, Eve îi ridică umărul şi îşi strecură degetele.

— Hârtie, şopti ea.

Sigilată. Şterse cu degetul protejat de substanţa pulverizată la intrare pata de sânge până când reuşi să citească ce scria pe foaia de hârtie.

UNA DIN ŞASE

— Pare a fi scrisă de mână, zise ea către Feeney şi îi întinse hârtia. Băiatul nostru e mai mult decât inteligent, mai mult decât arogant. Şi nu a terminat încă.

Eve îşi petrecu restul zilei făcând ceea ce în mod normal ar fi fost treaba dronelor. Intervieva personal vecinii victimei, înregistrând declaraţii, impresii.

Reuşi să îşi ia un sandvici din mers, de la acelaşi Grătar Plutitor pe care aproape că-l lovise mai devreme. După noaptea şi dimineaţa prin care trecuse, nu putea să-i reproşeze recepţionerei de la salonul Paradise că o privea de parcă ar fi fost adunată cu târâşul de pe trotuar.

Cascade muzicale susurau prin verdeaţa din jurul recepţiei celui mai exclusivist salon din oraş. Ceşti minuscule de cafea veritabilă şi pahare

delicate cu apă minerală sau şampanie erau servite celor care se relaxau în fotolii confortabile sau pe canapele.

Căştile şi discurile cu reviste de modă completau atmosfera elegantă.

Recepţionera avea nişte sâni magnifici, dovadă a tehnicilor de sculptură corporală ale salonului. Purta o rochie scurtă şi strâmtă de culoare roşie, care era marca salonului, şi o coafură incredibilă din părul negru răsucit ca nişte şerpi.

Eve nu putea fi mai încântată de atât.

— Îmi pare rău, zise femeia cu o voce grijuliu modulată şi lipsită de orice expresie, ca a unui computer. Vă stăm la dispoziţie numai cu programare.

— Nu-i nimic. Eve zâmbi şi aproape că-i păru rău că avea să aplice o înţepătură dispreţului afişat.

Aproape. Asta ar trebui să-i obţină una. Îşi arătă legitimaţia. Cine se ocupă de Sharon Deblass?

Privirea oripilată a recepţionerei fugi spre aria de aşteptare.

— Problemele clienţilor noştri sunt strict confidenţiale.

— Sunt sigură. Distrându-se grozav, Eve se aplecă prietenoasă peste tejgheaua în formă de U. Pot să vorbesc frumos şi liniştit, ca acum, în aşa fel, încât să ne înţelegem, Denise? aruncă o privire

discretă ecusonului aflat pe pieptul femeii. Sau pot să vorbesc tare, în aşa fel, încât să înţeleagă toată lumea. Dacă preferi prima variantă, du-mă într-o cameră liniştită unde nu vom deranja niciun client, şi trimite-mi-l pe operatorul lui Sharon Deblass. Sau cum îl numiţi voi.

— Consultant, zise Denise pierdută. Te rog să mă urmezi.

— Cu plăcere.

Numai în filme sau pe casete video văzuse Eve un loc la fel de luxos. Covorul roşu era atât de gros şi moale, încât picioarele se afundau în el.

Ţurţuri de cristal atârnau din tavan şi emiteau lumină.

Aerul mirosea a flori şi a corpuri răsfăţate.

Poate că nu reuşea să se imagineze pe sine acolo, înfăşurată în creme şi uleiuri, masată şi sculptată, dar dacă ar fi avut de gând să-şi piardă timpul pentru propria vanitate, cu siguranţă ar fi fost interesant să o facă în condiţii atât de civilizate.

Recepţionera o conduse într-o cameră mică, cu o hologramă care reprezenta o pajişte în plină vară, dominând un perete întreg. Sunetul domol al cântecului de păsări şi briza plăcută îndulceau aerul.

— Vă rog să aşteptaţi aici.

— Nicio problemă.

Eve aşteptă ca uşa să se închidă, apoi, cu un oftat indulgent, se aşeză într-un scaun extrem de

confortabil. În momentul în care se aşeză, monitorul de lângă ea se deschise şi o faţă prietenoasă şi plăcută, care nu putea fi decât a unui droid, începu să-i zâmbească.

— Bună ziua. Bun venit la Paradise. Problemele tale cosmetice şi confortul tău sunt singura noastră prioritate. Doreşti să bei ceva în timp ce-ţi aştepţi consultantul?

— Sigur. Cafea neagră, cafea.

— Desigur.

Ce ai prefera? Apasă litera C pe tastatură pentru a consulta lista sortimentelor.

Înăbuşindu-şi un chicotit, Eve urmă instrucţiunile. Îşi petrecu următoarele două minute cântărind opţiunile, apoi rămase să se decidă între French Riviera şi Caribbean Cream.

Uşa se deschise înainte de a se decide. Resemnată, se ridică şi dădu cu ochii de o sperietoare îmbrăcată foarte elaborat.

Peste cămaşa de un roz aprins şi pantalonii de culoarea prunelor, el purta un halat descheiat, lung, în culoarea roşie a salonului Paradise.

Părul, care îi atârna pe spate, pornind dintr-o faţă dureros de emaciată, imita culoarea pantalonilor. Îi întinse lui Eve o mână, o strânse uşor, şi o privi cu ochi blânzi, ca de căprioară.

— Îmi pare teribil de rău, doamnă ofiţer. Mă simt confuz.

— Doresc informaţii despre Sharon Deblass. Din nou, Eve îşi scoase legitimaţia şi i-o oferi spre

inspecţie.

— Da, ah… Locotenent Dallas. Aşa înţelesesem şi eu. Trebuie să ştiţi, desigur, că informaţiile despre clienţii noştri sunt strict confidenţiale. Paradise are o reputaţie excelentă atât în ceea ce priveşte discreţia, cât şi calitatea serviciilor.

— Iar tu trebuie să ştii, desigur, că pot aduce un mandat, domnule…

— Oh, Sebastian.

Doar Sebastian. Flutură o mână subţire care sclipea de inele.

Nu-ţi pun la îndoială autoritatea, locotenente. Dar, dacă mă poţi ajuta, care este motivul acestei anchete?

— Anchetez motivele pentru care Deblass a fost ucisă. Aşteptă o secundă, analiză şocul care i se citea în priviri şi care îi şterse culoarea de pe faţă. În afară de asta, informaţiile mele sunt strict confidenţiale.

— Ucisă. Doamne.

Dumnezeule, frumoasa noastră Sharon e moartă? Trebuie să fie o greşeală. Aproape că alunecase din scaun, cu capul lăsat pe spătar şi cu ochii închişi. Când monitorul îi oferi o băutură, dădu din nou din mână. Lumina sclipi de pe degetele lui împodobite cu bijuterii. Dumnezeule, da. Am nevoie de un coniac, dragă. Un pahar de Trevalli.

Eve se aşeză lângă el şi îşi scoase

reportofonul.

— Povesteşte-mi despre Sharon.

— O creatură minunată. Uimitoare din punct de vedere fizic, desigur, dar era ceva mai profund. Coniacul lui sosi în cameră pe o tavă automată, silenţioasă. Sebastian ridică paharul şi luă o înghiţitură zdravănă.

— Avea un gust impecabil, o inimă generoasă, o ironie fină. Îşi întoarse ochii de căprioară spre Eve.

— Am văzut-o chiar acum două zile.

— Profesional?

— Avea o programare permanentă săptămânal, pentru o jumătate de zi.

La fiecare două săptămâni avea o zi întreagă. Scoase o eşarfă de culoarea untului şi îşi tamponă ochii cu ea.

Sharon avea grijă de ea, credea cu tărie în felul în care se prezenta.

— A fost un atu în meseria ei.

— Natural. Lucra doar ca să se amuze. Banii nu reprezentau o nevoie deosebită, dacă ne gândim la familia din care provenea. Îi plăcea sexul.

— Cu tine?

Faţa lui sofisticată tresări, buzele trandafirii se ţuguiară indicând ceva ce ar fi putut fi bosumflare sau durere.

— Eram consultantul, confidentul şi prietenul ei, zise Sebastian înţepat şi îşi aruncă eşarfa peste

umărul stâng cu un gest elegant. Ar fi fost indiscret şi neprofesionist să devenim parteneri de sex.

— Deci nu erai atras de ea sexual?

— Era imposibil pentru oricine să nu se simtă atras de ea sexual. Ea... Făcu un gest larg cu mâna. Emana a sex aşa cum alţii ar putea răspândi a un parfum foarte scump. Dumnezeule! mai luă o înghiţitură tremurată de băutură. Totul e la trecut. Nu pot să cred.

Moartă. Omorâtă. Îşi întoarse privirea către Eve. Ai zis că a fost omorâtă.

— Aşa este.

— Cartierul ăla în care locuia, zise el încruntat. Nimeni nu a reuşit să o convingă să se mute într-un loc mai acceptabil. Îi plăcea să trăiască periculos şi să arunce totul sub nasul aristocratic al familiei.

— Nu se înţelegea cu familia?

— Oh, categoric. Îi făcea plăcere să-i şocheze. Era un spirit atât de liber, iar ei atât de... comuni. O spuse pe un ton care lăsa să se înţeleagă faptul că a fi comun era un păcat de moarte mai mare decât crima însăşi. Bunicul ei continuă să promoveze proiecte de lege care să interzică prostituţia. Ca şi cum secolul trecut nu ar fi dovedit că asemenea lucruri trebuie reglementate atât pentru sănătate, cât şi pentru scăderea ratei criminalităţii. El este şi împotriva reglementărilor privind procrearea, schimbarea sexului,

echilibrarea chimică şi interzicerea armelor.

Eve ciuli urechile.

— Senatorul se opune interzicerii armelor?

— E unul dintre proiectele lui dragi. Sharon mi-a spus că are o colecţie imensă de antichităţi şi vorbeşte tot timpul despre dreptul demodat de a purta arme. Dacă ar fi după el, ne-am întoarce cu toţii în secolul douăzeci, omorându-ne unii pe alţii.

— Crime încă se mai întâmplă, şopti Eve. Ţi-a povestit vreodată despre prieteni sau clienţi care au fost nesatisfăcuţi sau deosebit de agresivi?

— Sharon avea o mulţime de prieteni. Atrăgea oamenii ca... încercă să găsească o metaforă cât mai potrivită şi îşi şterse din nou ochii cu un colţ al eşarfei. Era ca o floare exotică parfumată. De aceea, clienţii ei, din câte ştiu eu, erau cu toţii încântaţi de ea. Îi verifica cu foarte multă grijă. Toţi partenerii ei sexuali trebuiau să îndeplinească anumite criterii. Felul cum arătau, capacitatea intelectuală, buna creştere şi performanţa. Cum spuneam, îi plăcea sexul sub toate formele lui. Era... aventuroasă.

Asta se potrivea cu jucăriile pe care Eve le descoperise în apartament.

Cătuşele de catifea şi bicele, uleiurile parfumate şi halucinogenele. Oferta găsită pe cele două seturi de căşti conectate împreună la o realitate virtuală, fusese un şoc chiar şi pentru experienţa ei mult încercată.

— Avea vreo legătură mai personală cu

cineva?

— Au fost unii bărbaţi, ocazional, dar îşi pierdea repede interesul pentru ei.

În ultimul timp, vorbea de Roarke. Îl întâlnise la o petrecere şi o atrăgea. De fapt, urma să se întâlnească cu el chiar în seara zilei când venise pentru consultaţie. Voia ceva exotic, pentru că urmau să ia cina în México.

— În México. Asta ar fi fost alaltăieri-seară.

— Da. Era foarte încântată de el. I-am aranjat părul în stil gitan, i-am făcut pielea mai aurie… întreg corpul. I-am aplicat un roşu obraznic pe unghii şi un încântător tatuaj temporar pe fesa stângă, reprezentând un fluture cu aripi roşii. Farduri faciale cu durata de douăzeci şi patru de ore ca să nu se deterioreze. Arăta spectaculos, zise el dându-i lacrimile. M-a sărutat şi mi-a spus că s-ar putea ca de data asta să fie îndrăgostită. Urează-mi noroc, Sebastian.

Asta mi-a spus şi a plecat. A fost ultimul lucru pe care mi l-a spus.

Capitolul 2

Nici urmă de spermă. Eve înjură în timp ce citea raportul de autopsie. Dacă avusese contact sexual cu ucigaşul, anticoncepţionalele folosite de victimă distruseseră imediat micii soldaţi, eliminând orice urmă a lor în treizeci de minute de la ejaculare.

Întinderea plăgilor făcea ca testele pentru depistarea activităţii sexuale să fie neconcludente. Ucigaşul o desfigurase fie dintr-un motiv simbolic, fie pentru a se proteja pe sine.

Nici urmă de spermă, nici de sânge, decât cel al victimei. Nici ADN.

Cercetarea făcută la locul crimei nu depistase nicio amprentă, niciuna: nici a victimei, nici a persoanei care făcea curăţenie ce venea săptămânal şi, cu siguranţă, nici a ucigaşului.

Fiecare suprafaţă fusese ştearsă cu meticulozitate, inclusiv arma crimei.

Proba cea mai importantă, după cum credea Eve, erau discurile camerelor de luat vederi.

Încă o dată, introduse discurile de supraveghere din lifturi în monitorul de birou.

Discurile fură iniţiate.

Complexul Gorham. Liftul A. 12 – 2-2058.06: 00.

Eve derula rapid, urmărind trecerea orelor. Uşile liftului se deschiseseră pentru prima dată la prânz. Reduse viteza şi lovi unitatea cu podul palmei acolo unde imaginea tremura, apoi studie bărbatul scund şi nervos care intrase şi ceruse etajul cinci.

Un client nervos, decise ea, amuzată să-l vadă aranjându-şi părul şi strecurându-şi în gură o bomboană de mentă. Probabil, avea nevastă şi doi copii şi un loc de muncă stabil care îi permitea să plece o oră pe săptămână pentru întâlnirea de la

prânz. Ieşise din lift la etajul cinci.

Activitatea în următoarele ore era slabă, câte o prostituată ocazională care cobora în hol, apoi unele care se întorceau de la cumpărături cu feţe plictisite. Câţiva clienţi veniră şi plecară.

Activitatea crescu pe la opt seara. Unii locatari ieşiră, îmbrăcaţi elegant pentru cină, alţii veneau ca să-şi ţină programările.

La ora zece, un cuplu elegant intră în lift. Femeia îi permise bărbatului să-i desfacă haina de blană, sub care nu purta nimic, lăsând vederii doar nişte pantofi cu toc cui şi un boboc de trandafir tatuat cu tulpina începând din zona pubiană ce se termina cu floarea ce înconjura artistic sfârcul stâng. El începu să o pipăie, un lucru ilegal într-o zonă securizată. Când liftul se opri la etajul optsprezece, femeia îşi închise paltonul, şi ieşiră discutând despre piesa de teatru pe care tocmai o văzuseră.

Eve notă să stea de vorbă cu bărbatul în ziua următoare.

El era vecinul şi asociatul victimei.

Problema intervenise exact la ora 12: 05. imaginea se schimbase aproape fără cusur, doar cu un uşor bip, şi se întorcea la supraveghere la ora 02: 46.

Două ore şi patruzeci şi unu de minute erau pierdute.

Discul din holul etajului opt era la fel. Aproape trei ore şterse. Eve îşi luă cafeaua care se

răcea şi se gândi la lucrul ăsta.

Bărbatul cunoştea sistemul de securitate, gândi ea, era familiarizat cu clădirea şi ştia unde şi cum să modifice discurile.

Nu se grăbise, gândi ea. Autopsia plasase moartea victimei la ora două dimineaţa.

El îşi petrecuse aproape două ore cu ea înainte de a o omorî, apoi aproape o oră în plus după ce ea murise. Şi totuşi nu lăsase nicio urmă.

Isteţ băiat.

Dacă Sharon Deblass înregistrase o întâlnire, personală sau profesională, la miezul nopţii, şi aceea fusese ştearsă.

Prin urmare, el o cunoştea destul de intim ca să ştie sigur unde îşi ţinea ea înregistrările şi cum să le acceseze.

Impulsionată de o intuiţie, Eve se aplecă din nou în faţă.

— Complexul Gorham.

Broadway, New York. Proprietar. Ochii ei se mijiră în timp ce informaţia îi apărea pe ecran. Complexul Gorham, proprietar Roarke Industries, sediul la 500 Fifth Avenue. Roarke, preşedinte şi şef executiv. Rezident în New York, la 222 Central Park West.

— Roarke, murmură Eve. Continui să apari, nu-i aşa? Roarke, repetă ea. Toate informaţiile pe ecran şi printează-le.

Ignorând apelul de pe linkul de lângă ea, Eve sorbi din cafea şi citi:

Roarke, nu se cunoaşte numele de botez, născut la 06.10.2023, Dublin.

Irlanda. Numărul CI 33492-ABR-50. Părinţii necunoscuţi.

Necăsătorit. Preşedinte şi şef executiv al Roarke Industries, înfiinţată în 2042. Sucursale principale în New York.

Chicago, New Los Angeles, Dublin, Londra, Bonn, Paris, Frankfurt, Paris, Tokyo.

Milano, Sydney. Sucursale în afara planetei, Staţia 45, Colonia Bridgestone, Vegas II, Free Star One. Afaceri în imobiliare, import-export, transport mărfuri, distracţii, manufactură, farmaceutice, transport de persoane. Valoarea brută estimată, trei miliarde opt sute de milioane.

Un băiat ocupat, gândi Eve ridicând o sprânceană în timp ce lista companiilor lui se derula pe ecran.

Educaţie, ceru ea. Necunoscută.

— Cazier?

Nu există informaţia.

Accesează Roarke, Dublin. Nu sunt informaţii în plus.

— Ei, rahat! Domnul Mister.

Descrie şi imaginea.

Roarke, păr negru, ochi albaştri, 1, 87 m, 80 kg.

Eve gemu în timp ce computerul lista descrierea. Trebuia să admită că în cazul lui Roarke, poza valora câteva sute de cuvinte.

Imaginea lui o privi de pe ecran. Era aproape ridicol de bine făcut: faţa îngustă, estetică, pometi ascuţiţi, o gură ca sculptată. Da, avea părul negru, dar computerul nu spune cât este de gros şi des, pieptănat spre spate, deasupra unei frunţi puternice, şi lung până aproape de umeri. Avea ochii albaştri, dar cuvântul era prea simplu ca să descrie intensitatea culorii sau puterea lor.

Chiar şi dintr-o fotografie, Eve putea vedea că era un bărbat care urmărea ceea ce, sau pe cine, voia, îl punea la păstrare, îl folosea, şi nu se ocupa de frivolităţi, ca pe trofee.

— Şi, da, gândi ea, era un bărbat care ar fi putut ucide dacă şi când i-ar fi convenit. Ar face-o cu sânge rece, metodic şi fără efort.

Adunând informaţiile, se decise să aibă o discuţie cu Roarke. Foarte curând.

*

* * *

La ora la care Eve părăsi staţia ca să se ducă acasă, cerul scuipa mizerabil cu zăpadă. Îşi verifică fără speranţă buzunarele şi află că, într-adevăr, îşi uitase mănuşile acasă. Fără căciulă, fără mănuşi, doar cu o jachetă din piele ca protecţie împotriva vântului belicos, conduse de-a lungul oraşului.

Avusese de gând să-şi dea vehiculul la reparat, doar că nu avusese timp.

Acum însă avea destul timp să regrete, în timp ce se lupta cu traficul, tremurând de frig,

datorită sistemului de încălzire stricat.

Se jură că, dacă reuşea să ajungă acasă fără să se transforme într-un bloc de gheaţă, îşi va face o programare la mecanic.

Dar când ajunse acasă, primul ei gând se îndreptă spre mâncare. Chiar în timp ce descuia uşa, visa la un castron cu supă fierbinte, poate şi o grămadă de cartofi prăjiţi, dacă mai avea prin casă, şi la o cafea fără gust de canal.

Văzu pachetul imediat, pătratul subţire aflat în dreptul uşii. Scoase arma înainte de a respira. Cercetă cu arma şi cu privirea perimetrul şi închise uşa cu piciorul. Lăsă pachetul acolo unde se afla şi trecu dintr-o cameră în alta până se convinse că era singură.

După ce îşi puse arma la loc în toc şi îşi scoase jacheta, se aplecă şi ridică de margini discul sigilat. Nu avea nicio etichetă, niciun mesaj.

Eve îl duse în bucătărie, îl scoase cu grijă din ambalajul sigilat, şi îl introduse în computer, uitând cu totul de mâncare.

Filmul avea o rezoluţie foarte bună precum şi sunetul. Se aşeză încet, în timp ce scenele se derulau pe monitor.

Dezbrăcată.

Sharon Deblass stătea întinsă pe patul enorm, foşnind cearşafurile de satin. Ridică o mână, trecând-o prin părul acela de un roşu extraordinar, în timp ce patul o legăna.

Vrei să fac ceva deosebit, dragule? râse ea şi

se ridică pe genunchi cuprinzându-şi sânii în palme. De ce nu vii înapoi aici… Vârful limbii i se ivi printre buze, umezindu-le. Să o mai facem o dată.

Îşi lăsă privirea în jos şi zâmbi ca o pisică. Se pare că eşti pregătit. Râse din nou şi îşi scutură părul. Oh, vrem să ne jucăm, încă zâmbind, Sharon îşi ridică mâinile. Nu mă răni. Se smiorcăi tremurând, în timp ce ochii îi sclipeau de excitare. Fac tot ce vrei. Orice. Vino aici şi forţează-mă. Vreau s-o faci. Coborându-şi mâinile, începu să se mângâie. Ameninţă-mă cu arma aia mare şi rea în timp ce mă violezi. Vreau s-o faci. Vreau să…

Explozia o făcu pe Eve să tresară cu putere. Stomacul i se strânse când văzu cum femeia se prăbuşeşte pe spate ca o păpuşă stricată, cu sângele ţâşnindu-i din frunte. A doua împuşcătură nu-i mai produse un şoc la fel de mare, dar Eve trebui să se forţeze să privească ecranul.

După ultima împuşcătură, se instală liniştea, cu excepţia muzicii în surdină şi a respiraţiei precipitate.

Respiraţia ucigaşului.

Camera de luat vederi se mută, se apropie de cadavru arătând detaliile îngrozitoare.

Apoi, prin magia video, Deblass apăru aşa cum o văzuse Eve prima dată, răstignită într-un X perfect peste cearşafurile însângerate.

Imaginea se termina cu o suprapunere grafică.

UNA DIN ŞASE

Era mai uşor de privit a doua oară. Cel puţin aşa îşi spuse Eve. De data asta observă un uşor tremur al camerei după prima împuşcătură, un gâfâit scurt, rapid. Revăzu discul din nou ascultând fiecare cuvânt, studiind fiecare mişcare, sperând să găsească vreun indiciu. Dar el era prea deştept ca să lase vreo urmă. Şi asta o ştiau amândoi.

Voia ca ea să ştie exact cât de priceput era el. Cât sânge rece avea.

Şi voia ca ea să ştie că el cunoştea exact locul unde s-o găsească. De fiecare dată când ar fi vrut.

Furioasă că mâinile îi tremurau, se ridică. În loc de cafeaua pe care intenţionase să o bea, Eve luă o sticlă de vin de la răcitor şi îşi turnă o jumătate de pahar.

Îl bău repede, promiţându-şi şi cealaltă jumătate curând, apoi formă codul comandantului ei.

Răspunse soţia comandantului şi, judecând după cerceii sclipitori care îi atârnau în urechi şi coafura perfectă, Eve deduse că întrerupsese una dintre petrecerile faimoase ale femeii.

— Locotenent Dallas, doamnă Whitney. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar trebuie să vorbesc cu comandantul.

— Avem oaspeţi, locotenente.

— Da, doamnă, îmi cer scuze. Nenorocita de politică, gândi Eve şi se forţă să zâmbească. E

urgent.

— Nu-i oare aşa, întotdeauna?

Maşinăria zumzăi pusă pe aşteptare, din fericire fără muzică proastă ca fundal sau cu ultimele ştiri, aproape trei minute până când comandantul răspunse.

— Dallas.

— Comandante, trebuie să vă vorbesc pe o linie codificată.

— Ar fi bine să fie ceva urgent, Dallas. Nevastă-mea o să mă facă să plătesc pentru chestia asta.

— Da, domnule. Poliţiştii, gândi ea pregătindu-se să trimită imaginile pe monitorul lui, ar trebui să rămână necăsătoriţi.

Aşteptă strângându-şi mâinile neliniştite peste masă. În timp ce imaginile se derulau din nou, privi şi ea, ignorând nodul pe care îl simţea în stomac. Când se termină, Whitney apăru din nou pe ecran. Privirea lui era întunecată.

— De unde ai asta?

— Mi-a trimis-o el. Am găsit discul aici, în apartament, când m-am întors de la sediu.

Vocea ei era fără inflexiuni. Ştie cine sunt, unde sunt şi ce fac.

Whitney rămase tăcut un timp.

— Biroul meu, orele şapte dimineaţa. Adu şi discul, locotenente.

— Da, domnule.

Când transmisiunea se încheie, făcu cele

două lucruri pe care i le dicta instinctul. Îşi făcu o copie a discului şi îşi mai turnă un pahar de vin.

* * *

Se trezi la trei dimineaţa, transpirată, luptându-se să-şi recapete respiraţia ca să poată urla. Scâncetele i se înnodau în gât când şopti comanda care aprindea luminile. Visele erau întotdeauna mai înspăimântătoare pe întuneric.

Tremurând, se întinse pe spate. Ăsta fusese mai rău, mult mai rău decât oricare altul de până atunci.

Îl omorâse pe bărbatul acela. Ce altceva ar fi putut să facă? Era prea plin de chimicale ca să poată fi paralizat. Hristoase, încercase, dar el continua să vină, şi venea, şi tot venea, cu privirea aceea nebună, ţinând în mână cuţitul deja plin de sânge.

Fetiţa era deja moartă. Eve nu mai putuse să facă nimic. Te rog.

Doamne, nu lăsa să fie ceva ce ar fi putut să facă.

Trupul micuţ tăiat în bucăţi, omul turbat, cu cuţitul picurând de sânge. Apoi, privirea din ochii lui când ea trăsese, şi viaţa scurgându-se din ei.

Dar asta nu fusese tot. Nu de data asta. De data asta, el continuase să se apropie. Iar ea era goală, îngenuncheată într-o grămadă de cearşafuri de satin. Cuţitul devenise un pistol ţinut de un bărbat, a cărui faţă o studiase cu câteva ore înainte. Un bărbat cu numele de Roarke.

Zâmbise, iar ea îl dorise. Trupul îi tremurase de teroare şi disperare sexuală chiar în timp ce el o împuşca. Cap, inimă, coapse. Şi undeva, printre toate acestea, fetiţa, biata fetiţă, urlase după ajutor.

Prea obosită ca să se lupte cu visul, Eve, pur şi simplu, se răsuci pe o parte, îşi înfundă faţa în pernă şi plânse.

— Locotenente. La ora şapte fix dimineaţa, comandantul Whitney îi făcu semn lui Eve să se aşeze pe unul din scaunele din biroul lui. În ciuda faptului sau poate tocmai din cauza faptului că făcea muncă de birou de doisprezece ani, avea ochi buni.

Putea vedea că dormise prost şi se muncise să ascundă semnele unei nopţi proaste. În linişte, el întinse o mână.

Ea pusese discul şi învelitoarea într-o pungă pentru probe. Whitney o privi, apoi o aşează în mijlocul biroului.

— După cum o cere protocolul, sunt obligat să te întreb dacă vrei să ţi se ia cazul ăsta. Aşteptă un moment. Vom pretinde că am făcut-o.

— Da, domnule.

— Locuinţa ta e sigură, Dallas?

— Aşa am crezut. Scoase un disc din servietă. Am verificat discurile de la camerele de securitate după ce v-am contactat. Lipsesc zece minute.

După cum veţi vedea în raportul meu, are capabilitatea de a eschiva securitatea, cunoaşte

modul de lucru cu video, de editare şi, desigur, de a folosi armele vechi.

Whitney luă raportul şi-l puse deoparte.

— Asta nu ne restrânge prea mult aria de lucru.

— Nu, domnule. Mai sunt câţiva oameni pe care trebuie să-i intervievez. Cu acest criminal, investigaţia electronică nu este de bază, deşi ajutorul dat de căpitanul Feeney este nepreţuit. Tipul ăsta îşi acoperă urmele. Nu avem nicio altă probă fizică în afară de arma pe care a decis să o lase la locul crimei. Feeney nu a reuşit să-i dea de urmă prin canalele obişnuite. Trebuie să presupunem că vine de pe piaţa neagră. Am început să verific lista clienţilor ei şi agenda personală, dar ea era o persoană foarte activă. O să-mi ia ceva timp.

— Timpul este o parte a problemei. Una din şase, locotenente. Ce-ţi spune asta?

— Că se mai gândeşte la încă cinci, şi vrea ca noi să ştim. Îi place ceea ce face şi vrea să fie în centrul atenţiei noastre.

Eve inspiră cu grijă. Nu avem date suficiente pentru a crea un profil psihiatric complet. Nu putem spune cât timp va fi satisfăcut cu emoţia provocată de crimă sau când va avea nevoie să ucidă din nou. Ar putea fi azi. Ar putea fi peste un an. Nu putem conta pe neglijenţa lui.

Whitney dădu din cap.

— Ai probleme cu eliminarea îndreptăţită?

Cuţitul luci plin de sânge. Trupul mic şi mutilat la picioarele ei.

— Nimic cu care să nu mă pot descurca.

— Să fii sigură, Dallas. N-am nevoie într-un caz atât de sensibil ca ăsta de un ofiţer care să-şi facă griji dacă trebuia sau nu să-şi folosească arma.

— Sunt sigură.

Ea era cea mai bună, iar el nu îşi putea permite să-i pună cuvântul la îndoială.

— Eşti gata să intri în jocul politic? zâmbi el subţire. Senatorul Deblass e în drum spre noi. A venit la New York cu avionul, noaptea trecută.

— Nu prea mă pricep la diplomaţie.

— Sunt conştient de asta. Dar va trebui să te străduieşti. Vrea să stea de vorbă cu ofiţerul care investighează cazul şi a trecut peste mine pentru a aranja întâlnirea. Ordinele au venit de la şeful cel mare. Trebuie să-i oferi cooperarea ta deplină.

— Asta este o investigaţie Cod Cinci, zise Eve cu răceală. Nu-mi pasă nici dacă ordinele vin de la Bunul Dumnezeu, nu dau informaţii confidenţiale unui civil.

Zâmbetul lui Whitney se lăţi. Avea o faţă bună, obişnuită, probabil că era cea cu care se născuse. Dar când zâmbea pe bune, sclipirea dinţilor albi, contrastând cu pielea ca de ciocolată, îi transforma trăsăturile comune în ceva deosebit.

— N-am auzit ce-ai zis.

Iar tu nu m-ai auzit să-ţi fi spus să nu-i oferi

mai mult decât faptele evidente. Dar ce mă auzi spunând, locotenente Dallas, este că senatorul de Virginia e un găozar arogant. Din nefericire, găozarul are putere. Aşa că ai grijă pe unde calci.

— Da, domnule.

El îşi privi ceasul, apoi vârî dosarul şi discul în sertarul securizat.

— Ai timp pentru o cană de cafea… şi, locotenente, adăugă el ridicându-se. Dacă ai probleme cu somnul, ia sedativele autorizate. Vreau ca ofiţerii mei să fie ageri.

— Sunt destul de ageră.

Senatorul Gerald Deblass era cu siguranţă pompos. Era fără îndoială arogant. După un singur minut petrecut în compania lui, Eve a fost de acord că era un găozar de netăgăduit.

Era un bărbat puternic ca un taur, de peste un metru şi optzeci probabil, şi cam de o sută de kilograme. Părul alb era tuns scurt şi subţire, aşa încât capul părea enorm şi lucios ca un glonţ. Ochii îi erau aproape negri, ca şi sprâncenele grele de deasupra lor. Erau mari ca nasul şi gura.

Avea mâini enorme, totuşi, atunci când o strânse scurt pe a lui Eve când se prezentară, ea observă că erau catifelate şi moi ca ale unui copil.

Îşi adusese cu el şi adjunctul; Derrick Rockman era un bărbat subţire ca un băţ, în jurul vârstei de patruzeci de ani.

Deşi avea peste un metru nouăzeci, Eve era sigură că Deblass cântărea cu zece kilograme mai

mult ca el. Ordonat, îngrijit, costumul lui în dunguliţe şi cravata de un albastru de ardezie nu aveau nicio cută. Faţa îi era solemnă, cu trăsături egale, plăcute, mişcările reţinute şi controlate, în timp ce îl ajuta pe flamboiantul senator să-şi scoată paltonul de caşmir.

— Ce dracu' ai făcut ca să-l găseşti pe monstrul care mi-a omorât nepoata? ceru să ştie Deblass.

— Tot ce a fost posibil, domnule senator. Comandantul Whitney rămase în picioare.

Deşi îi oferise lui Deblass un scaun, omul prefera să se plimbe prin cameră, aşa cum obişnuia să se plimbe prin Galeria Noului Senat din East Washington.

— Ai avut la dispoziţie mai mult de douăzeci şi patru de ore, replică Deblass cu o voce profundă şi bubuitoare. Am înţeles că ai desemnat doar doi ofiţeri ca să ancheteze cazul.

— Din motive de securitate, da. Doi dintre cei mai buni ofiţeri ai mei, adăugă comandantul. Locotenentul Dallas conduce ancheta şi îmi raportează numai mie.

Deblass îşi întoarse ochii negri şi duri către Eve.

— Ce progrese ai făcut până acum?

— Am identificat arma, am stabilit ora decesului. adunăm probe, intervievăm locatarii din clădirea unde locuia domnişoara Deblass şi identificăm numele înscrise în agenda ei personală

şi de afaceri. Lucrez la reconstituirea ultimelor douăzeci şi patru de ore din viaţa ei.

— Ar trebui să fie evident şi pentru cea mai înceată minte, că a fost omorâtă de unul dintre clienţii ei. Rosti cuvântul cu un şuier.

Nu există nicio programare listată în orele premergătoare morţii. Ultimul ei client are alibi pentru ora crimei.

— Desfiinţează-l, ceru Deblass. Un bărbat care plăteşte pentru favoruri sexuale nu are niciun scrupul despre crimă.

Deşi Eve nu reuşea să vadă legătura, îşi aminti ce trebuia să facă şi încuviinţă dând din cap.

— Lucrez la asta, domnule senator.

— Vreau copii după agendele ei.

— Asta nu este posibil, domnule senator, zise Whitney pe un ton moale. Fiind probe în comiterea unei crime, sunt confidenţiale. Deblass pufni.

— Comandante! Rockman scoase din buzunarul stâng de la piept o foaie de hârtie cu un sigiliu holografic. acest document primit de la şeful poliţiei autorizează accesul senatorului la orice şi la toate probele şi informaţiile referitoare la ancheta asupra uciderii domnişoarei Deblass.

Whitney abia dacă aruncă o privire documentului înainte de a-l pune deoparte.

Considerase întotdeauna politica un joc al laşilor şi ura faptul că era forţat să-l joace.

— Voi vorbi personal cu şeful. Dacă

autorizaţia ţine, vă vom trimite copii în după-amiaza asta. Terminând discuţia cu Rockman, privi înapoi spre Deblass. Confidenţialitatea dovezilor este o unealtă extrem de importantă în procesul de investigare. Dacă insistaţi cu problema asta, riscaţi să subminaţi cazul.

— Cazul, aşa cum îl numeşti, comandante, a fost carne din carnea mea. Şi din acest motiv, aş spera ca prioritatea dumneavoastră să fie ajutarea noastră în aducerea ucigaşului ei în faţa justiţiei.

— Am servit justiţia mai bine de cincizeci de ani. Vreau informaţiile alea până la prânz. Îşi luă paltonul şi îl aruncă peste braţul gros. Dacă nu sunt convins că faci tot ce îţi stă în putere ca să-l găseşti pe maniacul ăsta, voi avea grijă să fii îndepărtat din biroul ăsta. Se întoarse către Eve. Şi următorul lucru pe care îl vei ancheta, tu, locotenente, vor fi adolescenţii care fură din magazine.

După ce plecă furios, Rockman îşi folosi ochii lui calmi şi solemni să-şi ceară scuze.

— Trebuie să-l scuzaţi pe senator. E foarte supărat. Oricât de multe disensiuni au existat între el şi nepoată, făcea totuşi parte din familie. Nimic nu este mai important pentru senator decât familia. Moartea ei, genul ăsta de moarte violentă, fără sens, e devastatoare pentru el.

— Da, murmură Eve.

Părea total înecat de supărare. Rockman zâmbi. Reuşi să se arate amuzat şi trist în acelaşi

timp.

— Oamenii mândri îşi ascund adesea durerea în spatele agresivităţii. Avem toată încrederea în abilitatea şi tenacitatea voastră, locotenente, comandante, înclină el din cap. Aşteptăm informaţiile în după-amiaza asta. Vă mulţumesc pentru timpul acordat.

— E un diplomat, şopti Eve după ce Rockman închise uşa în urma lui. Doar n-ai de gând să te supui, comandante.

— O să le dau ceea ce sunt obligat să le dau. Vocea lui era ascuţită şi plină de o furie reţinută. acum du-te şi adu-mi mai multe probe.

Munca în poliţie era adesea neplăcută. După cinci ore de privit în monitor în timp ce verifica numele din agendele lui Deblass, Eve era mai obosită decât dacă ar fi alergat maratonul. Chiar dacă Feeney preluase o parte din lista de nume cu talentul şi echipamentul lui superior, erau mult prea multe date pentru ca o echipă de anchetă atât de mică să le poată verifica repede.

Sharon fusese o fată foarte populară.

Simţind că discreţia ar fi mai nimerită decât agresivitatea, Eve îi contactă pe clienţi prin link şi se explică. Cei care se împotriviseră ideii unui interviu fuseseră invitaţi la Sediul Central şi acuzaţi de obstrucţionarea justiţiei.

Pe la mijlocul după-amiezii, vorbise personal cu doisprezece dintre cei aflaţi pe lista clienţilor şi făcu un ocol pe la Gorham.

Vecinul lui Deblass, bărbatul elegant din lift, era Charles Monroe. Eve îl găsi acasă, întreţinând o clientă.

Bărbat frumos, îmbrăcat într-un halat din mătase neagră şi mirosind seducător a sex, Charles zâmbi încântător.

— Îmi pare teribil de rău, locotenente. Programarea de la ora trei mai are încă cincisprezece minute.

— Aştept. Fără nicio invitaţie, Eve păşi înăuntru. Diferit de apartamentul lui Deblass, acesta era mobilat cu fotolii confortabile din piele şi covoare groase.

— Ah…

Evident amuzat, Charles aruncă o privire în spatele lui, către capătul holului, unde se afla o uşă închisă discret.

Intimitatea şi confidenţialitatea sunt, înţelegeţi, vitale în profesia mea. S-ar putea ca clienta să fie tulburată de prezenţa poliţiei la uşa mea.

— Nicio problemă. Ai bucătărie? El oftă din greu.

— Sigur. Prin uşa aceea. Faceţi-vă comodă. Nu voi întârzia prea mult.

— Nu vă grăbiţi. Eve se îndreptă spre bucătărie.

Contrastând cu camera de zi elaborat mobilată, aceasta era spartană.

Se părea că Charles îşi petrecea foarte puţin

timp mâncând acasă. Totuşi, avea un frigider mare şi nu un răcitor, iar ea descoperi încântată o cutie de Pepsi pusă la rece.

Satisfăcută pentru moment, se aşează să o savureze, în timp ce Charles îşi termina programarea de la ora trei.

Destul de curând, auzi murmurul vocilor, al unui bărbat, al unei femei, apoi un râs uşor. Câteva momente mai târziu, el intră în bucătărie cu acelaşi zâmbet degajat pe faţă.

— Scuze că v-am făcut să aşteptaţi.

— Nicio problemă. Mai aşteptaţi şi pe altcineva?

— Nu, abia mai spre seară. Îşi luă şi el un Pepsi, rupse sigiliul şi-l turnă într-un pahar înalt. Aruncă recipientul gol în reciclator. Cina, un spectacol la operă şi la sfârşit o întâlnire romantică.

— Vă place chestia asta? Opera? întrebă ea atunci când el îi aruncă un zâmbet.

— O urăsc. Îţi poţi imagina ceva mai obositor decât o femeie cu pieptul mare care zbiară în nemţeşte jumătate din noapte?

Eve se gândi.

— Nu.

— Dar, ce poţi să faci. Gusturile sunt diferite. Zâmbetul i se şterse atunci când veni lângă ea în mica nişă de sub fereastra bucătăriei. Am aflat despre Sharon la ştirile de dimineaţă. Mă aşteptam să vină cineva pe aici. E oribil. Nu pot să

cred că e moartă.

— O cunoşteaţi bine?

— Am fost vecini mai bine de trei ani şi, uneori, lucram împreună. Din când în când, câte unul dintre clienţii noştri solicita un trio, iar noi împărţeam afacerea.

— Iar atunci când nu era vorba de afaceri, mai împărţeaţi?

— Era o femeie frumoasă şi mă găsea atrăgător. Îşi mişcă umerii acoperiţi de mătase şi îşi mută privirea către sticla fumurie a ferestrei, în timp ce un tramvai cu turişti trecea prin dreptul ei. Dacă unul dintre noi avea chef să se recreeze făcând acelaşi lucru ca în restul săptămânii, celălalt îi făcea pe plac, de obicei. Zâmbi din nou. Asta se întâmpla rar. E ca şi cum ai lucra într-o fabrică de bomboane, după un timp îţi pierzi interesul pentru ciocolată.

Mi-a fost prietenă, locotenente. Iar eu ţineam foarte mult la ea.

— Puteţi să-mi spuneţi unde eraţi în noaptea morţii ei între miezul nopţii şi trei dimineaţa? Sprâncenele lui se ridicară mirate. Dacă nu se gândise abia în acel moment că putea fi un suspect, însemna că era un actor foarte bun. Dar, gândi Eve, oamenii cu meseria lui, trebuiau să fie.

— Am fost aici, cu o clientă.

A rămas peste noapte.

— Este ceva obişnuit?

Clienta asta preferă un astfel de aranjament,

locotenente, vă voi da numele ei dacă este absolut necesar, dar aş prefera să nu o fac. Cel puţin nu înainte de a-i explica circumstanţele.

— E vorba de o crimă, domnule Monroe, aşa că este necesar. La ce oră v-aţi adus clienta aici?

— Pe la zece. Am luat masa la Miranda, cafeneaua suspendată de pe a şasea.

— Zece. Eve încuviinţă dând din cap şi prinse clipa când el înţelese.

— Camera de securitate din lift. Zâmbetul lui era din nou absolut fermecător. E o lege învechită. Presupun că m-aţi putea aresta, dar nu cred că merită să vă pierdeţi timpul.

— Orice act sexual comis într-o zonă securizată este o încălcare a legii, domnule Monroe.

— Charles, vă rog.

— E ca un nod în papură, Charles, dar ar putea să-ţi suspende licenţa timp de şase luni. Dă-mi numele ei şi vom rezolva totul cât mai discret posibil.

— Din cauza asta o să-mi pierd una dintre cele mai bune cliente, murmură el. Darleen Howe. Vă aduc şi adresa. Se ridică să-şi aducă agenda electronică, apoi îi citi informaţia.

— Mulţumesc. Îţi povestea Sharon despre clienţii ei?

— Eram prieteni, zise el obosit. Da, vorbeam despre munca noastră, deşi nu este etic. Ea avea nişte povestiri amuzante. Eu am un stil mult mai

convenţional. Sharon era… deschisă la lucruri neobişnuite.

Uneori, ne întâlneam să bem ceva, iar ea povestea. Fără să dea nume. Avea termenii ei, cu care îi botezase, împăratul, dihorul, lăptăreasa, genul ăsta de nume.

— A pomenit de cineva care o îngrijora, ce o făcea să se simtă în nesiguranţă? Cineva care ar fi putut fi violent?

— Nu o deranja violenţa şi, nu, nu o îngrijora nimeni. Era ceva specific ei, simţea totdeauna că avea controlul situaţiei. Aşa voia ca să fie, pentru că zicea că a fost sub controlul altcuiva în cea mai mare parte a vieţii ei. Avea foarte mult resentiment faţă de familia ei. Mi-a spus odată că nu plănuise să îşi facă o carieră din sexul profesionist. Se apucase de asta doar ca să-şi înnebunească familia. Dar, după ce s-a apucat de meseria asta, a decis că îi place.

El îşi mişcă din nou umerii şi sorbi din pahar.

— Aşa că a continuat să facă asta şi a omorât două păsări cu un singur futai. Expresia îi aparţine. Îşi ridică din nou privirea. Se pare că una dintre acestea a omorât-o.

— Da. Eve se ridică şi îşi strânse reportofonul. Să nu faci vreo călătorie în afara oraşului, Charles. Păstrăm legătura.

— Asta-i tot?

— Deocamdată.

Se ridică şi el, zâmbind din nou.

— Îmi este foarte uşor să-ţi vorbesc, deşi eşti poliţistă…

Eve. Explorând-o, îşi trecu un deget de-a lungul braţului ei. Când ea ridică sprâncenele, îşi mută degetul pe bărbie. Te grăbeşti?

— De ce?

— Păi, am vreo două ore libere, iar tu eşti foarte atractivă. Ochi mari, aurii, şopti el. Gropiţa asta mică chiar în bărbie. De ce să nu luăm amândoi o pauză?

Ea aşteptă până ce el îşi lăsă capul în jos, în timp ce buzele i se apropiau de-ale ei.

— Este mită asta.

Charles? Pentru că dacă este, iar tu eşti doar pe jumătate atât de bun pe cât cred eu că eşti…

— Sunt chiar mai bun. O prinse uşor cu dinţii de buza de jos, iar mâna îi alunecă peste unul dintre sâni, jucându-se cu el. Sunt mult mai bun.

— În cazul ăsta…

Va trebui să te acuz de încălcarea legii. Zâmbi când el sări un pas înapoi. Şi asta ne-ar întrista teribil pe amândoi. Amuzată, îl bătu uşurel pe obraz. Dar, mulţumesc că te-ai gândit.

El îşi frecă bărbia în timp ce o urma spre uşă.

— Eve.

Ea se opri cu mâna pe clanţă şi privi înapoi spre el.

— Da?

— Lăsând mita deoparte, dacă te răzgândeşti, aş fi interesat să ne vedem.

— O să-ţi comunic. Închise uşa şi se îndreptă spre lift.

N-ar fi fost dificil, se gândi ea, ca Charles Monroe să se strecoare afară din apartament, lăsându-şi clienta să doarmă, şi să intre în apartamentul lui Sharon. Puţin sex, puţină crimă…

Gânditoare, păşi în lift.

Să modifice discurile, ca locatar al clădirii, i-ar fi fost simplu să acceseze sistemul de securitate. Apoi, s-ar fi putut întoarce înapoi în pat, lângă clienta lui.

Păcat că scenariul era plauzibil, gândi Eve în timp ce liftul ajungea la parter. Îl plăcea. Dar până când nu-i verifica în detaliu alibiul, Charles Monroe era primul suspect al unei liste scurte.

Capitolul 3

Eve ura funeraliile. Ura ritualul pe care oamenii insistau să îl aplice morţii. Florile, muzica, vorbele nesfârşite şi plânsul.

Ar putea exista un Dumnezeu. Nu renunţase complet la ideea asta. Şi dacă exista, gândi ea, probabil, râdea la ritualurile de trecere pe care le duceau la îndeplinire creaţiile Lui.

Totuşi, se dusese până în Virginia să participe la funeraliile lui Sharon Deblass. Voia să vadă familia moartei şi prietenii ei strânşi laolaltă, să observe, să analizeze şi să judece.

Senatorul avea faţa întunecată şi ochii uscaţi,

cu Rockman, umbra lui, aflat un rând mai în spate. Lângă Deblass se aflau fiul şi nora lui.

Părinţii lui Sharon erau tineri, arătoşi, avocaţi de succes care îşi conduceau propria firmă de avocatură.

Richard Deblass stătea cu capul aplecat şi cu ochii ascunşi, o versiune mai subţire şi, cumva, mai puţin dinamică a tatălui său. Era o coincidenţă, se întrebă Eve, sau o intenţie în faptul că stătea la distanţă egală între tatăl şi soţia lui?

Elizabeth Barrister era elegantă în costumul ei negru, cu părul castaniu strălucitor şi ondulat, având o postură rigidă. Şi, observă Eve, avea ochii înroşiţi şi permanent plini de lacrimi.

Ce simţea o mamă, se întrebă Eve, aşa cum se întrebase toată viaţa, atunci când pierdea un copil?

Senatorul Deblass mai avea şi o fiică, şi ea stătea în dreapta lui.

Catherine Deblass, care urmase cariera politică a tatălui ei, fiind membră a Congresului. Dureros de subţire, abordând o rigiditate militară, braţele ei păreau nişte crengi fragile în rochia neagră. Lângă ea, soţul ei, Justin Summit, stătea cu privirile aţintite asupra coşciugului lucios, înconjurat de trandafiri, aşezat în faţa altarului. Lângă el, fiul lor.

Franklin, încă aflat în perioada neîndemânatică a adolescenţei, se frământa fără

încetare.

La capătul şirului, cumva separată de restul familiei, se afla soţia lui Deblass, Anna.

Ea nici nu se mişca şi nici nu plângea. Nici măcar o dată Eve n-o văzu să arunce chiar şi o singură privire cutiei înconjurate de flori, în care se afla ceea ce mai rămăsese din unica ei nepoată.

Mai erau şi alţii, desigur. Părinţii lui Elizabeth stăteau împreună, ţinându-se de mână şi plângând fără să se ascundă. Veri, cunoştinţe şi prieteni îşi ştergeau ochii sau, pur şi simplu, priveau în jur cu fascinaţie sau oroare. Preşedintele îşi trimisese un reprezentant, iar biserica era plină cu mai mulţi politicieni decât sala de mese a senatului.

Deşi erau acolo mai mult de o sută de persoane, Eve nu avu nicio problemă să-l găsească pe Roarke în mulţime. Era singur. Mai erau şi alţii în aceeaşi strană cu el, dar Eve recunoscu aerul de solitudine care îl înconjura. Ar fi putut fi zece mii de oameni în clădire, iar el ar fi rămas detaşat de ei.

Pe faţa lui extraordinară nu se citea nimic: nici vină, nici durere, nici interes. Ca şi cum ar fi urmărit o piesă de teatru uşurică. Eve nu se putea gândi la o descriere mai bună a unor funeralii.

Mai multe capete se întorseseră în direcţia lui ca să-l studieze rapid sau, ca în cazul brunetei cu forme frumoase, să flirteze fără prea multă discreţie. Roarke răspundea tuturor la fel: îi ignora.

La prima vedere, l-ar fi judecat ca fiind rece, un bărbat ca o fortăreaţă de gheaţă care se păzea de toţi şi de orice. Dar trebuie că acolo exista şi căldură.

Era nevoie de ceva mai mult decât disciplină şi inteligenţă ca să se ridice atât de sus la o vârstă atât de tânără. Era nevoie de ambiţie şi, în mintea lui Eve, ambiţia era un combustibil inflamabil.

Privea doar în faţa lui în timp ce imnul se înteţea, apoi, fără niciun avertisment, întoarse capul şi privi cinci rânduri înapoi, direct în ochii lui Eve.

Surpriza o făcu să se lupte ca să nu tresară la lovitura bruscă şi neaşteptat de puternică. Voinţa o ajută să nu clipească sau să-şi mute privirea. Timp de un minut, se priviră unul pe celălalt. Apoi, apăru mişcarea, iar îndoliaţii trecură printre ei în timp ce părăseau biserica.

Când Eve ieşi pe culoarul dintre strane să-l caute, el dispăruse.

* * *

Se poziţionă în şirul lung de maşini şi limuzine care mergeau către cimitir. Deasupra, dricul şi vehiculele familiei zburau solemn. Numai cei foarte bogaţi îşi puteau permite îngroparea trupului. Numai cei ultratradiţionalişti îşi mai îngropau morţii în pământ.

Încruntându-se, cu degetele lovind volanul, îşi înregistra observaţiile pe reportofon. Când ajunse la Roarke, ezită, iar cutele de pe frunte i se

adâncină.

— De ce s-ar deranja să vină la funeraliile unei cunoştinţe atât de oarecare? şopti ea în reportofonul aflat în buzunar. Din informaţiile deţinute, s-au cunoscut abia de curând, întâlnindu-se doar o dată.

Comportamentul lui pare ciudat şi de pus sub semnul întrebării.

Se scutură o dată, bucuroasă că era singură în timp ce intra pe porţile arcuite ale cimitirului. Din punctul ei de vedere, ar fi trebuit să existe o lege împotriva îngropării.

Din nou mai multe vorbe şi lacrimi, mai multe flori. Soarele era strălucitor ca o sabie, dar aerul era muşcător ca un copil obraznic. În apropierea mormântului, îşi vârî mâinile în buzunare. Din nou îşi uitase mănuşile. Paltonul lung şi negru pe care îl purta era de împrumut. Sub el, singurul costum gri pe care îl avea, cu un nasture care atârna, părând să o implore să tragă de el.

Înăuntrul cizmelor din piele subţire, degetele îi erau nişte cuburi mici de gheaţă.

Disconfortul o ajută să nu se mai gândească la mizeria pe care i-o făceau monumentele funerare şi mirosul de pământ proaspăt şi rece. Trase de timp, aşteptând până ce ultimul cuvânt îndoliat despre viaţa de apoi se stinse, apoi se apropie de senator.

— Condoleanţele mele, senator Deblass, dumneavoastră şi familiei.

Privirea lui era dură, ascuţită şi neagră ca marginea tocită a unei pietre.

— Păstrează-ţi condoleanţele, locotenente. Vreau dreptate.

— Şi eu, doamnă Deblass. Eve întinse mâna spre soţia senatorului şi văzu că strângea în mână o grămăjoară de crenguţe delicate.

— Mulţumesc că aţi venit.

Eve dădu din cap. O privire de aproape îi arătă că Anna Deblass se afla într-o stare emotivă extremă, sub un strat de droguri.

Privirea ei trecu peste faţa lui Eve şi se opri deasupra umărului în timp ce îşi retrăgea mâna.

— Mulţumesc că aţi venit, zise ea exact pe acelaşi ton lipsit de inflexiuni, următoarei persoane care îşi exprimă condoleanţele.

Înainte ca Eve să poată vorbi din nou, braţul îi fu prins într-o strânsură fermă. Rockman îi zâmbi solemn.

— Locotenente Dallas, senatorul şi familia lui apreciază interesul şi compasiunea pe care le-aţi arătat venind la serviciile funerare. Cu maniera lui calmă, o trase deoparte. Sunt sigur că înţelegeţi că în aceste circumstanţe ar fi dificil pentru părinţii lui Sharon să se întâlnească lângă mormântul ei cu ofiţerul care anchetează crima.

Eve îi permise să o conducă cinci metri mai încolo înainte de a-şi trage braţul.

— Ai meseria potrivită, Rockman. Ăsta-i un mod foarte delicat şi diplomatic de a-mi spune să-

mi car fundul de aici.

— Deloc. El continuă să zâmbească blând şi politicos. Pur şi simplu, există un moment şi un loc. Ai completa noastră cooperare, locotenente. Dacă doreşti să discuţi cu familia senatorului, voi fi mai mult decât fericit să fac aranjamentul.

— Îmi aranjez singură interviurile, la momentul şi locul decise de mine.

Pentru că zâmbetul lui placid o enerva, decise să vadă dacă reuşea să i-l şteargă de pe faţă. Dar tu.

Rockman? Ai un alibi pentru noaptea respectivă?

Zâmbetul chiar îi şovăi, asta îi aduse un pic de satisfacţie. Dar îşi reveni rapid.

— Îmi displace cuvântul alibi.

— Şi mie, replică ea, zâmbind. De aceea, îmi place foarte mult să le demontez.

Nu ai răspuns la întrebare, Rockman.

— Eram în East Washington, în noaptea în care Sharon a fost omorâtă. Eu şi senatorul lucrăm până târziu pregătind un proiect de lege pe care vrem să-l prezentăm luna viitoare.

— E o călătorie destul de lungă de la EW la New York, comentă ea.

— Este. Dar nu am făcut-o în noaptea aceea. Am lucrat până aproape de miezul nopţii, apoi m-am retras în camera de oaspeţi a senatorului. Am luat micul dejun împreună la ora şapte, în dimineaţa următoare.

Din moment ce Sharon, după cum spune propriul tău raport, a fost omorâtă la ora două, timpul de acţiune a fost foarte scurt.

— Timpul scurt tot îţi oferă accesul. Dar zisese asta doar ca să-l irite şi îi întoarse spatele. Nu-l informase pe Deblass că discul de securitate fusese modificat. Criminalul era deja în clădire la miezul nopţii. Rockman nu l-ar fi folosit pe bunicul victimei ca alibi dacă ceea ce susţine nu era adevărat. Faptul că Rockman lucra în East Washington la miezul nopţii, scurta de tot timpul de acţiune.

Îl văzu din nou pe Roarke şi privi cu interes cum Elizabeth Barrister se agăţa de el, în timp ce el îşi aplecase capul şoptindu-i ceva.

Nu era însă obişnuitul schimb de prezentare de condoleanţe şi de acceptare din partea unui străin. Eve rămase pe gânduri.

Îşi ridică fruntea când Roarke îşi aşeză o palmă pe obrazul drept al lui Elizabeth, o sărută pe cel stâng, apoi se retrase ca să vorbească încet cu Richard Deblass.

Se îndreptă apoi spre senator, dar nu există niciun fel de contact între ei, iar conversaţia fusese scurtă. Singur, aşa cum bănuise Eve, Roarke se apucă să traverseze iarba de iarnă dintre monumentele ridicate de vii, pentru cei morţi.

— Roarke!

El se opri şi, aşa cum făcuse în timpul slujbei,

se întoarse şi o privi direct în ochi. Ea crezu că a prins ceva în privirea lui, o umbră de mânie, de durere, sau nerăbdare. Apoi aceasta dispăru, iar ochii lui rămaseră doar reci, albaştri şi de nepătruns.

Nu se grăbi să ajungă la el. Ceva îi spunea că era un bărbat obişnuit ca oamenii, femeile, cu siguranţă, să se grăbească spre el. Aşa că nu se grăbi, făcu paşi lungi, înceţi, care făceau să zboare în jurul picioarelor îngheţate, paltonul de împrumut.

— Aş vrea să-ţi vorbesc, zise ea când ajunse în faţa lui. Îşi scoase legitimaţia şi îl urmări cum aruncă o privire scurtă înainte de a-şi întoarce ochii din nou spre ea. Investighez uciderea lui Sharon Deblass.

— Ai obiceiul de a veni la funeraliile victimelor, locotenente Dallas?

Vocea lui era catifelată, cu o uşoară urmă de şarm irlandez, ca o cremă bogată peste un whisky încălzit.

— Ai obiceiul să te duci la funeraliile femeilor pe care abia le cunoşteai, Roarke?

— Sunt un prieten de familie, zise el simplu. Ai îngheţat, locotenente.

Ea îşi vârî degetele congelate în buzunarele paltonului.

— Cât de bine cunoşti familia victimei?

— Destul de bine. Îşi înclină uşor capul. În câteva momente, gândi el, o să înceapă să-i

clănţăne dinţii. Vântul puternic îi răvăşea tunsoarea proastă care înconjura o faţă foarte interesantă. Inteligentă, încăpăţânată, sexy. Trei motive foarte bune în mintea lui ca să se mai uite o dată.

— N-ar fi mai convenabil să stăm de vorbă într-un loc călduros?

— N-am reuşit până acum să te găsesc, începu ea.

— Am călătorit. M-ai găsit acum. Presupun că te întorci la New York. Azi?

— Da. Am câteva minute libere înainte de a pleca să prind cursa. Aşa că…

— Aşa că ne vom întoarce împreună. Asta îţi va da timp destul să mă interoghezi.

— Să-ţi pun întrebări, zise ea printre dinţi, enervată că el se întorsese şi se îndepărta de ea. Mări pasul ca să-l ajungă din urmă. Doar câteva răspunsuri simple acum, Roarke şi putem aranja un interviu mai oficial la New York.

— Urăsc să pierd timpul, zise el detaşat. Îmi laşi impresia că eşti o persoană care simte la fel. Ai închiriat o maşină?

— Da.

— Aranjez eu să fie returnată. Întinse mâna, aşteptând să-i dea cardul-cheie.

— Nu e necesar.

— E mai simplu.

Apreciez complicaţiile, locotenente, şi apreciez şi simplitatea.

Noi doi mergem spre aceeaşi destinaţie, la aproximativ aceeaşi oră. Tu vrei să stai de vorbă cu mine, iar eu sunt de acord. Se opri lângă o limuzină neagră, unde un şofer în uniformă aştepta cu portiera deschisă. Transportorul meu este programat pentru New York. Poţi, desigur, să mă urmezi la aeroport, să foloseşti transportul în comun, apoi să suni la mine la birou şi să aranjezi o întâlnire. Sau poţi să mergi cu mine, să te bucuri de intimitatea unui avion particular şi să ai întreaga mea atenţie în timpul călătoriei.

Ea ezită doar un moment, apoi scoase din buzunar cardul maşinii de închiriat şi i-l puse în palmă. Zâmbind, el îi făcu semn să urce în limuzină, unde se făcu comodă în timp ce el îi dădea instrucţiuni şoferului să se ocupe de returnarea maşinii închiriate.

— Aşa, deci.

Roarke se aşează lângă ea şi întinse mâna după decantor. Vrei un coniac să te încălzeşti?

— Nu. Simţea căldura din interiorul maşinii cum se ridică de la picioarele ei şi se temea să nu înceapă tremuratul ca reacţie.

— Ah. Eşti la datorie.

Poate o cafea?

— Grozav.

Aurul sclipi la încheietura mâinii lui în timp ce presa cafeaua în Autobucătarul aflat într-un panou lateral.

— Lapte?

— Neagră.

— O femeie după inima mea. Câteva momente mai târziu, deschise uşa de protecţie şi îi oferi o ceaşcă de porţelan pe o farfurioară delicată. În avion, avem mai multe sortimente, zise el, apoi se rezemă de spătar ca să savureze cafeaua.

— Sunt sigură. Aburul care se ridica din ceaşcă mirosea extraordinar de bine. Eve luă o înghiţitură de încercare şi aproape că gemu.

Era cafea adevărată. Nu înlocuitor făcut din concentratul vegetal atât de obişnuit de când pădurile tropicale fuseseră decimate, spre sfârşitul secolului douăzeci. Asta era adevărată, măcinată din boabe bogate, columbiene, pline de cofeină.

Sorbi din nou şi aproape că-i dădură lacrimile.

— Probleme? îi făcea o plăcere imensă reacţia ei, fluturarea pleoapelor, uşoara roşeaţă, ochii care se întunecaseră, ca o femeie aflată în braţele unui bărbat, observă el.

— Ştii cât de mult timp a trecut de când am băut o cafea adevărată?

El zâmbi.

— Nu.

— Nici eu. Fără jenă, îşi închise pleoapele în timp ce ridica din nou ceaşca.

Trebuie să mă scuzi, este un moment intim pentru mine. Vorbim în avion.

— Cum doreşti.

Îşi oferi plăcerea de a o privi în timp ce maşina înainta pe drum.

Ciudat, gândi el, nu o catalogase ca fiind poliţistă. Instinctele lui erau, de obicei, foarte ascuţite când era vorba despre asemenea lucruri. În timpul funeraliilor, se gândise doar la ce pierdere era pentru cineva atât de tânăr, nesăbuit şi plin de viaţă cum era Sharon, să moară.

Apoi simţise ceva, ceva care îi încordase muşchii, îi strânsese stomacul.

Îi simţise privirea, fizic, ca pe o lovitură. Când se întorsese, când o văzuse şi primi o altă lovitură. O lovitură în doi timpi, aplicată cu încetinitorul, pe care nu putuse să o evite.

Era fascinant.

Dar beculeţul de alarmă nu se stinsese. Era beculeţul care ar fi trebuit să-i transmită mesajul poliţistă. Văzuse o brunetă înaltă, subţire, cu păr scurt şi ciufulit, ochi de culoarea fagurelui de miere şi o gură făcută pentru sex.

Dacă nu l-ar fi acostat ea, intenţiona să o caute el.

Păcat că era poliţistă.

Ea nu scoase nicio vorbă până ce nu ajunseră la aeroport şi urcară în cabina JetStarului său 6.000.

Ea ura să fie impresionată din nou. Cafeaua era una, şi o slăbiciune permisă, dar nu-i plăcu reacţia ei de a căsca ochii la cabina luxoasă, cu fotolii adânci, canapele, covor vechi şi vaze din

cristal pline cu flori.

Exista şi un ecran de vizionare, retras în peretele din faţă, şi o însoţitoare de bord în uniformă, care nu păru surprinsă să-l vadă pe Roarke urcând la bord cu o femeie străină.

— Coniac, domnule?

— Companioana mea preferă cafeaua, Diana, neagră. Ridică o sprânceană până când Eve încuviinţă din cap. Eu o să iau un pic de coniac.

— Am auzit de JetStar.

Eve îşi scoase paltonul care îi fu luat împreună cu cel al lui Roarke de către însoţitoare. E un mijloc de transport plăcut.

— Mulţumesc. Ne-a luat doi ani să-l proiectăm.

— Roarke Industries?

Întrebă ea şi se aşeză.

— Exact. Prefer să folosesc ce-i al meu de câte ori este posibil. Va trebui să-ţi pui centura de siguranţă pentru decolare, îi spuse el, apoi se aplecă să deschidă intercomul. Gata.

— Am primit aprobarea, li se spuse. Treizeci de secunde.

Aproape înainte ca Eve să poată clipi, erau în aer, într-o trecere atât de lină, încât aproape că nu simţi presiunea. Era un aparat net superior, gândi ea, celor comerciale care te împingeau în scaun în primele cinci minute de la decolare.

Li se aduseră băuturi şi un mic platou cu fructe şi brânză care o făcură pe Eve să saliveze.

Era timpul, decise ea, să treacă la treabă.

— De când o cunoşti pe Sharon Deblass?

— Am cunoscut-o recent, în casa unei cunoştinţe comune.

— Ziceai că eşti prieten de familie.

— Al părinţilor ei, zise Roarke simplu. Îi cunosc pe Beth şi Richard de câţiva ani. La început, la nivel de afaceri, apoi la unul personal.

Sharon era plecată la şcoală, apoi în Europa, iar drumurile noastre nu s-au încrucişat. Am întâlnit-o pentru prima dată acum câteva zile şi am invitat-o la masă. Apoi, a murit.

Scoase din buzunar o casetă plată din aur. Eve miji ochii în timp ce îl privea cum îşi aprinde o ţigară.

— Tutunul este ilegal, Roarke.

— Nu şi în spaţiul aerian liber, în apele internaţionale sau pe o proprietate privată. Îi zâmbi printr-un nor de fum. Nu crezi, locotenente, că poliţia are destule pe cap fără să mai trebuiască să încerce legiferarea moralităţii noastre sau a stilului nostru de viaţă?

Nu-i plăcea să recunoască, chiar şi faţă de sine, că mirosul de tutun era excitant.

— De asta colecţionezi arme? Ca parte din stilul tău de viaţă?

— Le găsesc fascinante. Bunicii noştri considerau că a poseda o armă era un drept constituţional. Noi ne-am jucat destul de mult cu drepturile constituţionale pe măsură ce ne-am

civilizat.

— Iar crima şi rănirea cu o astfel de armă este acum mai degrabă o aberaţie decât ceva normal.

— Îţi plac regulile, locotenente?

Întrebarea era uşoară, aşa cum era şi insulta ascunsă în ea.

Umerii ei se încordară.

— Fără reguli, haos.

— Cu haos, viaţă.

Dă-o dracului de filosofie, gândi ea enervată.

— Ai în proprietate o armă de calibru 38 Smith & Wesson, Model Zece, din anii ’90?

El trase din nou din ţigară încet, cu grijă. Tutunul arse bogat între degetele lui lungi, elegante.

— Cred că am unul de acest fel. Cu aşa ceva a fost Sharon împuşcată?

— Eşti dispus să mi-l arăţi?

— Desigur, când doreşti.

Prea uşor, gândi ea. I se părea suspect orice obţinea prea uşor.

— Ai luat masa cu decedata în noaptea dinaintea morţii ei. În México.

— Aşa este. Roarke strivi ţigara şi se rezemă de spătar, cu paharul de coniac în mână. Am o vilă mică pe Coasta de Vest. M-am gândit că i-ar face plăcere s-o vadă. I-a plăcut.

— Ai avut o relaţie fizică cu Sharon Deblass?

Ochii lui sclipiră o secundă, dar nu putea fi

sigură dacă era vorba de mânie sau de amuzament.

— Prin asta, înţeleg că vrei să spui dacă am făcut sex cu ea. Nu, locotenente, deşi cu greu pare a fi relevant. Am luat masa împreună.

— Ai dus o femeie frumoasă, o însoţitoare profesionistă, la vila ta din México, şi tot ce ai avut de împărţit cu ea a fost mâncarea.

El întârzie alegând un strugure de un verde lucios.

— Apreciez femeile frumoase din mai multe motive şi îmi place să-mi petrec timpul cu ele. Nu angajez profesioniste din două motive. Primul, nu găsesc necesar să plătesc pentru sex. Sorbi din coniac, privind-o peste marginea paharului. Şi al doilea, nu-mi place să împart cu alţii. Făcu o scurtă pauză. Ţie îţi place?

Stomacul ei flutură, dar ea îl ignoră.

— Nu vorbeam despre mine.

— Eu da. Eşti o femeie frumoasă şi suntem destul de singuri, cel puţin pentru următoarele cincisprezece minute. Totuşi, tot ce-am împărţit n-a fost decât cafea şi coniac. Zâmbi la vederea mâniei care ardea în ochii ei. Eroic, nu-i aşa, de câtă reţinere dau dovadă?

— Eu aş zice că relaţia ta cu Sharon Deblass era de altă natură.

— Oh, sunt total de acord. Alese un alt strugure şi i-l oferi. Apetitul era o slăbiciune, îşi aminti Eve în timp ce accepta strugurele şi-l

muşca prin pieliţa lui subţire şi acrişoară.

— Te-ai mai văzut cu ea după ce aţi luat masa în México?

— Nu. Am adus-o înapoi în jurul orei trei dimineaţa, şi m-am dus acasă… Singur.

— Poţi să-mi spui ce ai făcut în următoarele patruzeci şi opt de ore după ce te-ai dus acasă, singur?

— Am fost în pat în primele cinci. Am avut o conferinţă telefonică în timpul micului dejun. În jurul orei opt şi cincisprezece. Poţi verifica lista convorbirilor.

— Am s-o fac.

De data asta el zâmbi, o scânteie rapidă de farmec care îi făcu pulsul să o ia razna.

— Nu am nicio îndoială.

Mă fascinezi, locotenente Dallas.

— Şi după conferinţa telefonică?

— S-a încheiat pe la nouă. Am exersat la sală până pe la zece, mi-am petrecut următoarele câteva ore în biroul meu din oraş în diverse întâlniri.

Scoase din buzunar un card subţire, pe care ea îl recunoscu ca fiind o agendă personală. Să ţi le listez?

— Aş prefera să-mi trimiţi la birou un hard-copy.

— O să mă ocup de asta. Am ajuns acasă pe la şapte. Am avut o cină de afaceri cu câţiva membri ai firmei mele de produse industriale, la mine

acasă. Ne-am aşezat la masă la opt. Să-ţi trimit un meniu?

— Nu fi sarcastic, Roarke.

— Doar detaliat, locotenente. Am încheiat seara devreme. Pe la unsprezece eram singur, cu o carte şi un coniac, până pe la şapte dimineaţa când am băut prima ceaşcă de cafea. Mai vrei una?

Ar fi putut să ucidă pentru o ceaşcă de cafea în plus, dar clătină din cap.

— Singur timp de opt ore, Roarke. Ai vorbit cu cineva, ai văzut pe cineva în timpul ăsta?

— Nu. Pe nimeni. Trebuia să fiu la Paris în ziua următoare şi voiam o seară liniştită. Se pare că n-am procedat bine. Pe de altă parte, dacă aveam de gând să omor pe cineva, ar fi fost de dorit să mă protejez cu un alibi.

— Sau să fii arogant şi să nu te deranjezi să o faci, replică ea. Armele vechi, Roarke, doar le colecţionezi, sau le foloseşti?

— Sunt un trăgător foarte bun. Îşi puse paharul gol deoparte. Aş fi fericit să-ţi demonstrez când vei veni să-mi vezi colecţia. Mâine îţi convine?

— Perfect.

— Ora şapte?

Presupun că ai adresa. Când el se aplecă uşor spre ea, încremeni şi aproape că scoase un şuierat când el îi atinse braţul în treacăt. El zâmbi doar, cu faţa aproape de a ei, cu ochii la acelaşi nivel cu

ai ei. Trebuie să-ţi pui centura, zise el încet. Vom ateriza în curând.

Îi închise chiar el centura, întrebându-se dacă o făcuse nervoasă ca bărbat sau ca suspect de crimă, sau o combinaţie din amândouă. În acel moment, oricare alegere avea propriul ei interes şi propriile ei posibilităţi.

— Eve, şopti el. Un nume atât de simplu şi de feminin. Mă întreb dacă ţi se potriveşte.

Ea rămase tăcută, în timp ce însoţitoarea de zbor veni să strângă masa.

— Ai fost vreodată în apartamentul lui Sharon Deblass?

Are coajă groasă, se gândi el, dar era sigur că exista şi ceva moale şi fierbinte pe dinăuntru. Se întrebă dacă, nu, când, va avea ocazia să descopere această latură.

— Nu cât timp a fost ea locatară, zise Roarke în timp ce îşi relua locul. Şi nici nu-mi amintesc să o fi făcut vreodată, dar, cu siguranţă există posibilitatea asta. Zâmbi din nou şi îşi închise centura de siguranţă. Sunt proprietarul Complexului Gorham, după cum sunt sigur că ştii deja.

Privi leneş prin hublou, în timp ce pământul se repezea spre ei.

— Ai vreun mijloc de transport la aeroport, locotenente, sau pot să-ţi-l ofer eu?

Capitolul 4

Eve se simţea foarte obosită atunci când îşi termină de întocmit raportul pentru Whitney şi se întoarse acasă. Era furioasă. Dorise foarte mult să-l deruteze pe Roarke cu faptul că ştia că el este proprietarul Complexului Gorham. Iar el îi răspunsese pe acelaşi ton politicos pe care îl folosea ca să-i ofere cafea, ceea ce făcuse ca primul lor interviu să se încheie cu un punct în favoarea lui.

Nu-i plăcea scorul ăsta.

Era timpul să echilibreze situaţia. Singură în camera de zi şi, tehnic vorbind, în afara orelor de serviciu, se aşează în faţa computerului.

— Conectează.

Dallas, acces Cod Cinci. ID 53478Q. Deschide dosarul Deblass.

Amprenta vocală şi ID recunoscute, Dallas. Poţi începe.

— Deschide subfişierul Roarke. Suspect Roarke, cunoscut victimei. Din declaraţia sursei C, Sebastian, victima îl dorea pe suspect. Suspectul întrunea cerinţele ei pentru a-i fi partener sexual. Posibilitate mare de implicare emoţională. Oportunitate de a comite crima. Suspectul este proprietarul clădirii în care se află apartamentul victimei, asta însemnând acces uşor şi, probabil, cunoaşterea sistemului de securitate de la locul crimei. Suspectul nu are alibi pentru perioada de opt ore din noaptea crimei, ceea ce include şi

perioada de timp ştearsă de pe discurile de securitate. Suspectul are o colecţie impresionantă de arme antice, inclusiv tipul de armă folosit asupra victimei. Suspectul recunoaşte că este un bun trăgător.

Factor în personalitatea suspectului. Detaşat, sigur pe el, autoindulgent, foarte inteligent. Un echilibru interesant între agresivitate şi farmec.

Motiv.

Şi aici ajunse în impas. Calculând, se ridică şi se plimbă prin cameră în timp ce computerul aştepta mai multe informaţii. De ce ar fi ucis un om ca Roarke? Pentru câştig, din pasiune? Nu credea aşa ceva. Avere şi statut social ar fi putut, şi putea câştiga, prin alte mijloace. Femeile, pentru sex sau altele, cu siguranţă, le putea cuceri fără multă oboseală. Îl suspecta că putea fi capabil de violenţă, şi că ar fi putut să o facă cu sânge rece.

Uciderea lui Sharon Deblass fusese dominată de sex. Avea un fond de grosolănie. Eve nu prea reuşea să împace acest aspect cu omul elegant cu care băuse o cafea.

Poate că asta era problema.

— Suspectul consideră moralitatea o zonă mai degrabă personală decât legislativă, continuă ea, plimbându-se mai departe prin cameră.

Restricţiile referitoare la sex, arme, droguri, tutun, alcool şi crimă ţin de o moralitate care a fost scoasă în afara legii sau reglementată.

Uciderea unei însoţitoare licenţiate, singura fiică a prietenilor, singura nepoată a unuia dintre cei mai vocali legislatori conservatori, cu o armă interzisă. Reprezintă asta o ilustrare a defectelor pe care suspectul le consideră inerente în sistemul legal?

— Motivul, concluzionă ea aşezându-se din nou. Auto indulgenţa. Inspiră adânc, satisfăcută. Tastează probabilitatea.

Sistemul începu să toarcă, amintindu-i că avea o piesă de echipament care trebuia înlocuită, apoi se potoli într-un zumzăit, cu unele întreruperi.

Probabilitatea ca Roarke să fie făptaşul, în conformitate cu informaţiile şi supoziţiile existente, este de optzeci şi doi virgulă şase la sută.

Oh, era posibil, gândi Eve, sprijinindu-se de spătarul scaunului. Fusese o vreme, în trecutul nu foarte îndepărtat, când un copil putea fi împuşcat de un alt copil, pentru pantofii pe care îi avea în picioare.

Ce era asta dacă nu era o autoindulgenţă obscenă?

El avusese ocazia. Avusese şi mijloacele. Şi dacă putea fi luată în considerare propria lui aroganţă, avea şi motivul.

Atunci de ce, gândi Eve în timp ce îşi privea propriile cuvinte clipind pe monitor, studiind analiza impersonală făcută de computer, nu reuşea să o facă plauzibilă în propria ei minte?

Pur şi simplu, nu reuşea s-o vadă, recunoscu ea. Nu-l putea vizualiza pe Roarke stând în spatele camerei de filmat, îndreptând arma către o femeie fără apărare, goală, care zâmbea, şi să vâre în ea gloanţe de oţel la probabil, doar câteva momente după ce îşi lăsase sămânţa în ea.

Totuşi, anumite fapte nu puteau fi trecute cu vederea. Dacă putea aduna destule, ar fi putut obţine un mandat pentru o evaluare psihiatrică.

N-ar fi ceva interesant? Gândi ea, schiţând o jumătate de zâmbet.

Călătoria în mintea lui Roarke ar fi fost una fascinantă. Va face următorul pas la şapte, în seara următoare. Soneria de la intrare o făcu să se încrunte enervată.

— Salvează şi blochează pe voice print, Dallas. Cod Cinci. Deconectează.

Monitorul se stinse în timp ce ea se ridică să vadă cine o deranja. O privire aruncată ecranului de securitate făcu să dispară încruntarea.

— Hei, Mavis!

— Ai uitat, nu-i aşa? Mavis Freestone intră înconjurată de clinchet de brăţări şi miros de parfum. Părul ei era de un argintiu sclipitor, o culoare care avea să se schimbe la următoarea ei stare de spirit. şi-l dădu pe spate, lăsându-l să sclipească precum stelele, ajungând până la talia ei imposibil de subţire.

— Nu, n-am uitat. Eve închise uşa şi reconectă lacătele. Ce să uit?

— Cină, dans şi destrăbălare. Oftând din greu, Mavis îşi aşează corpul subţire, de numai patruzeci de kilograme, pe sofa, privind cu dispreţ costumul simplu, gri, cu care era îmbrăcată Eve. Nu poţi ieşi în oraş îmbrăcată aşa.

Simţindu-se şleampătă, cum se întâmpla adesea când se afla la o distanţă de câţiva metri de culorile de-a dreptul scandaloase ale lui Mavis, Eve privi în jos, la costumul cu care era îmbrăcată.

— Nu, cred că nu.

— Deci. Mavis gesticula cu un deget a cărui unghie era lăcuită într-un verde-smarald. Ai uitat.

Aşa era, dar acum îşi amintea. Făcuseră planuri să meargă la un club nou, pe care Mavis îl descoperise la docurile aeriene din Jersey.

După cum spunea Mavis, atleţii aerului erau tot timpul avizi de sex.

Ceva legat de perioadele lungi petrecute în imponderabilitate.

— Iartă-mă.

Arăţi grozav.

Era adevărat, inevitabil. Cu opt ani în urmă, când Eve o arestase pe Mavis pentru un furt minor, arăta grozav. O ştrengăriţă îmbrăcată în mătase, cu degete agile şi un zâmbet strălucitor.

În anii care trecuseră de atunci, cumva, deveniseră prietene. Pentru Eve, care îşi putea număra prietenii nepoliţişti pe degetele de la o singură mână, relaţia era preţioasă.

— Arăţi obosită, zise Mavis, pe un ton mai

mult acuzator decât unul înţelegător. Şi îţi lipseşte un nasture.

Degetele lui Eve se îndreptară automat spre jachetă, pipăind aţele care atârnau.

— Rahat.

Ştiam eu. Dezgustată, îşi scoase jacheta şi o aruncă într-o parte. Uite ce-i, îmi pare rău. Chiar am uitat. Am avut multe pe cap pe ziua de azi.

— Inclusiv motivul pentru care ai avut nevoie de paltonul meu negru?

— Da, mulţumesc. Mi-a fost de folos.

Mavis stătu un moment, bătând cu unghiile ei de smarald în braţul canapelei.

— Treburi de-ale poliţiei. Iar eu speram că aveai o întâlnire. Ar trebui să începi să te vezi cu bărbaţi care nu sunt criminali, Dallas.

— M-am văzut cu consultantul acela de imagine cu care mi-ai aranjat tu. Nu era criminal. Era doar idiot.

— Eşti prea mofturoasă şi asta a fost acum şase luni.

Din moment ce individul încercase să-i sară în pat oferindu-i gratis un tatuaj pentru buze, Eve se gândi că nu trecuse destul timp, dar îşi ţinu părerea pentru sine.

— Mă duc să mă schimb.

— Nu vrei să ieşi şi să te amesteci cu băieţii spaţiali. Mavis sări din nou în picioare, iar cristalele pe care le purta în urechi sclipiră.

Dar, oricum, ieşi din fusta asta urâtă. O să

comand mâncare chinezească.

Umerii lui Eve se relaxară de uşurare. De dragul lui Mavis ar fi tolerat şi o seară petrecută într-un club aglomerat, zgomotos şi obraznic, dezlipindu-şi de pe piept piloţi grosolani şi tehnicieni de staţie spaţială hămesiţi după sex.

Ideea de a savura mâncarea chinezească cu picioarele proptite pe măsuţa de cafea, era una bine-venită.

— Nu te superi?

Mavis îi îndepărtă protestul cu o mişcare a mâinii şi introduse în computer restaurantul pe care îl dorea.

— Îmi petrec toate nopţile în club.

— Asta-i muncă, răspunse Eve îndreptându-se spre dormitor.

— Mie-mi spui. Cu limba între dinţii, Mavis răsfoi meniul afişat pe ecran. acum câţiva ani, aş fi zis că a cânta ca să-mi câştig pâinea, e cel mai grozav lucru, cea mai bună şmecherie pe care o puteam folosi. Dar se pare că acum lucrez mai din greu decât atunci când păcăleam turiştii. Vrei şi rulouri cu ou?

— Sigur. Te gândeşti cumva să renunţi?

Mavis rămase tăcută un moment în timp ce alegea felurile de mâncare de pe ecran.

Nu. Sunt dependentă de aplauze. Simţindu-se generoasă, trecu nota de plată pe cardul ei. Şi din moment ce îmi renegociez contractul în aşa fel, încât să primesc zece la sută din plata intrării în

club, sunt o femeie de afaceri obişnuită.

— Nu există nimic obişnuit la tine, o contrazise Eve. Se întorsese îmbrăcată confortabil în jeanşi şi un tricou NYPD (New York Police Departament – Departamentul de Poliţie al New York-ului).

— Adevărat. Mai ai din vinul ăla pe care l-am adus ultima dată?

— Mai mult de jumătate din cea de-a doua sticlă. Pentru că i se păru cea mai bună idee din acea zi, Eve se duse în bucătărie şi turnă vinul în pahare.

— Te mai vezi cu dentistul acela?

— Nu. Mavis se îndreptă leneşă către combina muzicală şi programă o melodie. Devenise o relaţie prea intensă. Nu m-a deranjat că se îndrăgostise de dinţii mei, dar se decisese că mă vrea cu totul. Voia să ne căsătorim.

— Nenorocitul.

— Nu poţi avea încredere în nimeni, fu de acord Mavis. Cum merge treaba în departamentul de lege şi ordine?

— E una puţin cam intensă în momentul de faţă. Se auzi soneria, iar ea îşi ridică privirea de pe sticla din care tocmai turna vin. Nu poate să fie deja comanda noastră. Chiar în timp ce spunea asta, auzi clăncănitul vesel al tocurilor de cincisprezece centimetri ale lui Mavis care se îndrepta spre uşă.

— Verifică ecranul de securitate, zise Eve

repede şi ajunsese la jumătatea drumului când Mavis deschise deja uşa.

Îi trebui un moment ca să înjure şi un altul să ducă mâna după arma pe care nu o purta. Apoi râsul cochet al lui Mavis îi ridică din nou nivelul adrenalinei.

Eve recunoscu uniforma unei companii de livrări şi văzu stânjeneala plăcerii de pe faţa proaspătă a băiatului care îi înmâna pachetul lui Mavis.

— Ador cadourile, zise Mavis fluturându-şi genele cu vârfuri argintii, în timp ce băiatul păşea înapoi înroşindu-se. Nu faci şi tu parte din pachet?

— Lasă copilul în pace. Clătinând din cap, Eve luă pachetul de la Mavis şi închise uşa.

— Sunt aşa de dulci la vârsta asta. Suflă un sărut spre ecranul de securitate înainte de a se întoarce spre Eve. De ce eşti aşa nervoasă, Dallas?

— Cazul la care lucrez mă face foarte nervoasă, cred. Privi mai mult cu suspiciune decât cu plăcere la ambalajul auriu şi funda complicată care trona pe pachet. Nu ştiu cine mi-ar trimite mie ceva.

— Are şi o notă, observă Mavis pe un ton sec. Ai putea s-o citeşti. Poate găseşti vreun indiciu.

— Uite cine este ironică. Eve scoase biletul din plicul auriu.

Roarke în timp ce citea peste umărul lui Eve, Mavis fluieră uşor.

— Este acel Roarke?

Roarke cel incredibil de bogat, fabulos de bine făcut, misterios de sexy, proprietarul a aproximativ douăzeci şi opt la sută din glob şi sateliţii lui?

Eve se simţea iritată.

— E singurul pe care îl cunosc.

— Îl cunoşti?

Mavis îşi dădu peste cap ochii fardaţi cu verde. Dallas, nu pot să-mi iert, te-am subestimat. Povesteşte-mi totul. Cum, unde, de ce?

Te-ai culcat cu el? Spune-mi că te-ai culcat cu el, apoi dă-mi toate amănuntele.

— Am avut o relaţie secretă şi pasionantă cu el în ultimii trei ani, timp în care i-am născut un fiu, care este crescut de către nişte călugări budişti de pe partea nevăzută a Lunii. Cu sprâncenele încruntate, Eve scutură cutia. Revino-ţi.

Mavis. Trebuie să fie ceva legat de cazul la care lucrez şi, adăugă ea înainte ca Mavis să-şi poată deschide gura, e secret.

Mavis nu se deranjă să-şi dea din nou ochii peste cap. Atunci când Eve spunea secret, indiferent cât de mult ar fi îmboldit-o sau ar fi rugat-o, nu reuşea să o facă să se răzgândească.

— OK, dar poţi să-mi spui dacă arată la fel de bine în realitate, aşa cum arată în poze?

— Chiar mai bine, zise Eve printre dinţi.

— Iisuse, chiar?

Mavis gemu şi se lăsă să cadă pe sofa. Cred

că tocmai am avut un orgasm.

— Ar trebui să ştii. Eve puse pachetul jos şi se încruntă la el. Şi cum de a ştiut unde locuiesc? Nu poţi să găseşti adresa unui poliţist în cartea de telefon. De unde a ştiut? repetă ea încet. Şi ce pune la cale?

— Pentru Dumnezeu.

Dallas, deschide-l. Probabil i-a plăcut de tine. Unora dintre bărbaţi le plac femeile stăpâne pe ele, dezinteresate şi discret frumoase. Îi fac să creadă că sunt profunde. Pariez că sunt diamante, zise Mavis, repezindu-se spre cutie, fiindcă îşi pierduse răbdarea. Un colier. Un colier de diamante. Poate rubine. Ai arăta senzaţional în rubine.

Rupse fără milă hârtia scumpă, aruncă la o parte capacul cutiei, şi îşi vârî mâna în hârtiile cu margine aurie.

— Ce dracu-i asta?

Dar Eve deja simţise mirosul, deja, fără să vrea, începuse să zâmbească.

— E cafea, şopti ea, fără să-şi dea seama că vocea i se înmuiase, şi întinse mâna după punga maro, simplă, pe care o ţinea Mavis.

— Cafea. Mavis privi deziluzionată. Omul ăsta are mai mulţi bani decât Dumnezeu, şi îţi trimite o pungă de cafea?

— Cafea adevărată.

— Ah, asta-i altceva. Dezgustată, Mavis dădu din mână. Nu-mi pasă cât costă kilogramul de

chestie de-asta, Dallas. O femeie vrea lucruri sclipitoare.

Eve apropie punga de nas şi mirosi.

— Nu şi femeia asta. Nenorocitul a ştiut exact cum să ajungă la mine. Oftă. Chiar din mai multe puncte de vedere.

*

* * *

În dimineaţa următoare, Eve se tratã cu o ceaşcă adevărată de cafea. Nici măcar temperamentalul ei Autobucătar nu reuşise să strice gustul negru şi plin de savoare. Se duse la staţie cu maşina ei cu radiator defect, pe sub cerul plin de lapoviţă, pe o temperatură de minus şapte grade, dar cu un zâmbet pe faţă.

Încă mai zâmbea când intră în biroul ei şi îl găsi pe Feeney, aşteptând-o.

— Măi, măi, o studie el. Ce-ai mâncat la micul dejun, atuuri?

— Nimic, doar cafea. Ai ceva pentru mine?

— Am făcut verificări complete asupra lui Richard Deblass, a lui Elizabeth Barrister şi a restului clanului. Îi înmână un disc marcat cu roşu.

Cod Cinci. Nicio surpriză. Nimic neobişnuit nici în legătură cu Rockman. Are douăzeci şi ceva de ani, a făcut parte dintr-un grup paramilitar cunoscut sub numele de Safe Net (Plasa de Siguranţă).

— Safe Net, repetă Eve încruntată.

— Probabil, aveai vreo opt ani când a fost desfiinţat, copilă, îi spuse Feeney rânjind.

Ar fi trebuit să afli despre ei la orele de istorie.

— Îmi sună oarecum cunoscut. A fost unul dintre grupurile care s-au înfuriat când am avut altercaţia aia cu China?

— A fost şi, dacă era după ei, ar fi fost mult mai mult decât o altercaţie. O neînţelegere în ceea ce priveşte spaţiul internaţional s-ar fi putut transforma în ceva urât. Dar diplomaţii au reuşit să încheie acel război înaintea lor. Câţiva ani mai târziu, au fost desfiinţaţi, deşi există zvonuri, din când în când, despre o facţiune a Safe Netului care a intrat în ilegalitate.

— Am auzit, şi încă mai aud despre ei. Crezi că Rockman este implicat într-o facţiune fanatică de genul ăsta?

Lui Feeney nu-i trebui decât un moment ca să clatine din cap.

— Cred că este atent pe unde calcă. Puterea reflectă putere, iar Deblass are din plin. Dacă va ajunge vreodată la Casa Albă, Rockman va fi lângă el.

— Te rog. Eve îşi apăsă stomacul cu mâna. Îmi provoci coşmaruri.

— E greu de crezut, dar se bucură de sprijin în vederea următoarelor alegeri.

Feeney ridică din umeri.

— Rockman, oricum, are alibi. Pe Deblass.

Erau amândoi în East Washington. Ea se aşeză.

Altceva?

— Charles Monroe. A avut o viaţă interesantă, nimic dubios care să se vadă. Lucrez la dosarele victimei. Ştii, uneori, dacă nu eşti atent când modifici documente, laşi urme. Părerea mea este că cineva care tocmai a ucis o femeie, ar fi putut deveni neatent.

— Dacă găseşti vreo umbră, Feeney, şterge-i griul, iar eu îţi voi cumpăra o ladă de whisky, din acela prost, care îţi place ţie.

— Mă prind.

Încă mai lucrez la Roarke, adăugă el. Ăsta-i un tip care nu este neatent. De câte ori cred că am reuşit să trec de un zid de securitate, mă lovesc de altul. Indiferent ce informaţii sunt acolo despre el, sunt bine păzite.

— Continuă să treci peste zidurile astea. Eu voi încerca să sap pe sub ele.

După ce Feeney plecă, Eve se aşeză la terminalul ei. Nu dorise să facă verificarea de faţă cu Mavis, şi preferase, în acest caz, să-şi folosească unitatea de la serviciu. Întrebarea era simplă.

Eve introduse numele şi adresa complexului de apartamente în care locuia.

Întrebă: Proprietar?

Iar răspunsul a fost unul simplu: Roarke.

Licenţa Lolei Starr pentru practicarea sexului era doar de numai trei luni.

Făcuse cerere pentru ea în ziua când împlinise optsprezece ani, cel mai devreme posibil. Îi plăcea să le spună prietenilor ei că până atunci fusese o amatoare.

În aceeaşi zi, îşi părăsise căminul din Toledo şi îşi schimbase numele ei adevărat de Alice Williams. Şi căminul şi numele fuseseră mult prea plictisitoare pentru Lola.

Avea o faţă drăguţă, ca de spiriduş. Se rugase, plânsese şi îşi bătuse la cap părinţii până când aceştia consimţiseră să-i cumpere o bărbie mai ascuţită şi un nas cu vârful împins în sus, pentru ziua când împlinise şaisprezece ani.

Lola voia să arate ca un spiriduş sexy şi credea că reuşise. Părul ei era negru ca tăciunele, tăiat scurt, în ţepi obraznici. Pielea îi era albă ca laptele şi fermă.

Economisea bani ca să-şi schimbe culoarea ochilor din căprui în verde smarald, ceea ce, credea ea, i s-ar fi potrivit mai bine. Da, fusese norocoasă că se născuse cu un corp mic şi bine făcut, care nu cerea nimic mai mult decât întreţinerea de bază.

Toată viaţa ei îşi dorise să fie însoţitoare licenţiată.

Alte fete poate că visau la cariere în avocatură sau finanţe, învăţau ca să-şi croiască un drum în medicină sau în industrie, dar Lola ştiuse întotdeauna că se născuse pentru sex.

Şi de ce să nu îşi câştige existenţa din ceva ce

ştia să facă foarte bine.

Voia să fie bogată, dorită şi alintată. Partea cu doritul era uşoară. Bărbaţii, mai ales cei în vârstă, erau gata să plătească pe cineva cu atributele Lolei. Dar cheltuielile profesiei erau mai mari decât anticipase ea atunci când visa în cămăruţa ei din Toledo.

Costurile licenţei, examenele medicale obligatorii, chiria şi taxa pe viciu îi mâncau din profit. După ce terminase de plătit pentru pregătire, mai avea bani doar cât să-şi permită un apartament mic, de o singură cameră, la periferia mai puţin plăcută a Aleii Prostituatelor.

Totuşi, era mai bine decât să lucreze pe stradă, aşa cum multe altele încă o făceau. Iar Lola avea planuri pentru lucruri mai mari şi mai bune.

Într-o zi, va locui într-un penthouse şi va primi doar crema clienţilor. Va fi dusă să mănânce şi să bea doar în cele mai bune restaurante, transportată cu avionul în cele mai exotice locuri, ca să distreze aristocraţi şi bogătaşi.

Era destul de bună şi nu intenţiona să rămână la baza scării pentru mult timp.

Bacşişurile o ajutau. O profesionistă nu trebuia să primească bonusuri în numerar sau credit. Nu în principiu. Dar toată lumea o făcea. Era încă destul de fetişcană ca să prefere darurile mici şi drăguţe pe care i le ofereau clienţii ei. Dar banii îi punea la bancă cu religiozitate şi visa la

penthouse-ul ei.

În seara asta, avea să întreţină un client nou, unul care îi ceruse să îi spună Tati. Ea fusese de acord şi aşteptase până când aranjamentul se încheiase şi abia după asta pe faţa ei apăru un zâmbet obraznic. Tipul credea, probabil, că el era primul care dorea ca ea să-i fie fetiţă. De fapt, după numai câteva luni de lucru, pedofilia începuse să devină specialitatea ei.

Deci, îi va sta în poală, îl va lăsa să o bată la fund, în timp ce avea să-i spună solemn că trebuie să fie pedepsită.

Pe bune, era ca un joc, iar cei mai mulţi dintre bărbaţi erau buni şi drăguţi.

Cu aceste lucruri în minte, îşi alese o rochie cochetă, cu un guler alb cu colţişori. Pe dedesubt nu purta decât ciorapi albi. Îşi epilase pubisul şi era la fel de goală şi catifelată ca o fetiţă de zece ani.

După ce se studie în oglindă, îşi mai aplică ceva culoare în obraji şi glos transparent pe buzele cărnoase.

Zâmbi când auzi bătaia în uşă, iar faţa ei tânără şi încă inocentă îi zâmbi înapoi din oglindă.

Încă nu îşi putea permite securitate video şi folosi vizorul ca să-şi verifice oaspetele.

Era frumos, lucru care îi făcu plăcere. Şi, presupuse ea, destul de vârstnic ca să-i fie tată, ceea ce îi va face plăcere.

Deschise uşa, şi îi aruncă un zâmbet timid.

— Bună, Tati.

El nu voia să piardă timpul. Era singurul lucru de care cam ducea lipsă în acel moment. Îi zâmbi. Pentru o curvă era drăguţă. Când uşa se închise în spatele lui, îşi vârî mâna sub fusta ei şi îi făcu plăcere să constate că nu avea nimic pe dedesubt. Lucrurile ar fi decurs mai rapid dacă putea fi excitat repede.

— Tati!

Jucându-şi rolul, Lola scoase un ţipăt uşor şi chicoti. Asta-i necuviincios.

— Am auzit că şi tu ai fost necuviincioasă. El îşi scoase haina şi o aşeză cu grijă alături, în timp ce ea se prefăcea botoasă. Deşi îşi luase precauţia de a-şi acoperi mâinile cu spray, nu va atinge nimic din cameră, ci doar pe ea.

— Am fost cuminte, Tati.

Foarte cuminte.

— Ai fost foarte necuviincioasă, fetiţo. Din buzunar scoase o cameră video mică, pe care o setă şi o îndreptă spre patul îngust pe care ea îl acoperise cu perne şi animale din pluş.

— Ai de gând să filmezi?

— Exact.

Ar fi trebuit să-i spună că lucrul ăsta îl va costa în plus, dar decise să aştepte până când treaba era făcută.

Clienţii nu voiau ca fanteziile lor să fie întrerupte de realitate.

Învăţase asta la cursuri.

— Du-te şi întinde-te pe pat.

— Da, Tati. Se întinse printre perne şi animale zâmbitoare din pluş.

— Am auzit că te masturbezi.

— Nu, Tati.

— Nu e bine să-i spui minciuni lui Tati. Va trebui să te pedepsesc, dar pe urmă te voi săruta ca să-ţi treacă. Când ea zâmbi, el se apropie de pat. Ridică-ţi rochia, fetiţo, şi arată-mi cum te masturbezi.

Pe Lola nu o interesa partea asta. Îi plăcea să fie atinsă, dar să-şi simtă propriile mâini o excita foarte puţin.

Totuşi, îşi ridică poalele, se atinse cu mişcări timide şi ezitante, aşa cum voia el.

Mişcarea degetelor ei mici îl excita. Doar pentru asta era făcută femeia.

Să se folosească singură de ea, să-i folosească pe bărbaţii care o doreau.

— Cum se simte?

— Catifelat, şopti ea. Atinge şi tu, Tati. Simte cât e de catifelat. Îşi aşează mâna peste a ei, simţi cum devine satisfăcător de tare în timp ce îşi vâra un deget înăuntrul ei. Va fi rapid, pentru amândoi.

— Descheie-ţi rochia, comandă el şi continuă să o manevreze în timp ce ea îşi descheia rochia începând de la guler. Întoarce-te.

Atunci când o făcu, îi lovi cu palma fundul impertinent, până când pielea ei albă se înroşi, în timp ce ea scâncea în răspuns programat.

Nu conta dacă îi producea sau nu durere. I se vânduse lui.

— Fată cuminte.

Acum avea o erecţie totală, care începuse deja să pulseze.

Totuşi, mişcările lui erau atente şi precise în timp ce se dezbrăca. Gol, se aşează călare pe ea şi îşi vârî mâinile sub ea pentru a putea să-i strângă sânii. Atât de tânără, gândi el, şi îşi permise un tremur de plăcere la atingerea cărnii care încă mai avea nevoie de rafinare.

— Tati o să-ţi arate cum sunt răsplătite fetele bune.

Ar fi vrut ca ea să-l ia în gură, dar nu putea risca.

Anticoncepţionalul pe care ea îl listase ca fiind cel pe care îl folosea, avea să elimine orice urmă de spermă din vaginul ei, dar nu şi oral.

În schimb, îi ridică şoldurile, mângâindu-i încet carnea tânără şi tare în timp ce intra în ea.

Se comportă mai aspru decât se aşteptaseră amândoi. După acea primă împingere violentă, el se potoli. Nu avea niciun fel de dorinţă să o rănească până când ea ar fi ţipat. Deşi într-un asemenea loc, se îndoia că ar fi observat cineva sau că i-ar fi păsat.

Totuşi, fata era fermecător de nepricepută şi naivă. Îşi impuse un ritm mai lent, mai blând, care, descoperi el, îi provoca o mare plăcere.

Ea se mişca bine, întâmpinându-l, urmându-l.

Dacă nu cumva greşea foarte tare, nu toate gemetele şi ţipetele ei erau simulate. O simţi cum se tensionează, se cutremură, şi zâmbi în sinea lui, satisfăcut la gândul că reuşise să-i provoace un orgasm adevărat unei curve.

Închise ochii şi îşi dădu voie să termine.

Ea oftă şi se cuibări pe una dintre perne. Fusese bine, mult, mult mai bine decât se aşteptase. Şi spera că îşi găsise un alt client permanent.

— Am fost bună, Tati?

— O fetiţă foarte, foarte bună. Dar nu am terminat încă.

Întoarce-te. În timp ce ea se mişca, el se ridică şi ieşi din raza camerei de filmat.

- Ne uităm la video, Tati? El doar clătină din cap.

Amintindu-şi rolul pe care îl avea, ea făcu bot.

— Îmi plac videourile.

Putem să ne uităm, şi pe urmă poţi să-mi arăţi din nou cum să fiu o fetiţă bună. Îi zâmbi sperând că va primi un bonus. Aş putea să te ating eu pe tine de data asta, îmi place să te ating.

El zâmbi şi scoase din buzunarul hainei un SIG 210 cu surdină. O privi cum clipeşte curioasă în timp ce el ţintea arma spre ea.

— Ce-i aia? E o jucărie pentru mine?

O împuşcă întâi în frunte, arma abia scoţând un zgomot uşor în timp ce ea cădea pe spate. Cu răceală, trase din nou între sânii aceia tineri şi tari

şi, în sfârşit, în timp ce surdina se uza, în pubisul ei catifelat şi gol.

Închise camera de filmat, apoi o aranjă pe fată printre pernele pline de sânge şi animalele din pluş zâmbitoare, murdărite, în timp ce ea privea în sus la el, cu ochii măriţi de surpriză.

— Asta nu era viaţă pentru o fată tânără, îşi spuse el cu blândeţe, apoi se îndreptă din nou spre camera de luat vederi ca să înregistreze ultima scenă.

Capitolul 5

Eve nu voia decât o ciocolată. Îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei depunând mărturie la tribunal, iar timpul ei destinat mesei fusese ocupat de apelul unui informator care o costase cincizeci de dolari şi îi adusese o informaţie subţire despre un caz de contrabandă care se transformase în două omucideri, cu care îşi bătea capul de două luni.

Tot ce voia era o doză de înlocuitor de zahăr, înainte de a se îndrepta spre casă ca să se pregătească pentru întâlnirea de la ora şapte cu Roarke.

Ar fi putut trece pe la oricare dintre Magazinele Instant din drumul ei, dar preferă micul magazin de delicatese de pe colţul străzii West 78, în ciuda, sau din cauza faptului că era deţinut de François, un refugiat grosolan, cu ochi

ca de şarpe, care venise în America după ce Armata Reformei Sociale dăduse jos guvernul francez cu vreo patruzeci de ani în urmă.

El ura America şi pe americani, iar ARS-ul fusese dezmembrată la şase luni după o lovitură de stat, dar François rămăsese, cârcotind şi plângându-se din spatele tejghelei magazinului de pe strada 78, de unde se distra împroşcând insulte şi absurdităţi politice.

Eve îi spunea Frank, ca să-l enerveze, şi trecea pe acolo cel puţin o dată pe săptămână ca să vadă ce plan mai visase ca s-o înşele la credit.

Cu gândul la ciocolată, trecu prin uşa automată. Abia dacă uşa începuse să se închidă încet în spatele ei, când instinctul se trezi în ea.

Bărbatul din faţa tejghelei era cu spatele la ea, jacheta groasă cu glugă, mascând totul în afară de statura masivă şi impresionantă.

Un metru nouăzeci şi cinci, estimă ea, o sută douăzeci de kilograme pe puţin. Nu avu nevoie să vadă faţa îngustă şi înspăimântată a lui François ca să-şi dea seama că avea necazuri Putea să miroasă, un miros la fel de copt şi acru ca amestecul de legume de la oferta zilei. În secundele în care uşa se închise, consideră şi respinse ideea de a scoate arma.

— Vino aici, căţea! acum!

Bărbatul se întoarse. Eve văzu că avea o piele de un auriu deschis, moştenire a amestecului multirasial şi ochii unui om foarte disperat.

Chiar în timp ce inventaria descrierea, privi spre obiectul mic şi rotund pe care bărbatul îl ţinea în mână.

Dispozitivul explozibil artizanal era o problemă. Faptul că tremura în ritm cu mâna care îl ţinea tensionată din cauza emoţiei, era o problemă cu mult mai mare.

Bombele artizanale erau bine-cunoscute ca fiind instabile. Idiotul putea să-i omoare pe toţi doar dacă transpira mai mult.

Îi aruncă lui François o privire rapidă, de avertisment. Dacă îi spunea „locotenente”, avea să fie foarte curând carne tocată.

— Nu vreau necazuri, zise ea, lăsându-şi vocea să-i tremure la fel de nervoasă ca mâna hoţului. Te rog, am copii acasă.

— Gura.

Ţine-ţi gura. La podea! Treci pe nenorocita aia de podea!

Eve îngenunche strecurându-şi o mână sub haină unde se afla arma.

— Totul, porunci bărbatul, gesticulând cu mica bilă mortală. Vreau tot ce ai. Bani, credit. Repede.

— A fost o zi proastă, se plânse François. Trebuie să înţelegi că afacerile nu mai sunt ca înainte. Voi americani…

— Vrei să mănânci asta? îl invită bărbatul, vârând explozivul sub nasul lui François.

— Nu, nu. Panicat.

François formă codul de siguranţă cu degete tremurânde. În timp ce casa se deschidea, Eve îl văzu pe hoţ cum îşi aruncă privirea peste banii din sertar, apoi în sus, spre camera video care înregistra întreaga tranzacţie.

Putea să-i citească gândul pe faţă. El ştia că imaginea lui era fixată acolo şi că nici toţi banii din New York nu o puteau şterge. Dar explozibilul ar fi putut s-o facă, dacă l-ar fi aruncat neglijent peste umăr în timp ce alerga spre stradă ca să se piardă în trafic.

Eve inspiră adânc, ca un scufundător care plonja în apă. Se ridică brusc, cu putere, chiar sub braţul lui. Lovitura făcu ca dispozitivul exploziv să zboare liber din mână. Ţipete, înjurături, rugăciuni. Ea îl prinse cu vârful degetelor, făcu o săritură înaltă, greoaie şi cu doi bărbaţi scoşi din joc. Chiar în timp ce strângea mâna în jurul dispozitivului, hoţul lovi.

Era mai mult o lovitură cu dosul mâinii decât un pumn, iar Eve se consideră norocoasă. Văzu stele verzi când lovi un stand de chipsuri din soia, dar ţinu în mână bomba artizanală.

Mâna care nu trebuia, fir-ar să fie, mâna care nu trebuia, mai avu timp să gândească în timp ce standul se prăbuşea sub greutatea ei.

Încercase să-şi folosească mâna stângă ca să apuce arma, dar o sută douăzeci de kilograme de furie şi disperare se prăbuşiră peste ea.

— Apasă pe alarmă, găozarule, ţipă ea la

François care rămăsese ca o statuie, în timp ce gura i se deschidea şi se închidea. Apasă nenorocita aia de alarmă. Apoi gemu când lovitura din coaste îi tăie respiraţia. De data asta o lovise cu pumnul.

Acum, începuse să plângă în timp ce o trăgea de braţ şi o zgâria încercând să ajungă la explozibil.

— Am nevoie de bani.

Trebuie să-i iau. Te omor. Te omor. Ea reuşi să se ridice într-un genunchi. Mişcarea defensivă, veche de când lumea, îi aduse un avantaj de câteva secunde, dar nu avu puterea să-l scoată din luptă.

Văzu din nou stele verzi când capul i se lovi puternic de marginea tejghelei. Zeci de ciocolate la care poftise, se prăbuşiră peste ea.

— Nenorocitule. Nenorocitule. Se auzi ea zicând mereu, în timp ce îl lovi de trei ori scurt şi îndesat în faţă. El o prinse de braţ în timp ce sângele îi izbucnea din nas.

Iar ea ştia că avea să-i fie rupt braţul. Ştia că va simţi durerea aceea ascuţită şi dulce, va auzi trosnetul subţire al osului care se rupea.

Dar chiar în momentul în care se pregătea să urle, iar vederea i se înceţoşa în agonie, simţi cum greutatea corpului agresorului se ridică de pe ea.

Cu bila încă strânsă în mână, se răsuci pe o parte, încercând să respire şi luptându-se cu nevoia de a vomita. Din poziţia asta văzu pantofii

negri, lucioşi, care însemnau întotdeauna „poliţist de stradă”.

— Arestează-l. Ea tuşi o dată, dureros. Încercare de tâlhărie, armată, posesie de exploziv, atac. I-ar fi plăcut să fi putut adăuga şi atac la ofiţer şi opunere de rezistenţă la arest, dar nu se identificase, aşa că se afla la limită.

— Sunteţi teafără, doamnă? Doriţi asistenţă medicală?

Nu dorise asistenţă medicală. Dorise o nenorocită de ciocolată.

— Locotenent, îl corectă ea ridicându-se şi căutându-şi legitimaţia.

Observă că tâlharul era deja încătuşat, iar unul dintre cei doi poliţişti fusese destul de inteligent ca să-şi folosească spray-ul paralizant ca să-l potolească.

— Avem nevoie de o cutie de siguranţă, repede. Urmări cum cei doi poliţişti se îngălbeniseră când văzură ce ţinea ea în mână. Cu bomba asta mititică am avut multe de îndurat.

Haideţi se neutralizăm.

— Să trăiţi. Primul poliţist ieşi în fugă din magazin. În cele nouăzeci de secunde care îi trebuiră să se întoarcă cu cutia neagră folosită la transportul şi dezactivarea explozibililor, nimeni nu scoase o vorbă.

Abia dacă respirau.

— Arestează-l, zise din nou Eve. În momentul în care explozibilul era introdus în cutie, muşchii

stomacului începură să-i tremure. O să transmit raportul meu: Voi, băieţi, sunteţi de la „123”?

— Da, locotenente.

— Bună treabă. Se aplecă, protejându-şi braţul rănit, şi luă o ciocolată Galaxy care scăpase nefărâmiţată. Eu mă duc acasă.

— N-ai plătit ciocolata, strigă François după ea.

— Du-te dracului, Frank, îi strigă ea în replică şi îşi continuă drumul.

Incidentul o făcuse să întârzie. Când ajunse la conacul lui Roarke, era deja 7: 10. Luase nişte pastile care se vindeau fără reţetă, ca să-şi domolească durerea din umăr. Dacă nu avea să se simtă mai bine în câteva zile, ştia că va trebui să meargă la doctor. Ura doctorii.

Parcă maşina şi petrecu câteva momente contemplând casa lui Roarke.

Fortăreaţă, mai degrabă, gândi ea. Cele patru etaje se ridicau deasupra coroanei copacilor plini de brumă din Central Park. Era una dintre clădirile vechi, de aproape două sute de ani, construite din piatră adevărată, dacă nu o înşelau ochii.

Multă sticlă şi lumini care ardeau aurii în spatele ferestrelor. Exista şi o poartă de securitate, în spatele căreia erau aranjate artistic tufe de imortele şi copaci eleganţi. Chiar mai impresionantă decât măreţia arhitecturii şi a grădinii era liniştea. aici nu se auzea niciunul

dintre zgomotele oraşului.

Nici mârâitul traficului, nici haosul pietonal. Chiar şi cerul de deasupra era uşor diferit de cel cu care era obişnuită în centru. aici, puteai chiar să vezi stelele şi nu sclipirea şi luciul mijloacelor de transport.

Viaţă frumoasă, dacă puteai să o ai, gândi ea, şi porni din nou maşina. Se apropie de poartă pregătită să se identifice. Văzu cum clipeşte ochiul roşu al scanerului, apoi cum încremeneşte. Poarta se deschise fără niciun zgomot.

Aşa deci, o programase pentru intrare, gândi, fără să fie sigură dacă era amuzată sau stânjenită. Intră pe poartă, intră pe alee, şi parcă maşina la baza scărilor de granit.

Un valet îi deschise uşa. Nu văzuse niciodată un valet decât în filmele vechi, dar acesta nu îi dezamăgi fantezia. Avea părul argintiu, privirea implacabilă, era îmbrăcat într-un costum negru şi purta o cravată demodată, înnodată strâns.

— Locotenent Dallas.

Avea un accent, unul vag, care suna uşor britanic şi slav în acelaşi timp.

— Am o întâlnire cu Roarke.

— Vă aşteaptă. O conduse printr-un hol lat şi înalt, care arăta mai mult ca intrarea într-un muzeu decât într-o casă.

Candelabrul din sticlă în formă de stele îşi împrăştia lumina pe podeaua de lemn lucios, decorată cu un covor cu model îndrăzneţ, în culori

de roşu şi verde. O scară se curba la stânga, având un grifon sculptat pe primul stâlp de susţinere.

Pe pereţi erau tablouri, genul de tablouri pe care le văzuse la Metropolitan într-o excursie pe care o făcuse cu şcoala.

Impresionişti francezi, dintr-un secol pe care nu şi-l putea aminti.

Perioada Revizitată, care luase fiinţă pe la începutul secolului douăzeci şi unu, era reprezentată prin scene pastorale şi culori superb neutre.

Nicio hologramă sau sculptură vie. Doar vopsea şi pânză.

— Pot să vă iau haina?

Reveni cu gândurile în prezent şi i se păru că prinde o scânteie de condescendenţă arogantă în ochii aceia de nepătruns. Eve îşi scoase haina de piele şi îl privi cum o apucă delicat cu degetele lui manichiurate.

Ce dracu', doar reuşise să spele sângele de pe ea în bună parte.

— Pe aici, locotenente Dallas.

Dacă nu vă deranjează să aşteptaţi, Roarke este reţinut de o convorbire transpacifică.

— Nicio problemă.

Aspectul de muzeu continua şi aici. Un foc ardea liniştit. Un foc din butuci adevăraţi, pe o vatră sculptată din lapis şi malachit.

Două lămpi aruncau o lumină ca de gheme colorate. Cele două sofale aveau spătarul curbat şi

o tapiţerie bogată, care continua tonul de bijuterie al camerei în culoarea safirului. Mobilierul era din lemn, acoperit cu un lac aproape dureros de lucios. Ici şi colo erau dispuse obiecte de artă: sculpturi, boluri, sticlă faţetată.

Cizmele ei clicăiră peste lemn, apoi se afundară în covor.

— Doriţi ceva de băut, locotenente?

Ea privi înapoi, şi văzu amuzată că el continua să-i ţină haina între degete ca pe o cârpă murdară.

— Sigur. Ce aveţi, domnule…

— Summerset, locotenente. Doar Summerset, şi sunt convins că vă pot aduce orice v-ar fi pe plac.

— Îi place cafeaua, zise Roarke din uşă, dar cred că i-ar plăcea să încerce un Montcart 49.

Ochii lui Summerset sclipiră din nou, cu oroare, gândi Eve.

— Cel din patruzeci şi nouă, domnule?

— Exact. Mulţumesc.

Summerset.

— Da, domnule. Cu haina atârnându-i de degete, ieşi cu spatele ţeapăn.

— Scuze că te-am făcut să aştepţi, începu Roarke, apoi ochii lui se îngustară, se întunecară.

— Nicio problemă, zise Eve în timp ce el venea spre ea. Tocmai… Hei…

Îşi trase bărbia din palma lui, dar degetele lui o ţinură strâns, întorcându-i obrazul stâng spre

lumină.

— Ai faţa învineţită. Vocea lui era rece ca gheaţa în timp ce spunea asta.

Privirea lui, în timp ce trecea peste vânătaie, nu trăda nimic.

Dar degetele îi erau calde, tensionate, şi declanşară o senzaţie ciudată în stomacul ei.

— O ceartă pentru o ciocolată, zise ea ridicând din umeri. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, o privire doar o clipă mai mult decât ar fi fost politicos.

— Cine a câştigat?

— Eu. Face o mare greşeală cel care se aşază între mine şi mâncare.

— O să ţin minte. Îi dădu drumul şi îşi vârî mâna cu care o atinsese în buzunar. Asta pentru că voia să o atingă din nou. Îl îngrijora faptul că dorea foarte mult să-i mângâie vânătaia care îi urâţea faţa. Cred că îţi va plăcea meniul din seara asta.

— Meniu? N-am venit aici să mănânc, Roarke. Am venit să-ţi văd colecţia.

— O să le facem pe amândouă. Se întoarse când Summerset aduse o tavă pe care se aflau o sticlă cu vin de culoarea grâului copt şi două pahare de cristal.

— Cel din patruzeci şi nouă, domnule.

— Mulţumesc. Îl torn eu. Vorbi cu Eve în timp ce făcea asta. M-am gândit că vechimea asta ţi se potriveşte. Ce-i lipseşte din subtilitate… se

întoarse oferindu-i un pahar, câştigă în senzualitate. Îşi ciocni paharul de al ei, iar cristalul cântă, apoi o privi în timp ce sorbea.

Dumnezeule, ce faţă, gândi el. Toate acele unghiuri şi expresii, întreaga emoţie şi apoi controlul. Chiar în acel moment se lupta să nu îşi arate surpriza şi plăcerea în timp ce gustul vinului i se aşeza pe limbă. Iar el abia aştepta momentul când gustul ei se va aşeza pe limba lui.

— Îţi place? întrebă el.

— E bun. Era ca şi cum ar fi sorbit aur.

— Mă bucur. Montcart a fost prima mea investiţie în producţia de vinuri. Ne aşezăm să ne bucurăm de foc?

Era tentant. Aproape că se vedea stând acolo, cu picioarele îndreptate spre căldura aromată, sorbind din vin în timp ce lumina ca de bijuterie dansa în jurul ei – Asta nu-i o vizită socială, Roarke, este o investigaţie criminală.

— Atunci poţi să mă investighezi în timpul cinei. O luă de braţ şi ridică o sprânceană atunci când ea deveni rigidă. Cred că o femeie care se bate pentru o ciocolată ar aprecia un muşchi de cinci centimetri grosime, făcut în sânge.

— Antricot? Se chinui să nu saliveze. Antricot adevărat, de la o vacă?

Un zâmbet i se aşează pe buze.

— Tocmai a fost adus cu avionul din Montana. Antricotul, nu vaca. Când ea continuă să ezite, el îşi înclină capul într-o parte. Haide, locotenente,

mă îndoiesc că puţină carne roşie îţi va stânjeni considerabilele tale abilităţi de investigare.

— Cineva a încercat cu puţin timp în urmă să mă mituiască, zise ea printre dinţi, gândindu-se la Charles Monroe şi la halatul lui negru de mătase.

— Cu ce?

— Nimic la fel de interesant ca un antricot. Îl ţintui cu o privire lungă. Dacă dovezile ne conduc în direcţia ta, Roarke, tot te voi doborî.

— Nu mă aşteptam la altceva. Hai să mâncăm.

O conduse în sufragerie. Şi mai mult cristal, mai mult lemn lucios, un alt foc strălucitor, de data asta într-un şemineu din marmură cu vinişoare roz. O femeie îmbrăcată într-un costum negru îi servi cu apetitive din crevete ce înotau într-un sos cremos. Fu adus vinul, iar paharele fură umplute.

Eve, care foarte rar se gândea la felul cum arăta, îşi dori să fi purtat ceva mai potrivit pentru această ocazie, în niciun caz jeanşi şi pulover.

— Şi cum ai ajuns bogat? îl întrebă ea.

— Diverse modalităţi. Îi plăcea să o privească. Exista în asta o anumită încăpăţânare.

— Numeşte una dintre ele.

— Dorinţă, zise el şi lăsă cuvântul să murmure între ei.

— Nu-i de-ajuns.

Îşi ridică paharul de vin şi îl privi direct în ochi. Cei mai mulţi oameni doresc să fie bogaţi.

— Nu-şi doresc îndeajuns.

Ca să lupte pentru asta. Ca să-şi asume riscuri.

— Dar tu ai făcut-o.

— Am făcut-o. Sărăcia este… neconfortabilă. Mie îmi place confortul. Îi oferi un corn dintr-un bol de argint, în timp ce li se servea salata, legume verzi, crocante, cu ierburi aromate delicate. Nu suntem atât de diferiţi, Eve.

— Da, chiar.

— Tu ai vrut să fii poliţistă atât de mult, încât ai luptat pentru asta.

Ţi-ai asumat riscuri. Găseşti că încălcarea legii este neconfortabilă. Eu fac bani, tu, justiţie. Niciuna nu este un lucru simplu. Aşteptă un moment. Tu ştii ce voia Sharon Deblass?

Furculiţa ei ezită, apoi se înfipse într-o foaie delicată de andivă care fusese culeasă doar cu o oră în urmă.

— Tu ce crezi că voia?

— Putere. Sexul este deseori o modalitate de a o obţine. Avea destui bani ca să fie confortabilă, dar voia mai mult. Pentru că banii înseamnă de asemenea, putere. Voia putere asupra clienţilor ei, asupra ei însăşi şi, mai mult decât orice, voia putere asupra familiei ei.

Eve puse furculiţa jos. În lumina focului, a strălucirii lumânărilor şi a cristalelor, el arăta periculos. Nu pentru că o femeie s-ar teme de el, gândi ea, ci pentru că l-ar dori. Umbre trecură

peste ochii lui, făcându-i de necitit.

— Asta este o adevărată analiză făcută unei femei pe care susţii că abia o cunoşteai?

— Nu ai nevoie de mult timp ca să-ţi formezi o părere, mai ales când comportamentul persoanei respective este foarte evident. Nu avea profunzimea ta, Eve, nici controlul tău şi nici concentrarea ta de invidiat.

— Nu discutăm despre mine. Nu, în niciun caz nu voia ca el să vorbească despre ea sau să o privească în felul ăsta. Părerea ta este că era hămesită de putere. Atât de hămesită, încât să fie ucisă înainte de a apuca să muşte o bucată prea mare?

— O teorie interesantă. Întrebarea ar fi, o bucată prea mare din ce? Sau din cine?

Aceeaşi femeie tăcută luă salatele şi aduse farfurii de porţelan enorme, pline cu carne sfârâindă şi felii subţiri şi aurii de cartofi la grătar.

Eve aşteptă până când rămaseră singuri din nou, apoi se apucă să-şi taie friptura.

— Când un bărbat acumulează o mulţime de bani, de proprietăţi, de titluri, atunci are foarte multe de pierdut.

— Acum vorbim despre mine, o altă teorie interesantă. El stătea acolo, cu o privire concentrată şi totuşi amuzată. M-a ameninţat cu un fel de şantaj şi, mai degrabă decât să o plătesc sau s-o dau la o parte ca fiind ridicolă, am omorât-o. M-am culcat cu ea, mai întâi?

— Spune-mi tu, zise Eve pe un ton egal.

— S-ar potrivi scenariului, dacă luăm în considerare meseria pe care şi-a ales-o. Deşi presa nu ştie nimic despre acest caz particular, nu-ţi trebuie prea multă putere de deducţie ca să concluzionezi că sexul predomină în acest caz. M-am culcat cu ea, apoi am împuşcat-o… dacă e să fim de acord cu teoria asta.

Luă o bucată de friptură, mestecă, înghiţi. Dar există o problemă.

— Care?

— Am o ciudăţenie pe care ai putea să o consideri demodată, îmi displace să brutalizez femeile, sub orice formă.

Îşi mişcă umerii aceia eleganţi.

— Cum spuneam, este o ciudăţenie. Mi se pare lipsit de gust să te privesc şi să văd cum lumina lumânărilor trece peste vânătaia de pe obrazul tău.

O surprinse când întinse mâna şi îşi trecu foarte blând, un deget peste lovitură.

— Cred că mi s-ar fi părut chiar mult mai lipsit de gust să o ucid pe Sharon Deblass.

Lăsă mâna în jos şi se întoarse la mâncare. Deşi se ştie că, uneori, am făcut lucruri care pentru mine sunt lipsite de gust. Atunci când este necesar. Cum ţi se pare mâncarea?

— Foarte bună.

Încăperea, lumina, mâncarea erau mai mult decât bune. Era ca şi cum ar fi fost într-o altă

lume, într-un alt timp.

— Cine dracu’ eşti tu.

Roarke?

El zâmbi şi umplu paharele.

— Tu eşti poliţistul. Descoperă.

O va face, îşi promise ea. Pe Dumnezeu că o va face înainte ca totul să se termine.

— Ce alte teorii mai ai despre Sharon Deblass?

— Niciuna importantă. Îi plăceau emoţiile puternice şi riscul şi nu se ferea să-i şocheze pe cei care o iubeau. Totuşi era…

Intrigată.

Eve se aplecă spre el.

— Ce? Continuă, încheie.

— De compătimit, zise el pe un ton care o făcu pe Eve să creadă că nu voia să spună nici mai mult şi nici mai puţin decât atât. Era ceva trist în ea, pe sub tot lustrul ăla luminos. În ceea ce o privea, corpul ei era singurul lucru pe care îl respecta. Aşa că îl folosea ca să ofere plăcere şi să provoace durere.

— Şi ţi l-a oferit şi ţie?

— Natural, şi a presupus că voi accepta invitaţia.

— De ce n-ai făcut-o?

— Am explicat asta deja. Pot să elaborez şi să adaug că prefer un gen diferit de parteneră de pat, că prefer să-mi comand eu propriile mişcări.

Era mai mult de atât, dar decise să le

păstreze pentru el.

— Mai vrei friptură, locotenente?

Privi în jos şi văzu că mâncase tot, mai puţin desenul de pe farfurie.

— Nu. Mulţumesc.

— Desert?

Ura să refuze, dar deja îşi dădu seama că abuzase.

— Nu. Vreau să-ţi văd colecţia.

— Atunci lăsăm cafeaua şi desertul pe mai târziu. Se ridică şi îi oferi o mână.

Eve doar se încruntă şi se ridică de la masă. Amuzat, Roarke arătă spre uşă şi o conduse înapoi în hol, apoi pe scări, în sus.

— E o casă mare pentru un singur om.

— Crezi? Eu cred că apartamentul tău e mic pentru o femeie singură. Când ea se opri brusc în capătul scărilor, îi zâmbi. Eve, ştii că sunt proprietarul clădirii în care locuieşti. Ai verificat doar după ce ţi-am trimis micul meu dar.

— Ar trebui să trimiţi pe cineva să verifice ţevăria, îi spuse ea. Nu curge apa fierbinte la duş mai mult de zece minute.

— O să-mi notez. Etajul următor.

— Mă surprinde că nu ai lifturi, comentă ea în timp ce urcau din nou.

— Am. Doar pentru că eu prefer scările nu înseamnă că personalul meu nu poate avea de ales.

— Şi personal, continuă ea. N-am văzut niciun

robot până acum.

— Am câţiva. Dar, de cele mai multe ori, prefer oamenii în locul maşinilor. Am ajuns.

Folosi un scaner de palmă, codat într-o cheie, apoi deschise uşile sculptate. Senzorul aprinse luminile în timp ce ei treceau pragul. Indiferent la ce se aşteptase ea, nu era ceea ce vedea.

Era un muzeu al armelor: pistoale, cuţite, săbii, arcuri. Erau etalate armuri, de la cele medievale până la vestele subţiri, impenetrabile care erau folosite acum de armată. Crom şi oţel, mânere împodobite cu pietre preţioase sclipeau din spatele sticlei, luceau pe pereţi.

Dacă restul casei părea o altă lume, poate una mai civilizată decât cea cunoscută de ea, aceasta vira dureros în cealaltă direcţie.

O celebrare a violenţei.

— De ce?

— Mă interesează ce au folosit oamenii ca să-şi ucidă semenii de-a lungul istoriei. Traversă camera şi atinse o minge cu colţi fioroşi, care atârna de un lanţ. Cavalerii de dinaintea lui Arthur foloseau astea în turniruri şi în bătălii. O mie de ani…

Apăsă o serie de butoane de pe un panou şi luă o armă subţire, de mărimea palmei, arma preferată a bandelor de stradă în timpul Revoltei Urbane. Şi noi avem ceva mai puţin greoi, dar la fel de letal. Progresie fără progres.

Puse arma la loc, închise şi securiză vitrina.

— Dar pe tine te interesează una mai nouă decât prima şi mai veche decât cea de a doua. Ai spus un treizeci şi opt Smith & Wesson. Model zece.

Era o cameră teribilă, gândi ea. Teribilă şi fascinantă.

Îl privi din cealaltă parte a camerei şi realiză că violenţa elegantă i se potrivea perfect.

— Probabil că ţi-a luat ani ca să aduni toate astea.

— Cincisprezece, zise el şi păşi peste podeaua fără covor, către un alt sector. Aproape şaisprezece, acum. Am obţinut prima mea armă când aveam nouăsprezece ani, de la bărbatul care îmi ţintea capul cu ea.

Se încruntă. Nu vrusese să-i spună asta.

— Presupun că nu a nimerit ţinta, comentă Eve venind lângă el.

— Din fericire a fost derutat de piciorul meu care îl lovea între picioare. Era un Beretta de 9 mm, semiautomatic, pe care îl scosese ilegal din Germania. Se gândise să-l folosească pentru a mă uşura de încărcătura pe care i-o livram şi să economisească costul transportului. La sfârşit, eu am luat banii pe transport, încărcătura şi Beretta. Şi aşa s-a născut Roarke Industries, din socotelile lui greşite. Cel care te interesează pe tine, este aici, adăugă el arătând spre vitrina de pe perete care se deschidea. Vei vrea să-l iei cu tine, îmi imaginez, să vezi dacă s-a tras cu el recent, să

cauţi amprente şi aşa mai departe.

Ea dădu încet din cap în timp ce mintea îi lucra. Doar patru oameni ştiau că arma fusese lăsată la locul crimei. Ea, Feeney, comandantul şi ucigaşul. Roarke era fie inocent, fie foarte, foarte deştept.

Se întrebă dacă ar fi putut fi amândouă.

— Îţi apreciez colaborarea. Scoase din poşetă o pungă etanşă pentru probe şi întinse mâna după arma care semăna cu cea aflată deja în posesia poliţiei. Îi trebui doar o fracţiune de secundă ca să realizeze că nu era cea spre care arătase Roarke.

Ochii ei alunecară spre el, îi ţinu privirea. Oh, el o urmărea cu atenţie. Deşi acum ezită pe ce armă să pună mâna, se gândi că se înţelegeau perfect unul pe altul.

— Care?

— Asta.

Bătu cu degetul în panoplie chiar sub cel de calibrul 38. După ce ea îl sigilă şi îl puse în poşetă, el încuie vitrina. Nu este încărcat, desigur, dar am muniţie, dacă vrei să iei o mostră.

— Mulţumesc. Cooperarea ta va fi notată în raportul meu.

— Va fi? El zâmbi, luă o cutie dintr-un sertar şi i-o oferi. Ce altceva va mai fi notat, locotenente?

— Orice altceva care ne poate ajuta. Puse cutia cu muniţie în geantă, îşi scoase agenda şi formă ID-ul, data şi descrierea lucrurilor pe care le luase.

Asta este chitanţa ta. Îi oferi hârtia după ce agenda o scuipă afară. Lucrurile astea îţi vor fi returnate cât mai repede posibil, cu condiţia să nu fie reţinute ca probe. Vei primi o notificare în oricare dintre cazuri.

El puse hârtia în buzunar şi pipăi ce altceva mai vârâse acolo.

— Camera de muzică este în cealaltă aripă. Putem să luăm acolo cafeaua şi coniacul.

— Mă îndoiesc că împărtăşim aceleaşi gusturi în muzică, Roarke.

— Ai putea fi surprinsă, şopti el, de lucrurile pe care le împărtăşim. Îi atinse din nou obrazul, de data asta alunecându-şi palma uşor până ce îi cuprinse ceafa. De lucrurile pe care le vom împărtăşi împreună.

Ea se încordă şi ridică o mână ca să-i îndepărteze braţul. El doar îi cuprinse încheietura cu degetele. Ar fi putut să-l pună la podea într-o clipită, îşi spuse ea, totuşi, rămase nemişcată, cu respiraţia zbătându-i-se în plămâni şi cu pulsul crescându-i rapid.

El nu mai zâmbea acum.

— Nu eşti o laşă, Eve, zise el blând când buzele lui ajunseră foarte aproape de-ale ei.

Sărutul rămase în aer, plutind lângă buzele ei până când ea îşi schimbă poziţia braţului. Şi se apropie de el.

Nu se gândise la nimic. Dacă ar fi făcut-o, chiar şi pentru o clipă, ar fi ştiut că încălca toate

regulile. Dar dorise să vadă, să ştie. Dorise să simtă.

Gura lui era catifelată, mai mult persuasivă decât posesivă. Buzele lui trecură peste ale ei deschizându-le ca să-şi poată aluneca limba peste ele, printre ele, să-i întunece simţurile cu savoare.

Căldura se adunase ca o minge de foc în plămânii ei chiar înainte ca el să o atingă, mâinile acelea inteligente pliindu-se peste denimul strâmt de pe şoldurile ei, alunecând seducătoare, pe sub pulover, spre piele.

Cu o bucurie intensă, simţi cum se umezeşte.

Era doar gura, doar gura aceea generoasă şi tentantă pe care crezuse că o vrea. Dar din momentul când o atinsese, o dorise pe ea, în întregime.

Era lipită de el, iar corpul acela puternic, unghiular, începuse să tremure. Sânii ei mici şi tari îi umpleau palmele. O auzea cum vibrează cu o pasiune profundă care venea din profunzimea gâtului ei, aproape gustând-o atunci când gura ei se lipi plină de dorinţă de a lui.

Ar fi vrut să uite de răbdarea şi controlul pe care şi le impusese ca reguli de viaţă şi, pur şi simplu, să devasteze.

Aici.

Violenţa dorinţei aproape că erupea înăuntrul lui. Aici şi acum.

Ar fi tras-o pe podea dacă ea nu l-ar fi împins, palidă şi gâfâind.

— Asta n-o să se întâmple.

— Nu, pe dracu’, răspunse el.

Pericolul fierbea acum în jurul lui. Ea îl vedea la fel de clar cum vedea uneltele violenţei şi ale morţii care îi înconjurau.

Existau bărbaţi care negociau atunci când voiau ceva. Existau bărbaţi care, pur şi simplu, luau.

— Unii dintre noi nu ne putem permite să ne facem de cap.

— Dă-le dracului de reguli, Eve.

Se îndreptă către ea. Dacă s-ar fi dat înapoi, el ar fi urmat-o ca orice vânător după pradă. Dar îi ţinu piept şi clătină din cap.

— Nu pot compromite o anchetă pentru că mă simt atrasă de un suspect.

— Fir-ar să fie, n-am omorât-o eu.

Era un şoc pentru ea să vadă cum îşi pierde controlul. Să audă furia şi frustrarea din vocea lui, să vadă cum îi scaldă trăsăturile. Şi era terifiant să realizeze că îl credea, şi să nu fie sigură, să nu fie absolut sigură, că îl credea pentru că avea nevoie să o facă.

— Nu e atât de simplu.

Nu pot să te cred pe cuvânt. Am de făcut o treabă, o responsabilitate faţă de victimă, faţă de sistem.

Trebuie să rămân obiectivă, iar eu…

Nu putea, îşi dădu ea seama. Nu putea.

Se priviră unul pe altul în timp ce unitatea de

comunicare din poşeta ei începu să sune.

Mâinile ei nu erau sigure când se îndepărtă şi scoase unitatea din poşetă. Recunoscu codul secţiei de pe ecran şi îşi introduse ID-ul. După ce inspiră profund, răspunse la cererea de identificare a vocii.

— Dallas, locotenent Eve. Fără audio, vă rog, doar video. Roarke nu putea să-i vadă decât profilul în timp ce ea citea transmisia. Era de ajuns ca să citească schimbarea din privirea ei, felul cum i se întunecau ochii, apoi deveneau inexpresivi şi reci.

Ea puse comunicatorul la loc, iar când se întoarse din nou la el, rămăsese foarte puţin din femeia care îi vibrase în braţe, în femeia care îl privea acum.

— Trebuie să plec.

Te voi ţine la curent în legătură cu lucrurile tale.

— Faci meseria asta foarte bine, murmură Roarke printre dinţi. Intri direct în pielea poliţistului. Şi ţi se potriveşte perfect.

— Aşa şi trebuie. Nu te deranja să mă conduci. Mă descurc şi singură.

— Eve.

Ea se opri în prag şi privi înapoi. El stătea acolo, o siluetă în negru înconjurată de eoni de violenţă. În corpul de poliţist, bătea cu putere o inimă de femeie.

— Ne vom vedea din nou.

Ea dădu din cap.

— Poţi conta pe asta.

O lăsă să plece, ştiind că Summerset va ieşi din umbră ca să-i dea haina de piele şi să-i ureze noapte bună.

Rămas singur, Roarke scoase din buzunar nasturele gri, cel pe care îl găsise pe podeaua limuzinei. Cel care căzuse de pe costumul ei gri, mohorât, pe care îl purtase în ziua când o văzuse prima dată.

Studiindu-l, ştiind că nu avea de gând să i-l dea înapoi, se simţi ca un prost.

Capitolul 6

Un soldat începător păzea uşa de la apartamentul Lolei Starr. Eve îl cataloga aşa, pentru că abia dacă arăta destul de matur ca să comande o bere, uniforma părea nouă, iar faţa îi era umbrită de o uşoară paloare verzuie.

După câteva luni de lucrat în cartierul ăsta, un poliţist nu mai simţea nevoia să vomite la vederea unui cadavru. Drogaţilor, prostituate cu licenţă (PL) sau doar violenţilor obişnuiţi le plăcea să se răfuiască pe culoarele acestor blocuri atât pentru distracţie, cât şi pentru profit.

După mirosul care o întâmpină, cineva murise aici de curând sau maşinile de gunoi nu trecuseră pe acolo în ultima săptămână.

— Ofiţer. Se opri, îşi arătă legitimaţia.

Soldatul se alertase din momentul în care ea ieşise din liftul prăpădit. Instinctul o avertizase, pe bună dreptate, că fără ID-ul rapid ar fi fost ameninţată cu arma pe care el o ţinea cu o mână tremurătoare.

— Domnule. Ochii lui erau speriaţi şi refuzau să rămână într-un singur loc.

— Spune-mi care este situaţia.

— Domnule, zise el din nou, şi inhală lung şi tremurător. Proprietarul a oprit vehiculul meu spunând că este o femeie moartă în apartament.

— Şi este…

Privirea i se îndreptă spre numele înscris deasupra buzunarului de la piept. Ofiţer Prosky?

— Da, domnule, este… înghiţi cu greutate, iar Eve văzu cum oroarea trece din nou peste faţa lui.

— Şi cum ai stabilit că subiectul nu mai este în viaţă, Prosky? I-ai luat pulsul?

O roşeaţă la fel de nesănătoasă ca paloarea verde, i se aşternu pe obraji.

— Nu, domnule. Am urmat procedura, am conservat locul crimei şi am anunţat cartierul general.

Confirmare vizuală a morţii, locul nu este contaminat.

— Proprietarul a intrat acolo? Toate aceste lucruri le-ar fi putut afla mai târziu, dar vedea că soldatul devenea mai sigur pe el, pe măsură ce îl forţa să vorbească.

— Nu, domnule, el zice că nu. După ce unul

dintre clienţii victimei, care avea programare pentru ora nouă seara, s-a plâns, proprietarul a verificat apartamentul. A descuiat uşa şi a văzut-o. E doar o singură cameră, locotenente Dallas, iar ea… O vezi de cum deschizi uşa. După descoperire, proprietarul panicat a ieşit în stradă şi a oprit unitatea mea de patrulare. L-am urmat imediat la locul crimei, am făcut confirmarea vizuală de moarte suspectă şi am raportat.

— Ţi-ai părăsit postul, ofiţere? Fie şi pentru foarte scurt timp?

Ochii lui se potoliră în sfârşit.

— Nu, domnule locotenent. La un moment dat, am crezut că va trebui s-o fac. E prima dată, şi am avut ceva probleme să mă abţin.

— Mie mi se pare că te-ai abţinut foarte bine, Prosky. Scoase din trusa de criminalistică, pe care o adusese cu ea, spray-ul de protecţie şi îl folosi. Sună la medicina legală şi la ME.

Încăperea trebuie verificată, iar moarta va trebui etichetată şi ridicată.

— Da, domnule. Să rămân la post?

— Până când ajunge aici prima echipă. Apoi poţi pleca să raportezi. Termină de pulverizat cizmele şi privi spre el. Eşti însurat, Prosky?

Întrebă ea în timp ce îşi prindea înregistratorul de cămaşă.

— Nu, domnule. Sunt logodit, într-un fel.

— După ce raportezi, du-te şi găseşte-ţi doamna. Cei care se apucă de băut nu rezistă la

fel de mult ca aceia care au alături un trup cald în care să se piardă. Unde îl găsesc pe proprietar? întrebă ea şi apăsă clanţa uşii neîncuiate.

— E jos, la 1-A.

— Spune-i să rămână acolo. Îi voi lua declaraţia după ce termin aici.

Intră în încăpere şi închise uşa. Eve, care nu mai era de mult o începătoare, nu îşi simţi stomacul întors la vederea cadavrului, a cărnii sfâşiate sau a jucăriilor de copii stropite cu sânge.

Dar sufletul o durea.

Apoi veni mânia, o săgeată ascuţită şi roşie de mânie, atunci când văzu arma veche aşezată în braţele unui ursuleţ de pluş.

— Era doar un copil.

Era ora şapte dimineaţa. Eve nu ajunsese acasă. Prinsese o oră de somn incomod şi neliniştit la birou, între căutări pe computer şi rapoarte. Fără un Cod Cinci ataşat la cazul Lolei Starr, Eve era liberă să acceseze toate bazele de date ale Centrului International de Resurse privind Activitatea Criminală.

Până acum la CIRAC nu apăruse niciun caz similar.

Palidă şi obosită, nervoasă din cauza falsei energii induse de falsa cafeină sintetică, stătea acum faţă în faţă cu Feeney.

— Era o profesionistă.

Dallas.

— Nenorocita aia de licenţă abia dacă fusese

eliberată de trei luni. Avea păpuşi în pat. Avea sirop în frigider.

Nu putea să treacă peste asta, toate lucrurile acelea caraghioase, de fetiţă, prin care trebuie să se uite în timp ce cadavrul demn de milă al victimei zăcea peste pernele ieftine şi peste păpuşi. Mânioasă, Eve trânti pe birou una dintre fotografiile oficiale.

— Arată ca şi cum ar fi trebuit să fie la liceu. În loc de asta, se prostituează şi colecţionează poze cu apartamente şi ţoale scumpe.

Crezi că ştia în ce se vârâse?

— Nu cred că se gândea că va muri, zise Feeney plat. Vrei să dezbatem codul sexual.

Dallas?

— Nu.

Obosită, privi din nou poza. Nu, dar mă supără, Feeney. Un copil ca ea.

— Ştii bine că nu-i aşa, Dallas.

— Da, ştiu. Se forţă să îşi revină. Autopsia ar trebui să aibă loc în dimineaţa asta, dar preliminarul meu îi fixează moartea cu cel puţin douăzeci şi patru de ore înainte de a fi descoperită. Ai identificat arma?

— SIG 210, un adevărat Rolls Royce al pistoalelor, circa 1980, importat din Elveţia. Cu surdină. Surdinele astea vechi erau bune doar pentru două-trei gloanţe. A avut nevoie de surdină pentru că apartamentul ei nu era antifonat precum cel al lui Deblass.

— Şi nici nu ne-a sunat, ceea ce îmi spune că nu voia să fie găsită la fel de repede. Trebuia să ajungă în altă parte, zise ea. Gânditoare, luă bucata mică de hârtie cu sigiliu oficial.

DOUĂ DIN ŞASE

— Una pe săptămână, zise ea încet. Iisuse, Feeney, nu ne dă prea mult timp.

— Îi verific dosarele, agenda. Avea un client nou programat la ora opt seara, ieri-seară. Dacă preliminarul tău se verifică, ar putea fi omul nostru. Feeney zâmbi subţire. John Smith.

— Asta-i o chestie mai veche decât arma crimei. Îşi frecă faţa puternic cu palmele.

CIRAC ni-l va scoate pe băiatul nostru din eticheta asta.

— Încă mai au informaţii de verificat, zise Feeney printre dinţi. Era foarte protector, chiar sentimental, în legătură cu CIRAC.

— N-or să găsească nimic. Avem de-a face cu un călător în timp, Feeney.

El râse.

— Da, un adevărat Jules Verne.

— Avem o crimă de secol douăzeci, zise ea ţinându-şi palmele pe faţă. Armele, violenţa excesivă, nota scrisă de mână şi lăsată la locul faptei. Aşa că este posibil ca ucigaşul să fie un istoric sau un împătimit al istoriei. Cineva care doreşte ca lucrurile să fie ca odinioară.

— O mulţime de oameni cred că lucrurile ar sta mai bine altfel. De aceea, lumea e plină de

parcuri tematice prăpădite.

Gândindu-se, ea îşi luă mâinile de la ochi.

— CIRAC nu ne va ajuta să intrăm în mintea individului ăsta. Trebuie să găsim o minte omenească care să joace jocul ăsta. Ce face el, Feeney? De ce o face?

— Omoară prostituate licenţiate.

— Prostituatele au fost întotdeauna ţinte uşoare, încă de la Jack Spintecătorul, nu-i aşa? E o muncă periculoasă, chiar şi acum cu toate verificările care se fac, tot avem clienţi care le bat, le omoară.

— Nu se întâmplă prea multe, zise Feeney. Uneori, când e vorba de cei implicaţi în S &

M, mai găseşti câte unul prea entuziast. Cele mai multe PL-uri sunt mai în siguranţă decât profesorii.

— Tot îşi asumă un risc, cea mai veche profesie cu cea mai veche crimă. Dar lucrurile s-au schimbat, unele dintre ele. De regulă, oamenii nu mai folosesc arme. Prea scumpe, prea greu de obţinut. Sexul nu mai este motivantul puternic, aşa cum era pe vremuri, prea ieftin, prea uşor de obţinut. Avem acum metode de investigare diferite şi o mulţime de motive noi. După ce dai toate astea la o parte, singurul fapt care rămâne este că oamenii omoară oameni. Continuă să sapi, Feeney. Trebuie să stau de vorbă cu nişte oameni.

— Ai nevoie de somn, puştoaico!

— Lasă-l pe el să doarmă, murmură Eve.

Lasă-l pe nenorocit să doarmă. Făcându-şi curaj, se întoarse spre telelink. Era timpul să-i contacteze pe părinţii victimei.

Când Eve intră în holul somptuos de la Roarke Industries, nu mai dormise de mai bine de treizeci şi două de ore. Trecuse prin mizeria momentului când trebuise să le spună celor doi părinţi şocaţi şi înlăcrimaţi, că fiica lor era moartă.

Interviul cu proprietarul apartamentului Lolei, fusese o aventură în sine. După ce omul şi-a revenit, au urmat treizeci de minute plângându-se de publicitatea neplăcută şi de posibilitatea scăderii ratei închirierilor.

Empatia omenească, gândi Eve.

Roarke Industries, New York, era în cea mai mare parte aşa cum se aştepta. O sută cincizeci de etaje strălucitoare, netede, eficiente, care se înălţau spre cerul Manhattanului. Era ca o lance de culoarea abanosului, lucioasă ca o piatră udă, înconjurată de lifturi de transport şi drumuri aeriene strălucitoare ca diamantul.

Niciun Grătar-Plutitor de prost gust nu exista pe colţul ăsta, gândi ea. Nici vânzători ambulanţi cu PC-uri de buzunar, furate, care să fugă de paznici pe aerobordurile lor colorate.

Vânzările pe trotuar erau interzise pe porţiunea asta din Fifth Avenue.

Exclusivitatea făcea lucrurile liniştite, chiar dacă erau mai lipsite de aventură.

Înăuntru, holul principal ocupa un întreg

cvartal, mândrindu-se cu trei restaurante, un butic cu preţuri mari, câteva magazine de specialităţi şi un mic cinematograf în care rulau filme de artă.

Bucăţile de gresie albă de pe podea aveau o suprafaţă de câte un metru pătrat fiecare şi luceau precum luna. Lifturi din sticlă transparentă alunecau ocupate în sus şi în jos, oamenii mişunau în stânga şi dreapta, în timp ce voci lipsite de trup îi ghidau pe vizitatori către punctele de interes sau, dacă era vorba de afaceri, către biroul de care aveau nevoie.

Pentru cei care voiau să se plimbe singuri, existau peste douăsprezece hărţi mişcătoare.

Eve se îndreptă spre un monitor şi i se oferi politicos ajutorul.

— Roarke, zise ea, enervată că numele lui nu se afla listat în directorul principal.

— Îmi pare rău.

Vocea computerului avea un ton extrem de manierat care se voia calmant, dar care nu reuşea decât să zgândăre şi mai mult nervii şi aşa întinşi ai lui Eve. Nu am calitatea de a accesa această informaţie.

— Roarke, repetă Eve, ţinând în mână legitimaţia ca să poată fi scanată de computer. Aşteptă nerăbdătoare în timp ce computerul bâzâi verificându-i ID-ul, fără îndoială, anunţându-l pe cel în cauză.

— Vă rog să vă îndreptaţi spre aripa de vest, locotenente Dallas.

Veţi fi întâmpinată.

— Bine.

Eve intră pe un coridor, trecu pe lângă o jardinieră de marmură, plină cu o pădure de flori albe ca zăpada.

— Locotenente. O femeie îmbrăcată într-un costum roşu orbitor şi cu un păr la fel de alb ca florile, îi zâmbi calmă. Veniţi cu mine, vă rog.

Femeia introduse un card de securitate într-o fantă şi îşi aşeză palma pe un strat de sticlă neagră pentru identificarea amprentelor. Peretele alunecă într-o parte, scoţând la iveală un lift particular.

Eve intră cu ea şi nu fu surprinsă când escorta ei ceru ultimul etaj.

Fusese sigură că Roarke nu ar fi fost satisfăcut cu nimic altceva decât cu ultimul etaj.

Însoţitoarea ei rămase tăcută în timpul călătoriei şi emana un parfum discret care se potrivea cu pantofii ei şi cu coafura impecabilă. Eve admira în secret femeile care puteau să arate atât de bine, fără să pară că fac efort.

Pusă în faţa unei asemenea tăcute apariţii magnifice, îşi aranjă jacheta din piele roasă şi se întrebă dacă n-ar trebui să cheltuiască nişte bani pe tuns, decât să şi-l taie singură.

Înainte de a se putea decide asupra unui asemenea lucru de o importanţă copleşitoare, uşile se deschiseră către un foaier tăcut, cu covoare albe, de mărimea unei case mici. Erau

acolo plante de un verde luxuriant, plante reale: ficuşi, palmieri şi un copac care părea a fi un sânger înflorit în afara sezonului. O aromă iute venea dinspre un răsad de dianthus, înflorit în nuanţe de roz şi violet intens.

Grădina înconjura o zonă de aşteptare confortabilă, cu canapele mov şi mese din lemn lucios, lămpi care erau, cu siguranţă, făcute din alamă solidă şi cu abajurul colorat ca nişte bijuterii.

În centru, se afla o staţie de lucru circulară, echipată eficient ca o carlingă de avion, cu monitoare, tastaturi şi telelinkuri. Doi bărbaţi şi o femeie lucrau la ele, ca un balet fără cusur al competenţei în mişcare.

Fu condusă dincolo de ei, într-un culoar cu pereţi de sticlă. O privire aruncată în jos şi putea vedea Manhattanul. De undeva se auzea o muzică pe care nu o recunoscu ca fiind a lui Mozart. Pentru Eve, muzica începea undeva după ce împlinise vârsta de zece ani.

Femeia în costum roşu se opri din nou, zâmbi perfect, apoi vorbi într-un microfon ascuns.

— Locotenentul Dallas, domnule.

— Trimite-o înăuntru.

Care. Mulţumesc.

Din nou, Care îşi puse palma pe o sticlă neagră şi lucioasă.

— Intraţi, locotenente, o invită ea, în timp ce panoul aluneca într-o parte.

— Mulţumesc. Din curiozitate, Eve o privi cum se îndepărtează, întrebându-se cum putea cineva să meargă atât de graţios pe tocuri de zece centimetri. Intră în biroul lui Roarke.

Era, aşa cum se şi aştepta, la fel de impresionant ca şi restul sediului său din New York. În ciuda vederii pe trei laturi a înălţimii la care se aflau, a tonurilor vibrante de topaz şi smarald din tapiţeria mobilelor, bărbatul din spatele biroului de abanos era cel care domina. Ce dracu' avea? gândi Eve din nou, în timp ce Roarke se ridică şi îi zâmbi strâmb.

— Locotenente Dallas, zise el cu acel uşor şi fascinant accent irlandez, o plăcere, ca întotdeauna.

— Poate nu vei mai gândi la fel după ce voi termina. El ridică o sprânceană.

— De ce nu faci şi restul drumului şi apoi să începi? apoi vom vedea. Cafea?

— Nu încerca să mă distragi, Roarke. Veni mai aproape. Apoi, ca să-şi satisfacă curiozitatea, privi scurt în jurul încăperii. Era mare cât un helioport, cu toate facilităţile unui hotel de lux: serviciu de bar automatizat, un fotoliu pentru relaxare complet cu VR şi setări de stări, un ecran de perete supradimensionat, fără imagine în acel moment. La stânga, era o baie completă, cu jacuzzi şi uscător. Întregul echipament de birou, de cea mai înaltă tehnologie, era încastrat în mobilier.

Roarke o urmări cu o expresie politicoasă. Admira felul în care se mişca, felul în care ochii aceia calmi vedeau totul.

— Vrei să faci un tur, Eve?

— Nu. Cum lucrezi cu toate astea... Folosindu-se de ambele mâini, gesticulă larg către pereţii din sticlă tratată. Cu spaţiul ăsta deschis.

— Nu-mi place să stau închis înăuntru. Ai de gând să te aşezi sau să te plimbi?

— O să stau în picioare. Am câteva întrebări pentru tine, Roarke. Ai dreptul să răspunzi în prezenţa avocatului.

— Sunt arestat?

— Nu în acest moment.

— Atunci lăsăm avocaţii pentru când o să fiu. Întreabă. Deşi îl privea în ochi, ştia unde se află mâinile lui, vârâte nonşalant în buzunarele pantalonilor. Mâinile îi trădau emoţiile.

— Alaltăieri-noapte, zise ea, între orele opt şi zece seara. Poţi să-mi spui pe unde erai?

— Cred că am fost aici până la scurt timp după ora opt. Cu o mână sigură, atinse agenda de birou. Mi-am închis monitorul la ora 8: 17, am părăsit clădirea şi m-am dus acasă cu maşina.

— Singur, îl întrerupse ea, sau cu şofer?

— Singur.

Ţin o maşină aici. Nu-mi place să-mi ţin angajaţii să aştepte după mine.

— Al naibii de democratic din partea ta. Şi, gândi ea, al naibii de supărător.

Voia ca el să aibă un alibi. Şi pe urmă?

— Mi-am turnat un coniac, am făcut un duş, m-am schimbat. Am luat cina târziu, cu o prietenă.

— Cât de târziu şi cine era prietena?

— Cred că am ajuns în jurul orei zece. Îmi place să fiu prompt. Acasă la Madeline Montmart.

Eve avu viziunea rapidă a unei blonde, cu forme frumoase, buze cărnoase şi ochi migdalaţi.

— Madeline Montmart, actriţa?

— Da. Cred că am mâncat carne de porumbel, dacă asta ajută la ceva.

Ea îi ignoră sarcasmul.

— Nimeni nu te-a văzut între opt şi şaptesprezece şi zece seara?

— Poate unul dintre angajaţi m-o fi observat, dar îi plătesc bine şi ar putea să spună ce le spun eu să spună. Vocea lui deveni uşor dură. A mai avut loc o crimă?

— Lola Starr, însoţitoare cu licenţă. Anumite detalii vor fi transmise către media în mai puţin de-o oră.

— Şi anumite detalii nu vor fi transmise.

— Ai în posesie o surdină, Roarke? Expresia de pe faţa lui nu se schimbă.

— Mai multe.

Arăţi epuizată, Eve. Ai stat trează toată noaptea?

— Asta-i meseria.

Ai un pistol elveţian, SIG 210, circa 1980?

— Am făcut rost de unul acum vreo şase

săptămâni. Stai jos.

— O cunoşteai pe Lola Starr? îşi vârî mâna în servietă şi scoase o poză pe care o găsise în apartamentul Lolei. Fata drăguţă, ca un spiriduş, zâmbea plină de amuzament.

Roarke îşi lăsă privirea în jos, spre poză, când aceasta ateriză pe biroul lui.

Ochii lui scânteiară. De data asta, vocea lui părea schimbată. Eve crezu că era vorba de milă.

— Nu are vârsta ca să aibă licenţă.

— A împlinit optsprezece ani acum patru luni. A făcut cererea chiar de ziua ei.

— N-a avut timp să se răzgândească, nu-i aşa? îşi ridică ochii spre Eve. Şi da, era milă în ochii lui. Nu am cunoscut-o. Nu folosesc prostituate… sau copii. Luă fotografia, ocoli biroul şi i-o dădu înapoi lui Eve. Stai jos.

— Ai făcut vreo dată…

— Fir-ar să fie, stai jos. Cu o furie bruscă, o apucă de umeri şi o împinse într-un scaun. Servieta ei se răsturnă împrăştiind fotografiile cu Lola, care nu aveau nimic amuzant.

Poate că ar fi reuşit să ajungă ea prima la ele… reflexele îi erau la fel de bune ca ale lui. Poate că dorise ca el să le vadă. Poate că avea nevoie ca el să le vadă.

Aşezându-se pe vine, Roarke ridică fotografiile făcute la locul crimei. Le privi lung.

— Iisuse Hristoase, zise el încet. Crezi că sunt capabil de aşa ceva?

— Ceea ce cred eu nu este important. Investigaţia… Se opri când ochii lui îi biciuiră pe ai ei.

— Crezi că sunt capabil de aşa ceva? repetă el pe un ton tăios ca un brici.

— Nu, dar am o treabă de făcut.

— Treaba ta este mizerabilă.

Ea luă fotografiile şi le puse la loc.

— Uneori.

— Cum dormi noaptea, după ce vezi ceva de felul ăsta?

Ea tresări. Deşi îşi reveni imediat, el observase. Deşi era intrigat de reacţia ei emoţională şi instinctivă, îi părea rău că i-o provocase.

— Ştiind că îl voi prinde pe nenorocitul care a făcut-o. Dă-te la o parte din calea mea.

El rămase acolo unde era şi puse o mână pe braţul ei.

— Un bărbat aflat în poziţia mea trebuie să poată citi oamenii repede şi cu acurateţe, Eve. Pe tine te citesc ca fiind aproape de marginea prăpastiei.

— Am zis, dă-te la o parte.

El se ridică, dar schimbându-şi strânsoarea de pe braţul ei, o ridică în picioare.

— O va face din nou, zise Roarke încet. Şi te roade că nu ştii când, unde şi pe cine.

— Nu mă analiza pe mine.

Avem un întreg departament de psihologi pe

statul de plată pentru asta.

— De ce nu te-ai dus să vorbeşti cu unul dintre ei? Te-ai strecurat printre găurile din sistem ca să eviţi Testarea.

Ea miji ochii.

El zâmbi, dar nu era amuzat.

— Am relaţii, locotenente. Trebuia să mergi la Testare acum câteva zile, procedura standard după o eliminare justificată, cea pe care ai executat-o în noaptea când Sharon a fost omorâtă.

— Nu te băga în treburile mele, zise ea furioasă. Şi la dracu' cu relaţiile tale.

— De ce te temi? De ce anume te temi că vor găsi când vor privi în capul tău? Inima ta?

— Nu mi-e teamă de nimic. Ea îşi trase braţul, dar el îşi puse palma pe obrazul ei.

Un gest atât de neaşteptat, atât de blând, încât i se strânse stomacul.

— Lasă-mă să te ajut.

— Eu…

Ceva aproape că se scurse din ea, aşa cum se întâmplase şi cu pozele. Dar de data asta, reflexele reuşiră să o oprească.

Mă descurc. Se întoarse cu spatele la el. Poţi să-ţi ridici lucrurile oricând doreşti mâine, după ora nouă dimineaţa.

— Eve.

Ea îşi ţinu privirea aţintită asupra uşii, continuând să meargă.

— Poftim?

— Vreau să te văd diseară.

— Nu.

Era tentat, foarte tentat, să întindă mâna după ea. În loc de asta, rămase acolo unde era.

— Te pot ajuta să rezolvi cazul.

Prudentă, se opri şi se întoarse. Dacă nu ar fi trecut printr-o stare de frustrare sexuală, el ar fi râs de combinaţia de suspiciune şi batjocură de pe faţa ei.

— Cum?

— Cunosc oamenii pe care îi cunoştea Sharon. În timp ce vorbea, văzu cum batjocura din ochii ei se transformă în interes. Dar suspiciunea rămânea. Nu e nevoie de un exerciţiu mintal major ca să realizez că vei căuta o legătură între fata din fotografiile pe care le ai la tine şi Sharon. O să văd dacă pot să găsesc ceva.

— Informaţia venită de la un suspect nu are prea multă importanţă într-o anchetă. Dar, adăugă ea înainte ca el să poată vorbi, poţi să-mi spui.

El zâmbi.

— E de mirare că te vreau goală în pat? O să-ţi spun, locotenente. Şi se duse în spatele biroului. Între timp, încearcă să dormi.

Când uşa se închise în spatele ei, zâmbetul îi pieri din privire. Rămase tăcut mult timp. Jucându-se cu nasturele pe care îl purta în buzunar, deschise linia particulară de comunicaţii care era sigură.

Nu voia ca această convorbire să fie

înregistrată în jurnalul lui.

Capitolul 7

Eve se opri în dreptul ecranului de verificare de la uşa lui Charles Monroe şi se pregătea să se anunţe, când uşa se deschise. Era îmbrăcat în costum de seară, o pelerină de caşmir îi atârna neglijent peste umeri, scoasă în evidenţă de fularul din mătase crem. Zâmbetul lui era la fel de fermecător ca şi hainele.

— Locotenent Dallas.

Mă bucur să te văd din nou, ochii lui, plini de complimente pe care ea ştia că nu le merită, o măsurară din cap până în picioare. Ce păcat că tocmai mă pregăteam să plec.

— Nu te reţin mult.

Ea păşi în faţă, iar el o urmă. Două întrebări, domnule Monroe, aici neoficial sau oficial la secţie împreună cu avocatul tău.

Sprâncenele lui bine conturate se ridicară.

— Înţeleg. Credeam că am trecut de acel moment. Foarte bine, locotenente, întreabă-mă. Lăsă uşa să se închidă din nou.

Vom menţine lucrurile la nivel neoficial.

— Unde te aflai alaltăieri-noapte între orele opt şi unsprezece?

— Alaltăieri-noapte?

Scoase o agendă din buzunar şi tastă. Ah, da, am luat o clientă la şapte şi jumătate pentru

spectacolul de la ora opt de la Grand Theatre. Se joacă o piesă de Ibsen, absolut deprimantă.

Am stat în rândul trei, la mijloc. Spectacolul s-a terminat puţin înainte de ora unsprezece, şi am luat o cină târzie, comandată. aici. Am rămas cu ea până la ora trei dimineaţa.

Zâmbetul lui sclipi, în timp ce îşi punea agenda la loc în buzunar.

— Asta îmi clarifică situaţia?

— Dacă clienta coroborează informaţia. Zâmbetul i se transformă într-o grimasă de durere.

— Locotenente, mă omori.

— Cineva omoară oamenii din profesiunea ta, îi răspunse ea. Numele şi numărul, domnule Monroe. Aşteptă până când el, plin de tristeţe, îi dădu informaţia.

— Cunoşti pe cineva cu numele de Lola Starr?

— Lola, Lola Starr… nu-mi sună familiar. Scoase din nou agenda, scană adresele. Se pare că nu. De ce?

— O să afli de la ştirile de mâine, îi spuse Eve în timp ce deschidea din nou uşa.

Până acum, au fost omorâte doar femei, domnule Monroe, dar, dacă aş fi în locul tău, aş fi foarte reticentă să primesc clienţi noi.

Cu o durere de cap care o sâcâia, se îndreptă spre lift. Neputându-se abţine, privi spre uşa apartamentului lui Sharon Deblass, pe care clipea lumina roşie a poliţiei.

Avea nevoie de somn, îşi spuse ea. Avea nevoie să ajungă acasă şi să-şi limpezească mintea pentru o oră. Dar deja îşi folosea ID-ul ca să anuleze sigiliul şi intră în casa unei femei moarte.

Era linişte. Şi era gol. Nici nu se aşteptase la altceva. Sperase cumva că va avea un fel de intuiţie, dar nu simţea decât loviturile ritmice din tâmple, provocate de durere. Ignorându-le, se duse în bucătărie.

Ferestrele fuseseră şi ele sigilate, pentru a preveni presa sau curioşii cu înclinaţii morbide, de a trece pe acolo ca să vadă locul crimei.

Comandă lumină, iar umbrele dispărură, scoţând la vedere patul.

Cearşafurile fuseseră scoase şi luate de legişti. Fluidele corporale, părul şi pielea fuseseră deja analizate şi înregistrate.

Salteaua era pătată acolo unde sângele trecuse prin cearşafurile de satin.

Tăblia tapiţată a patului era stropită şi ea. Se întrebă dacă exista cineva căruia să-i pese destul de mult ca să-l cureţe.

Privi spre masă. Feeney luase PC-ul micuţ ca să-l poată cerceta în amănunt, precum şi discurile. Camera fusese cercetată şi probele adunate. Nu mai rămăsese nimic de făcut.

Totuşi, Eve se îndreptă spre dulap şi cercetă din nou metodic, toate sertarele. Cine va pretinde aceste haine? se întrebă. Mătăsurile şi dantelele, caşmirul şi satinul unei femei căreia îi plăcuse să

simtă pe piele aceste texturi de lux.

Mama ei, îşi închipui ea. De ce nu trimisese o cerere ca să-i fie returnate lucrurile fiicei ei?

Un lucru la care va trebui să se gândească.

Se duse la garderobă şi luă la mână fuste, rochii, pantaloni, pelerine şi pardesie moderne, jachete şi bluze, scotoci prin buzunare şi prin căptuşeli. Trecu la pantofi, toţi ţinuţi ordonat în cutii din acril.

Femeia asta avusese doar două picioare, gândi ea uşor enervată. Nimeni nu avea nevoie de şaizeci de perechi de pantofi. Cu o uşoară strâmbătură, îşi vârî mâna prin ei, prin cizme şi prin pantofi cu platforme moi, gonflabile.

Lola nu avusese aşa de mulţi, gândi ea acum. Două perechi cu tocuri ridicol de înalte, o pereche de sandale cu barete ca pentru fetiţe şi o pereche de tenişi cu pompă de aer, toate aruncate într-un şifonier mic.

Dar Sharon fusese o fiinţă organizată şi vanitoasă.

Pantofii ei erau aliniaţi cu grijă în rânduri de…

Greşit.

Simţind cum i se ridică pielea, Eve făcu un pas înapoi. Ceva era greşit. Garderoba era mare cât o cameră, şi fiecare centimetru de spaţiu fusese folosit la maximum. acum existau aproape treizeci de centimetri de spaţiu gol pe rafturi. Pentru că pantofii erau aşezaţi pe şase rânduri

verticale, câte opt pe fiecare rând.

Nu aşa îi găsise Eve şi nici nu îi lăsase aşa.

Fuseseră aranjaţi după culori şi model. Pe patru rânduri, câte douăsprezece perechi pe fiecare rând.

O greşeală atât de mică, gândi ea zâmbind. Dar un bărbat care făcea o greşeală, avea să mai facă şi alta.

* * *

— Vrei să mai spui o dată, locotenente?

— A reaşezat cutiile cu pantofi în mod greşit, comandante. Eve sunase la secţie după ce se luptase cu traficul, tremurând de frig în maşina care nu-i oferea decât o urmă de căldură în jurul picioarelor. Un zepelin turistic apăru la altitudine joasă, cu vocea ghidului bubuind peste magazinele aeriene în timp ce se deplasau pe Fifth Avenue. O echipă de idioţi autorizaţi să lucreze ziua, făceau un zgomot infernal săpând un tunel la colţul străzii 6 cu 78. Eve îşi ridică vocea pentru a se face auzită peste toate zgomotele.

— Poţi să revezi discurile de la locul crimei. Ştiu cum era aranjată garderoba.

M-a impresionat faptul că o singură persoană poate avea atâtea haine şi le ţine atât de bine organizate. S-a întors la locul crimei.

— S-a întors la locul crimei? Vocea lui Whitney era uscată ca praful.

— Clişeele se bazează pe fapte. Sperând la o oarecare linişte, intră pe o stradă laterală şi

ajunse în spatele unui microbuz care scotea fum. În New York nu mai stătea nimeni acasă?

— Altfel nu ar mai fi clişee, încheie ea şi trecu pe pilot automat ca să-şi poată încălzi mâinile în buzunare. Mai erau şi alte lucruri.

Îşi ţinea gablonzurile într-un sertar cu despărţituri.

Inelele într-o parte, brăţările într-alta, şi aşa mai departe. Unele lănţişoare erau încurcate când m-am uitat din nou.

— Cei de la laborator…

— Domnule, am cercetat locul acela din nou după ce au plecat cei de la laborator. Ştiu că el a fost acolo. Eve îşi ţinu în frâu frustrarea şi îşi spuse că Whitney era un om prudent. Aşa trebuiau să fie administratorii. A trecut de securitate şi a intrat. Căuta ceva, ceva ce uitase. Un lucru pe care îl avea ea. Ceva ce ne-a scăpat.

— Vrei ca locul să fie verificat din nou?

— Da. Şi vreau ca Feeney să verifice din nou dosarele lui Sharon. Undeva acolo se află ceva. Şi îl priveşte pe el atât de mult, încât a riscat să se întoarcă pentru acel lucru.

— Voi semna autorizarea. Şefului n-o să-i placă. Comandantul rămase tăcut un moment. Apoi, ca şi cum tocmai şi-ar fi amintit că se afla pe o linie protejată, se încruntă. Dă-l dracu’ pe şef. Ai ochi buni, Dallas.

— Mulţumesc… Dar el întrerupsese deja legătura, înainte ca ea să-i poată mulţumi.

Două din şase, gândi ea, şi în intimitatea maşinii se cutremură şi nu doar din cauza frigului. Mai erau încă patru persoane ale căror vieţi se aflau în mâinile ei.

După ce intră în garaj, se jură că-l va suna a doua zi pe nenorocitul ăla de mecanic. După experienţele anterioare, însemna că-i va ţine maşina o săptămână întreagă, luptându-se cu un cip din sistemul de încălzire. Gândul la toate hârtiile pe care ar fi trebuit să le completeze ca să-i fie înlocuită maşina de către departament, era prea copleşitor.

Pe lângă asta, era obişnuită cu cea pe care o avea, cu toate micile ei probleme. Toată lumea ştia că poliţiştii în uniformă primeau cele mai bune vehicule aer-sol. Detectivii trebuiau să se descurce cu rable.

Va trebui să se bazeze pe transportul în comun sau să ia o maşină din garajul secţiei şi să plătească mai târziu preţul birocratic.

Încă încruntată, cu gândul la problemele ce o aşteptau şi amintindu-şi că trebuie să-l contacteze pe Feeney personal, ca să-l pună să verifice discurile de securitate de la Gorham de pe o săptămână întreagă, urcă cu liftul până la etajul unde locuia. Eve abia descuiase uşa, când mâna i se îndreptă spre armă şi o scoase din toc.

Liniştea din apartament nu era cea normală. Ştiu instantaneu că nu era singură. Senzaţia de furnicături pe piele o făcu să cerceteze repede cu

privirea şi arma, întorcându-se de la stânga la dreapta.

În semiîntunericul camerei atârnau umbre, iar liniştea se menţinea.

Apoi, sesiză o mişcare ce îi făcu muşchii să se încordeze şi să pună degetul pe trăgaci.

— Excelente reflexe, locotenente. Roarke se ridică de pe scaunul în care se odihnise până atunci şi de unde o urmărise. Atât de excelente, continuă el pe acelaşi ton moale în timp ce aprindea o lampă, încât am deplină încredere că nu le vei folosi pe mine.

Poate că ar fi făcut-o. Ar fi putut foarte bine să-i aplice o împunsătură. Asta i-ar fi şters zâmbetul mulţumit de pe faţă. Dar asta ar fi însemnat alte hârtii de completat, iar ea nu era pregătită să treacă prin asta doar pentru o răzbunare minoră.

— Ce dracu’ cauţi aici?

— Te aşteptam.

Ochii lui o priviră direct, în timp ce ridica mâinile. Sunt neînarmat.

Poţi să verifici şi singură dacă nu vrei să mă crezi pe cuvânt.

Foarte încet şi cu o oarecare reticenţă, îşi puse arma la loc în toc.

— Îmi imaginez că ai o întreagă haită de avocaţi foarte scumpi şi foarte inteligenţi.

Roarke, care te-ar putea scoate înainte ca eu să reuşesc să completez hârtiile de arestare

pentru intrare prin efracţie. Dar spune-mi de ce n-ar trebui să trec prin efortul ăsta, iar oraşul să nu trebuiască să cheltuiască bani ca să te arunce în închisoare pentru vreo două ore?

Roarke se întrebă dacă nu cumva devenise pervers, de îi plăcea atât de mult felul în care ea îl ironiza.

— N-ar fi productiv. Şi eşti obosită, Eve. De ce nu te aşezi?

— Nu mă voi deranja să te întreb cum ai intrat aici. Simţea cum vibrează din cauza mâniei şi se întrebă câtă satisfacţie ar fi avut dacă i-ar fi pus cătuşe pe elegantele lui încheieturi. Eşti proprietarul clădirii, aşa că am răspunsul.

— Unul dintre lucrurile pe care le admir la tine este că nu-ţi pierzi timpul cu chestiuni evidente.

— Întrebarea mea este de ce?

— M-am trezit că mă gândesc la tine, profesional şi personal, după ce ai plecat din biroul meu. Zâmbi repede şi fermecător. Ai mâncat?

— De ce? repetă ea.

Păşi către ea în aşa fel, încât lumina oblică a lămpii să-i cadă în spate.

— Profesional, am dat câteva telefoane care te-ar putea interesa. Personal… Ridică o mână şi îi atinse faţa, trecând uşor cu degetele peste bărbie, mângâindu-i gropiţa. Mi-am dat seama că sunt îngrijorat de oboseala ce se vede în ochii tăi. Din

nu ştiu ce motiv, m-am simţit nevoit să te hrănesc.

Deşi ştia că e un gest de copil supărat, îşi trase bărbia.

— Ce telefoane?

El doar zâmbi şi se duse la telelink.

— Îmi dai voie? zise el în timp ce tasta numărul pe care îl voia. Sunt Roarke, puteţi trimite mâncarea sus. Închise şi zâmbi din nou către ea. Nu ai nimic împotriva spaghetelor, nu?

— Nu, în principiu. Dar mă deranjează să fiu manipulată.

— Ăsta-i un alt lucru care îmi place la tine. Pentru că ea nu o făcea, el se aşeză, ignorându-i încruntarea, şi îşi scoase tabachera.

Dar găsesc că te poţi relaxa mai uşor în timpul unei mese calde. Nu te relaxezi de-ajuns, Eve.

— Nu mă cunoşti atât de bine încât să judeci ceea ce fac sau nu. Şi nu ţi-am zis că ai voie să fumezi aici.

El îşi aprinse ţigara, privind-o prin fumul aromat.

— Nu m-ai arestat pentru intrare prin efracţie, n-o să mă arestezi pentru fumat.

Am adus o sticlă de vin. Am lăsat-o să respire pe masa din bucătărie. Vrei un pic?

— Ce mi-ar plăcea… Brusc, avu o revelaţie şi fu cuprinsă de furie atât de brusc, încât abia mai putea să vadă. Dintr-o săritură ajunse la computer şi ceru acces.

Asta îl enervă destul ca vocea să-i devină dură.

— Dacă aş fi venit aici ca să-mi bag nasul prin dosarele tale, nu aş mai fi stat să te aştept.

— Pe dracu', n-ai fi făcut-o. Aroganţa asta e tipică pentru tine. Dar securitatea îi era intactă. Nu era sigură dacă se simţea uşurată sau dezamăgită. Asta până ce văzu pachetul mic de lângă monitor. Ce-i asta?

— N-am idee. Trase din ţigară şi eliberă fumul. Era pe jos, lângă uşă. L-am ridicat.

Eve ştia ce era, mărimea, forma, greutatea. Şi ştia că atunci când va viziona discul, avea să vadă cum fusese omorâtă Lola Starr.

Ceva din felul în care privirea ei se schimbase, îl făcu să se ridice şi îmblânzi vocea:

— Ce este, Eve?

— Treburi oficiale. Te rog să mă scuzi.

Se duse direct în dormitor şi închise uşa asigurând-o.

Era rândul lui Roarke să se încrunte. Se duse în bucătărie, găsi paharele şi îşi turnă un pahar de vin roşu. Ea trăia simplu, gândi el. Foarte puţină înghesuială, foarte puţine lucruri care să vorbească despre viaţa ei sau despre familie. Niciun suvenir. În timpul când fusese singur, fusese tentat să se ducă în dormitorul ei, ca să vadă ce ar fi putut descoperi despre ea, dar rezistase.

Nu atât din respect pentru ea, cât din cauza

provocării pe care o reprezenta ea, ca s-o descopere prin femeia care era şi nu prin lucrurile care o înconjurau.

Totuşi, culorile simple şi lipsa de pedanterie îi spuneau multe. Ea nu trăia aici, din câte îşi putea da el seama, doar exista aici. Trăia în munca ei, deduse el.

Sorbi din vin cu plăcere. După ce îşi stinse ţigara, duse ambele pahare în camera de zi. Avea să fie mai mult decât interesantă rezolvarea acestui puzzle care era Eve Dallas.

Când ea se întoarse, după aproape douăzeci de minute, un chelner în haină albă tocmai termina de aşezat mâncarea pe o măsuţă lângă fereastră. Deşi aromele erau grozave, nu reuşiră să-i stârnească apetitul. O durea din nou capul şi uitase să-şi cumpere medicamente.

Cu o şoaptă, Roarke îi dădu drumul chelnerului. Nu zise nimic până când uşa nu se închise şi rămase din nou singur cu Eve.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru ceea ce te-a supărat. Cu excepţia acelei roşeli provocată de mânie, fusese palidă tot timpul de când intrase în apartament. Dar obrajii ei erau acum lipsiţi de culoare, iar ochii prea întunecaţi. Când el se îndreptă spre ea, clătină din cap o singură dată, cu putere.

— Pleacă, Roarke.

— Asta ar fi uşor.

Prea uşor. O înconjură cu braţele şi o simţi cum se încordează. Odihneşte-te un minut. Vocea lui era moale, persuasivă. Ar conta, chiar ar conta cu adevărat pentru cineva în afară de tine, dacă te-ai opri un minut ca să te eliberezi de povară?

Ea clătină din nou din cap, dar de data asta era un gest obosit. O auzi cum îi scapă un oftat şi, profitând de acest avantaj, o trase mai aproape de el.

— Poţi să-mi spui?

— Nu.

El dădu din cap, dar ochii îi străluceau de nerăbdare. Ştia bine că nu ar fi trebuit să conteze pentru el. Ea nu ar fi trebuit să conteze. Dar contau prea multe care ţineau de ea.

— Atunci, ai pe altcineva? şopti el.

— Nu am pe nimeni. Apoi, dându-şi seama cum i-ar putea fi interpretate vorbele, se retrase. N-am vrut să spun…

— Ştiu că n-ai vrut. Zâmbetul lui era strâmb şi nu foarte amuzat. Dar nu va fi nimeni altcineva pentru niciunul dintre noi, cel puţin nu pentru un timp.

Pasul pe care ea îl făcu în spate, nu era o retragere, ci o declaraţie de distanţare.

— Presupui prea multe lucruri.

Roarke.

— Deloc. Nu presupun nimic. Eşti muncă, locotenente. Foarte multă muncă. Ţi se răceşte mâncarea.

Era prea obosită ca să ia atitudine, prea obosită ca să se certe. Se aşează şi luă o furculiţă.

— Ai fost în apartamentul lui Sharon Deblass în timpul săptămânii trecute?

— Nu, de ce aş fi făcut-o? Ea îl studie cu grijă.

— De ce ar face-o cineva?

El tăcu un moment, apoi înţelese că întrebarea nu era retorică.

— Ca să retrăiască evenimentul, sugeră el. Ca să se asigure că nu a lăsat nimic în urmă care l-ar putea incrimina.

— Şi ca proprietar al clădirii, ai fi putut intra acolo la fel de uşor cum ai intrat aici.

Gura lui se încordă un moment. Enervare, judecă ea, enervarea unui om care a obosit să răspundă la aceleaşi întrebări.

— Da, nu cred că aş fi avut vreo problemă. Codul meu general m-ar fi putut lăsa să intru.

Nu, gândi ea, codul lui nu ar fi trecut de sigiliul poliţiei.

— Presupun că tu crezi că cineva care nu face parte din departamentul tău, a intrat în apartament după crimă.

— Poţi presupune asta, fu ea de acord. Cine se ocupă de securitate pentru tine, Roarke?

— Folosesc firma Lorimar, atât pentru afaceri, cât şi pentru casa mea. Îşi ridică paharul. E mai simplu aşa, din moment ce sunt proprietarul companiei.

— Bineînţeles că eşti. Presupun că ştii destul

de multe despre securitate.

— Se poate spune că am un interes în securitate de mai multă vreme. De aceea, am cumpărat compania. Luă cu furculiţa din pastele presărate cu ierburi aromate, i-o duse la buze şi fu satisfăcut când ea luă îmbucătura oferită. Eve, sunt tentat să mărturisesc totul, doar ca să şterg nefericirea de pe faţa ta şi să te văd mâncând cu acelaşi entuziasm ca ultima dată. Dar oricare ar fi păcatele mele şi, cu siguranţă, sunt legiuni întregi, crima nu se numără printre ele.

Ea privi în farfurie şi începu să mănânce. O uimea faptul că el putea vedea că e nefericită.

— Ce-ai vrut să spui atunci când ai zis că sunt muncă?

— Gândeşti lucrurile până la capăt cu multă grijă, şi cântăreşti şansele, opţiunile. Nu eşti o creatură impulsivă şi, deşi cred că poţi fi sedusă la momentul potrivit şi cu o anumită abilitate, nu cred că ar fi un lucru obişnuit.

Ea îşi ridică privirea.

— Asta vrei să faci.

Roarke? Să mă seduci?

— Te voi seduce, răspunse el. Din nefericire, nu în seara asta. Dincolo de asta, vreau să aflu ce anume te face să fii ceea ce eşti. Şi vreau să te ajut să obţii ceea ce ai nevoie. acum ai nevoie de un criminal. Dai vina pe tine, adăugă el. Asta-i o prostie şi e enervant.

— Nu dau vina pe mine.

— Uită-te-n oglindă, zise Roarke încet.

— N-am putut face nimic, explodă Eve. N-am putut face nimic ca să le opresc. Pe niciuna.

— Ar trebui să poţi să le opreşti, pe oricare dintre ele? Pe toate?

— Asta-i exact ceea ce trebuie să fac. El îşi înclină capul pe o parte.

— Cum?

Ea se ridică de la masă.

— Fiind inteligentă. Ajungând acolo la timp. Făcându-mi munca.

Ceva mai mult aici, gândi el. Ceva mult mai profund. Îşi împreună mâinile pe masă.

— Nu asta faci acum?

Imaginile îi inundară din nou creierul. Toate aceste morţi. Tot sângele acela.

Toate pierderile astea.

— Acum sunt moarte. Un gust amar îi rămase în gură. Ar fi trebuit să pot face ceva ca să le opresc.

— Ca să poţi opri o crimă înainte de a fi comisă, ar trebui să fii în creierul ucigaşului, zise el cu blândeţe. Cine ar putea trăi cu asta?

— Eu pot trăi cu asta, îi aruncă ea. Şi era purul adevăr. Putea trăi cu orice în afară de eşec. Serveşte şi protejează, nu este doar o frază, e o promisiune. Dacă nu-mi pot ţine cuvântul, sunt un nimic. Şi nu le-am protejat, pe niciuna. Le pot servi după ce au murit. Fir-ar să fie, era aproape un copil. Doar un copil, iar el a tăiat-o în bucăţi. N-

am ajuns la timp, şi ar fi trebuit să ajung.

Respiraţia îi deveni suspin, şocând-o. Apăsându-şi o mână peste gură, se aşeză pe sofa.

— Doamne, mai putu ea să zică. Doamne, Dumnezeule.

El veni lângă ea. Instinctul îi spuse să o apuce mai degrabă de mâini decât să o ia în braţe.

— Dacă nu poţi sau nu vrei să vorbeşti cu mine, va trebui să vorbeşti cu altcineva. Ştii asta.

— Mă descurc. Eu… Dar restul cuvintelor i se opriră în gât când el o scutură.

— Ce te costă? întrebă el. Şi cui i-ar păsa dacă te-ai elibera? Măcar un minut, eliberează-te.

— Nu ştiu. Şi poate că asta era frica, realiză ea. Nu era sigură că îşi va mai putea lua legitimaţia sau arma, că îşi va putea vedea de viaţa ei, dacă se lăsa să se gândească prea profund sau să simtă prea mult.

— O văd, zise Eve oftând. O văd de câte ori închid ochii sau nu mă mai concentrez asupra lucrurilor care trebuie făcute.

— Spune-mi.

Ea se ridică, îşi luă paharul cu vin, apoi se întoarse pe sofa.

Înghiţitura lungă îi umezi gâtul uscat şi îi mai potoli nervii.

Era oboseala, îşi spuse ea, cea care o slăbea atât de mult, încât nu mai putea să se stăpânească.

— Apelul a venit când eram la o distanţă de

jumătate de cvartal. Tocmai închisesem un alt caz, terminasem de încărcat informaţiile. Dispeceratul chema echipajul cel mai apropiat. Violenţa domestică, e întotdeauna o problemă, dar eram aproape acolo. Aşa că am răspuns. Unii dintre vecini erau afară, vorbeau toţi în acelaşi timp.

Scena îi reveni în minte perfect, ca un video bine sincronizat.

— O femeie era în cămaşa de noapte şi plângea. Avea faţa lovită, iar unul dintre vecini încerca să-i oprească sângerarea de la braţ.

Sângera puternic, aşa că le-am spus să cheme paramedicii. Femeia spunea întruna: „A prins-o. Mi-a prins copilul”.

Eve sorbi din vin.

— M-a prins de braţ, sângerând pe mine, ţipând şi plângând, spunându-mi că trebuie să îl opresc, să-i salvez copilul. Ar fi trebuit să chem întăriri, dar nu credeam că mai pot aştepta. Am urcat scările şi puteam să-l aud înainte să ajung la etajul trei unde se afla. Era furios. Cred că am auzit-o pe fetiţă ţipând, dar nu sunt sigură.

Închisese ochii rugându-se să fi greşit. Voia să creadă că fetiţa era deja moartă, eliberată de durere. Să fi fost atât de aproape, doar la câţiva paşi… Nu, nu putea trăi cu asta.

— Când am ajuns la uşă, am folosit procedura standard. Le aflasem numele de la unul dintre vecini. Am folosit numele lui şi pe cel al copilului. Se presupune că face situaţia cumva mai

personală, mai reală, dacă le spui pe nume. M-am identificat şi am spus că intru. Dar el continua să urle. Auzeam cum sparge lucrurile. acum nu mai auzeam copilul.

Cred că ştiam. Înainte de a sparge uşa, am ştiut. Folosise cuţitul de bucătărie ca s-o taie în bucăţi.

Mâna îi tremura când duse din nou paharul la gură.

— Era atât de mult sânge.

Iar ea era atât de mică, şi totuşi atât de mult sânge. Pe jos, pe perete, pe el. Puteam să văd cum încă mai picură de pe cuţit. Faţa ei era întoarsă către mine. Faţa ei mică, cu ochi albaştri. Ca de păpuşă.

Rămase tăcută un moment, apoi puse paharul deoparte.

— El era prea drogat ca să poată fi paralizat. Venea spre mine. Sângele picura de pe cuţit şi se împrăştia pe el, iar el continua să se apropie. Aşa că l-am privit în ochi, fix în ochi. Şi l-am omorât.

— Iar a doua zi, zise Roarke încet, te-ai aruncat direct în anchetarea unei crime.

— Testarea a fost amânată. O s-o fac peste o zi-două. Îşi îndreptă umerii.

Psihologii or să creadă că m-a afectat eliminarea bărbatului. Pot să-i fac să creadă asta dacă trebuie.

Dar nu e aşa. A trebuit să-l omor. Pot accepta asta. Privi direct în ochii lui Roarke şi ştiu că-i

poate spune ceea ce nu reuşise să-şi mărturisească nici ei. Am vrut să-l omor. Poate chiar aveam nevoie să o fac. Când l-am privit cum moare, m-am gândit că nu va mai putea face asta unui alt copil. Şi m-am bucurat că eu am fost cea care l-a oprit.

— Şi crezi că asta nu e bine.

— Ştiu că nu e bine. Ştiu că atunci când un poliţist găseşte vreun motiv de plăcere în eliminare, înseamnă că a trecut un prag.

El se aplecă în faţă, în aşa fel încât să fie aproape de ea.

— Cum o chema pe fetiţă?

— Mandy. Vocea îi tremură o dată înainte să şi-o poată controla. Avea trei ani.

— Ai fi la fel de afectată dacă l-ai fi eliminat înainte ca el să ajungă la ea?

Ea deschise gura, apoi o închise din nou.

— Cred că nu voi şti niciodată, nu-i aşa?

— Ba da, ştii.

Îşi puse o mână peste a ei şi o privi cum se încruntă la atingerea lui. Ştii, mi-am petrecut o mare parte din viaţă urând poliţia, dintr-un motiv sau altul. Mi se pare foarte ciudat că am întâlnit un poliţist, în circumstanţe atât de extraordinare, unul pe care îl respect şi de care mă simt atras în acelaşi timp.

Ea îşi ridică din nou privirea şi, deşi încruntarea îi rămăsese, nu-şi retrase mâna dintr-a lui.

— Ăsta-i un compliment nemaipomenit.

— Aparent avem o relaţie ciudată. Se ridică şi o trase şi pe ea. acum trebuie să dormi. Privi spre mâncarea de care ea abia se atinsese. Poţi s-o încălzeşti când îţi recapeţi apetitul.

— Mulţumesc. Aş aprecia dacă data viitoare o să aştepţi să fiu acasă înainte de a intra.

— Progres, şopti el când ajunseră la uşă. Accepţi că va fi o dată viitoare. Cu o urmă de zâmbet, duse la buze mâna pe care încă o mai ţinea într-a lui. Văzu uimire, disconfort şi, gândi el, o urmă de jenă, atunci când îşi trecu buzele peste degetele ei.

— Până data viitoare, zise el şi plecă.

Încruntată, Eve îşi frecă degetele de jeanşi şi se îndreptă spre dormitor. Se dezbrăcă, lăsându-şi hainele să zacă acolo unde căzeau. Se urcă în pat, închise ochii şi încercă să adoarmă.

Aproape că adormise atunci când îşi aminti că Roarke nu-i spusese pe cine sunase şi ce descoperise.

Capitolul 8

În biroul ei, cu uşa încuiată, Eve revăzu împreună cu Feeney discul cu uciderea Lolei Starr. Nu tresări la zgomotul uşor al armei cu amortizor. Corpul ei nu mai protesta la insulta provocată de glonţ cărnii.

Ecranul rămase nemişcat pe mesajul final:

„Două din şase”.

Apoi se întunecă. Fără o vorbă, puse pe monitor prima crimă şi o revăzură pe Sharon Deblass murind din nou.

— Ce poţi să-mi spui, întrebă Eve când discul se termină.

— Discurile sunt făcute cu o cameră Trident Microlam, modelul cinci mii. S-a vândut foarte bine de Crăciunul trecut. Mai mult de zece mii doar în Manhattan, în timpul perioadei tradiţionale de cumpărături, ca să nu mai vorbim de piaţa gri.

Nu la fel de mult ca modelele mai ieftine, dar totuşi prea multe ca să le putem lua urma.

Privi spre Eve cu ochii lui căzuţi, ca de cămilă.

— Ghici cine este proprietarul lui Trident?

— Roarke Industries.

— Daţi-i doamnei un buchet. Cred că şansele sunt destul de mari ca şeful să aibă şi el una.

— Cu siguranţă că are acces la una. Îşi notă informaţia şi rezistă amintirii felului în care îi simţise buzele peste degete.

Ucigaşul foloseşte un echipament destul de exclusivist, fabricat de el însuşi. Aroganţă sau stupiditate?

— Stupiditatea nu merge la băiatul ăsta.

— Nu, nu merge. Arma?

— Avem vreo două mii în colecţii particulare, începu Feeney ronţăind o alună. Trei în jurul

oraşului. Astea sunt cele înregistrate, adăugă el zâmbind. Amortizorul nu trebuie înregistrat, pentru că nu este considerat letal în sine. Nu avem cum să-l depistăm.

Se sprijini de spătar şi bătu cu degetul în monitor.

— În ceea ce priveşte primul disc, l-am verificat. Am găsit câteva umbre. Mă face în mod sigur să cred că a înregistrat mai mult decât crima. Dar nu am putut să îmbunătăţesc imaginea. Cel care a editat discul, ştia tot ce trebuie să ştie sau avea acces la un echipament de ultimă generaţie.

— Dar cei de la laborator?

— Comandantul i-a trimis în dimineaţa asta, la cererea ta. Feeney se uită la ceas. Ar trebui să fie deja acolo. Am luat în drum discurile de securitate, le-am vizionat. Avem vreo douăzeci de minute lipsă, începând de la trei şi zece, alaltăieri-noapte.

— Nenorocitul a intrat fără probleme, şopti ea. E un cartier de căcat, Feeney, dar o clădire de clasă. Nimeni nu l-a observat niciodată, ceea ce înseamnă că e la fel ca ceilalţi.

— Sau sunt obişnuiţi să-l vadă.

— Pentru că era unul dintre obişnuiţii lui Sharon. Spune-mi, de ce un bărbat care era un client obişnuit, sau un prostituat sofisticat, cu experienţă, alege o ingenuă începătoare, de clasă inferioară, ca Lola Starr, drept cea de a doua lui

lovitură?

Feeney îşi ţuguie buzele.

Îi place diversitatea? Eva clătină din cap.

— Poate că i-a plăcut atât de mult prima dată, încât acum n-o să mai aleagă. Mai sunt încă patru, Feeney. Ne-a spus chiar de la început că aveam de-a face cu un ucigaş în serie. A anunţat-o, ne-a spus că Sharon nu era deosebit de importantă. Doar una dintre cele şase.

Expiră puternic, nesatisfăcută.

— Şi atunci, de ce s-a întors? îşi zise ea. Ce căuta?

— Poate specialiştii de la laborator ne vor spune.

— Poate. Luă o listă de pe birou. Am de gând să verific din nou lista clienţilor lui Sharon, apoi pe cea a Lolei.

Feeney îşi drese glasul şi mai luă o alună din pungă.

— Nu-mi place că eu trebuie să-ţi spun asta, Dallas. Senatorul cere să ştie ce s-a mai întâmplat.

— N-am nimic să-i spun.

— Va trebui să i-o spun în după-amiaza asta. În East Washington.

Ea se opri la un pas de uşă.

— Pe dracu’.

— Comandantul mi-a dat vestea. Mergem cu naveta de ora două. Feeney se gândi cum reacţiona stomacul lui când era vorba de zbor. Urăsc politica.

* * *

Eve strângea din dinţi la gândul întâlnirii cu Whitney când se lovi de oamenii din serviciul de securitate al lui Deblass, în faţa Noii Clădiri a Biroului Senatului din East Washington.

Pe lângă identificare, şi ea şi Feeney fură scanaţi şi, conform legii revizuite a Proprietăţii federale din 2022, fură obligaţi să-şi predea armele.

— Ca şi cum am vrea să tragem în el în timp ce stă la birou, murmură Feeney în timp ce erau escortaţi de-a lungul covorului colorat în roşu, alb şi albastru.

— Nu mi-ar displăcea să-i paralizez puţin pe tipii ăştia. Încadrată de costume şi pantofi lustruiţi, Eve se opri în faţa uşii lucioase a biroului senatorului, aşteptând să fie acceptaţi de camera de securitate internă.

— Dacă mă întrebi pe mine, East Washingtonul a devenit paranoic de la lovitura teroristă.

Feeney rânji către cameră. Vreo douăzeci şi patru de senatori au fost omorâţi, iar ei n-au cum să uite asta.

Uşa se deschise, iar Rockman, într-un costum cu dunguliţe, dădu din cap.

— Memoria lungă este un avantaj în politică, căpitane Feeney. Locotenente Dallas, adăugă el cu o altă înclinare a capului. Vă apreciem promptitudinea.

— N-am avut idee că senatorul şi şeful meu sunt atât de apropiaţi, zise Eve intrând.

Sau că amândoi sunt atât de doritori să arunce pe fereastră banii contribuabililor.

— Poate că amândoi consideră dreptatea ca fiind nepreţuită. Rockman îi conduse spre biroul strălucitor din lemn de cireş, cu siguranţă nepreţuit, unde îi aştepta Deblass. Beneficiase, din câte putea să vadă Eve, de schimbarea de temperatură, prea călduţă, după părerea ei, şi de revocarea legii care impunea doar două mandate. Sub legea acum în vigoare, un politician putea să rămână în scaun pe viaţă. Tot ce trebuia să facă, era să-şi convingă electoratul să-l voteze.

Deblass arăta ca şi cum s-ar fi aflat la el acasă. Încăperea lui lambrisată era tăcută ca o catedrală şi la fel de potrivită cu biroul, ca un altar, şi scaunele pentru vizitatori, ca nişte strane.

— Aşezaţi-vă, lătră Deblass şi îşi puse mâinile pe birou. Ultimele informaţii pe care le am îmi spun că nu vă aflaţi mai aproape de găsirea monstrului care mi-a ucis nepoata, decât eraţi acum o săptămână. Sprâncenele lui negre se încruntară deasupra ochilor. E o situaţie dificil de înţeles, având în vedere resursele Departamentului de Poliţie al New York-ului.

— Domnule Senator. Eve se gândi la instrucţiunile scurte oferite de comandantul Whitney: Fii plină de tact şi nu-i spune mai multe decât ştie deja. Noi folosim aceste resurse ca să

adunăm dovezi. Deşi departamentul nu este pregătit în acest moment să facă o arestare, toate eforturile posibile sunt făcute pentru a-l aduce în faţa justiţiei pe ucigaşul nepoatei dumneavoastră. Cazul meu este prioritatea mea numărul unu şi aveţi cuvântul meu că va continua să fie aşa până când va putea fi trimis în închisoare.

Senatorul îi ascultă scurta declaraţie aparent interesat. Apoi, se aplecă în faţă.

— Mă ocup cu mâncatul de rahat de dublul anilor pe care îi ai tu, locotenente. Aşa că nu te apuca să dansezi în faţa mea. Nu ai nimic.

Dă-l dracului de tact, decise Eve instantaneu.

— Ce avem noi, domnule senator, este o anchetă complicată şi delicată.

Complicată din cauza naturii crimei, delicată din cauza arborelui genealogic al victimei. Comandantul meu este de părere că sunt cea mai bună să conducă această anchetă. Este dreptul dumneavoastră să nu fiţi de acord. Dar faptul că m-aţi luat de la treabă şi m-aţi adus aici ca să-mi apăr munca, este o pierdere de timp. Timpul meu. Se ridică în picioare. Nu am nimic nou să vă spun.

Având în faţa ochilor viziunea fundurilor lor puse la bătaie, Feeney se ridică şi el, plin de respect.

— Sunt sigur că înţelegeţi, domnule senator, că, având în vedere natura delicată a acestei anchete, înseamnă că progresul este adesea încetinit. E dificil să vă cer să fiţi obiectiv fiind

vorba de nepoata dumneavoastră, dar eu şi locotenentul Dallas nu putem decât să fim obiectivi.

Cu un gest de nerăbdare, Deblass le făcu semn să se aşeze din nou.

— Este evident că aici sunt implicate emoţii. Sharon a fost o parte importantă a vieţii mele. Deşi a devenit ceea ce ştiţi, iar eu eram dezamăgit de asta, a fost totuşi sânge din sângele meu. Inspiră adânc, apoi expiră. Nu pot să fiu şi refuz să fiu îndopat cu firimituri de informaţii.

— Nu am ce altceva să vă spun, repetă Eve.

— Poţi să-mi spui despre prostituata care a fost ucisă acum două nopţi. Ochii lui priviră scurt spre Rockman.

— Lola Starr, spuse el.

— Îmi închipui că sursele voastre de informare în privinţa Lolei Starr sunt la fel de meticuloase ca ale noastre. Eve hotărî să-i vorbească direct lui Rockman. Da, credem că există o legătură între cele două crime.

— Poate că nepoata mea o apucase pe un drum greşit, întrerupse Deblass, dar nu socializa cu femei ca Lola Starr.

Deci prostituatele aveau un sistem de clase, gândi Eve plictisită. De parcă nu ar fi ştiut.

— Nu am determinat încă dacă se cunoşteau. Dar nu există niciun dubiu că amândouă cunoşteau acelaşi bărbat. Iar acel bărbat le-a omorât. Fiecare crimă a urmat un anumit tipar. Ne

vom folosi de acest tipar ca să-l găsim. Înainte ca, sperăm noi, să ucidă din nou.

— Credeţi că o va face, întrebă Rockman?

— Sunt sigură că o va face.

— Arma crimei, întrebă Deblass, era de acelaşi tip?

— E parte din acelaşi tipar, îi spuse Eve. Nu avea de gând să-i spună mai mult de-atât.

Există similarităţi de bază şi de netăgăduit între cele două omucideri. Nu există niciun dubiu că acelaşi om este responsabil.

Calmă acum, Eve se ridică din nou în picioare.

— Domnule senator, nu am cunoscut-o pe nepoata dumneavoastră şi nu sunt legată de ea în niciun fel, dar sunt ofensată personal de crimă. Caut acest ucigaş. Asta-i tot ce vă pot spune.

El o studie un moment, văzu mai mult decât se aştepta să vadă.

— Foarte bine, locotenente. Mulţumesc că aţi venit.

Eve se îndreptă împreună cu Feeney spre uşă. În oglindă, îl văzu pe Deblass cum îi face un semn lui Rockman. Rockman încuviinţă din cap. Aşteptă până ce ajunseră afară înainte de a vorbi.

— Nenorocitul o să ne urmărească.

— Hă?

— Câinele de pază al lui Deblass. O să ne urmărească.

— De ce dracu’?

— Ca să vadă ce facem, unde ne ducem. De ce altceva să urmăreşti pe cineva? O să scăpăm de el la centrul de transport, îi spuse ea lui Feeney în timp ce oprea un taxi. Fii cu ochii în patru şi vezi dacă te urmează la New York.

— Să mă urmărească pe mine? Tu unde te duci?

— Îmi voi urma instinctul.

Nu fusese o manevră dificilă. Aripa de vest a terminalului de Transport Naţional era întotdeauna un balamuc. Era chiar mai rău în orele de vârf, când toţi pasagerii, care mergeau spre nord, erau înghesuiţi în rândul de securitate şi mânaţi de voci computerizate. Avea să fie înghesuială în navete şi pe coridoare.

Eve, pur şi simplu, se pierdu în mulţime, se împinse într-un transportor spre terminalele din aripa sudică şi luă trenul subteran către Virginia.

După ce se aşeză în tren, ignorându-i pe navetiştii de ora patru care se întorceau spre raiul suburbiilor, îşi scoase computerul de buzunar.

Ceru adresa lui Elizabeth Barrister, apoi indicaţii de ajuns acolo. trei Până acum, instinctul ei fusese bun. Se afla în trenul care trebuia şi nu avea de făcut decât o singură schimbare de transport la Richmond.

Dacă rămânea norocoasă în continuare, putea să-şi încheie călătoria şi să fie înapoi în apartamentul ei pe la ora cinei.

Cu bărbia proptită în pumn, se juca cu

butoanele de videoecran. Ar fi trecut peste ştiri, un lucru pe care se obişnuise să-l facă, dar o faţă mult prea familiară de pe ecran îi opri scanarea.

Roarke, gândi ea privind fix. Tipul ăsta continua să apară peste tot.

Ţuguindu-şi buzele, dădu drumul la sonor şi îşi puse casca.

„... În acest proiect internaţional de mai multe miliarde, se vor uni Roarke Industries, Tokayamo şi Europa, declară reporterul. A fost nevoie de trei ani, dar se pare că mult discutatul şi anticipatul Olympus Resort va începe să fie construit".

Olympus Resort, gândi Eve, trecând mintal în revistă dosarele. Un paradis al vacanţelor, de mare clasă, foarte scump, îşi aminti ea. O propunere de construire a unei staţii spaţiale destinată odihnei şi distracţiilor.

Eve pufni. Nu era oare specific acestui om să-şi consume timpul şi banii pe mofturi?

Dacă nu îşi va pierde cămaşa de mătase de pe el, îşi închipui că va câştiga o altă avere.

Roarke, o întrebare, domnule.

Ea privi cum Roarke se opreşte din coborârea unui şir lung de scări de marmură şi ridică o sprânceană, exact aşa cum şi-l amintea că făcea, la întreruperea provocată de reporter.

— Puteţi să-mi spuneţi de ce aţi cheltuit atâta timp şi efort, precum şi o parte considerabilă din capitalul personal, pe acest proiect, despre care

unii detractori spun că nu va zbura?

— Exact asta o să facă, o să zboare, replică Roarke. E un fel de-a spune. În ceea ce priveşte motivul, Olympus Resort va fi un paradis al plăcerilor.

Nu mă pot gândi la nimic altceva mai bun pe care să-ţi cheltuieşti timpul, efortul şi capitalul.

N-ai putea, decise Eve, şi ridică privirea la timp să observe că era gata să rateze staţia de coborâre. Alergă spre uşile trenului, înjură vocea computerizată care o certa că aleargă, şi făcu schimbul pentru Fort Royal.

Când ieşi din nou la suprafaţă, începuse să ningă. Fulgi mari şi leneşi îi căzeau pe păr şi pe umeri. Pietonii îi transformau în terci pe trotuare, dar când găsi un taxi şi îi dădu adresa, vârtejurile albe îi părură mult mai pitoreşti.

Existau încă zonele de la ţară, în care era frumos să locuieşti dacă aveai bani sau prestigiu. Elizabeth Barrister şi Richard Deblass le aveau pe amândouă, iar casa lor era una uluitoare, de două etaje din cărămidă rozalie, aşezată pe un deal şi flancată de copaci.

Zăpada era curată, ca o blană de hermină atârnată pe crengile dezgolite ale pomilor despre care Eve credea că ar putea fi cireşi.

Poarta de protecţie era o simfonie artistică de fier ondulat. Dar oricât de decorativă ar fi fost, Eve era sigură că era solidă precum un seif.

Scoase capul pe fereastra taxiului şi îşi

flutură legitimaţia prin faţa scanerului.

— Locotenent Dallas, NYPSD.

— Nu sunteţi pe lista programărilor, locotenente Dallas.

— Sunt ofiţerul însărcinat cu cazul Deblass. Am câteva întrebări pentru domnişoara Barrister sau Richard Deblass.

Urmă o pauză, timp în care Eve începu să tremure de frig.

— Vă rog să coborâţi din taxi, locotenente Dallas şi să vă apropiaţi de scaner pentru o identificare completă.

— Al dracului loc, comentă taximetristul, dar Eve doar ridică din umeri şi se supuse.

— Identitatea a fost verificată. Lăsaţi taxiul să plece, locotenente Dallas. Veţi fi întâmpinată la poartă.

— Am auzit că fata lor a fost omorâtă la New York, zise taximetristul în timp ce Eve îi plătea cursa. Presupun că nu vor să rişte. Vrei să mă duc mai încolo şi să te aştept?

— Nu, mulţumesc. Dar te voi cere pe tine când sunt gata de plecare.

Cu o intenţie de salut, taximetristul dădu înapoi şi plecă.

Nasul lui Eve începuse să îngheţe când văzu o maşinuţă electrică trecând prin poartă. Fierul curbat se deschise.

— Vă rog să urcaţi în vehicul, o invită computerul. Veţi fi dusă la casă. Doamna Barrister

vă va primi.

— Grozav. Eve urcă în vehicul şi îl lăsă să o ducă fără niciun zgomot până la treptele din faţa casei de cărămidă. Chiar în momentul când începu să le urce, uşa se deschise.

Se părea că servitorii trebuiau să poarte costume negre, plictisitoare, sau poate că întreaga casă era încă în doliu. Eve fu condusă politicos într-o cameră de lângă holul de la intrare.

Casa lui Deblass şoptea simplu, bani, aceasta şoptea bani vechi. Covoarele erau groase, pereţii tapetaţi cu mătase. Ferestrele largi ofereau o vedere uluitoare spre dealurile acoperite de zăpadă. Şi singurătate, gândi Eve. Probabil că arhitectul înţelesese că cei care locuiau aici, preferau să se considere singuri.

— Locotenente Dallas!

Elizabeth se ridică. Era o anume nervozitate în mişcările ei, în ţinuta rigidă, observă Eve, în ochii încercănaţi şi plini de durere.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit, doamnă Barrister.

— Soţul meu este într-o şedinţă. Îl pot întrerupe dacă este nevoie.

— Nu cred că va fi.

— Aţi venit pentru Sharon?

— Da.

— Vă rog să luaţi loc. Elizabeth arătă spre un scaun tapiţat în alb-fildeş. Pot să vă ofer ceva?

— Nu, mulţumesc.

Voi încerca să nu vă reţin prea mult. Nu ştiu cât aţi văzut din raportul meu…

— Pe tot, o întrerupse Elizabeth. Aşa cred. Pare destul de detaliat. Ca avocat, am încredere că atunci când veţi găsi persoana care mi-a omorât fiica, veţi avea un caz solid.

— Aşa plănuiesc. Nervoasă, decise Eve privind cum degetele lungi şi elegante ale lui Elizabeth se strângeau şi se desfăceau. E un moment greu pentru dumneavoastră.

— Era singurul meu copil, zise Elizabeth cu simplitate. Eu şi soţul meu eram, suntem, adepţii teoriei ajustării populaţiei. Doi părinţi, zise ea cu un zâmbet subţire, un singur urmaş. Mai aveţi să-mi daţi şi alte informaţii?

— Nu acum. Profesia fiicei dumneavoastră, domnişoară Barrister, a fost motiv de fricţiune în familie?

Cu un alt gest lent şi atent, Elizabeth îşi netezi fusta lungă până la glezne a costumului pe care îl purta.

— Nu a fost o profesie pe care am visat-o pentru fiica mea. Desigur, a fost alegerea ei.

— Socrul dumneavoastră s-ar fi opus. Cu siguranţă că s-a opus politic.

— Vederile senatorului în privinţa legislaţiei sexuale sunt bine cunoscute. Ca lider al Partidului Conservator, lucrează, desigur, să schimbe multe dintre legile curente despre ceea ce se numeşte în mod popular, problemele de moralitate.

— Îi împărtăşiţi vederile?

— Nu, n-o fac, deşi nu reuşesc să văd relevanţa.

Eve îşi lăsă capul pe o parte. Oh, existau fricţiuni aici, fără îndoială. Eve se întrebă dacă avocatul eficient era de acord în ceva cu articulatul ei socru.

— Fiica dumneavoastră a fost ucisă, posibil, de un client, posibil, de un prieten personal. Dacă dumneavoastră aveaţi o opinie divergentă cu fiica dumneavoastră în ceea ce priveşte stilul ei de viaţă, ar fi puţin probabil că v-ar fi făcut confidenţe despre cunoştinţele ei din zona profesională sau personală.

— Înţeleg.

Elizabeth îşi împreună mâinile şi se forţă să gândească precum un avocat. Presupuneţi că, în calitatea mea de mamă, de femeie, care ar fi împărtăşit o parte din punctele ei de vedere, Sharon ar fi discutat cu mine, poate chiar detalii mai intime ale vieţii ei. În ciuda eforturilor pe care le făcea, ochii lui Elizabeth se umplură de lacrimi. Îmi pare rău, locotenente, dar lucrurile nu au stat aşa. Sharon foarte rar îmi împărtăşea ceva. Şi în niciun caz despre afacerile ei. Era… detaşată, şi de mine şi de tatăl ei. Într-adevăr, de întreaga familie.

— Nu ştiţi dacă avea un iubit, cineva cu care să fie implicată mai mult? Cineva care ar fi putut fi gelos?

— Nu. Şi pot să vă spun că nu cred că avea. Sharon avea… Elizabeth inspiră adânc, ca să se liniştească. Avea un dispreţ pentru bărbaţi. Era atrasă de ei, da, dar îi dispreţuia în sinea ei. Ştia că îi poate atrage. Ştia asta de la o vârstă foarte fragedă. Şi îi păreau proşti.

— Însoţitoarele profesioniste sunt examinate foarte atent. O displăcere, sau dispreţ, aşa cum aţi spus, este, de obicei, un motiv pentru refuzarea licenţei.

— Era şi deşteaptă. Nu exista să vrea ceva şi să nu obţină.

Cu excepţia fericirii. Nu a fost o femeie fericită, continuă Elizabeth şi înghiţi nodul care părea că-i stă tot timpul în gât. Am răsfăţat-o, este adevărat. Nu mă pot învinui decât pe mine, pentru asta. Mi-am dorit mai mulţi copii. Îşi apăsă palma peste gură până când buzele i se opriră din tremurat. Filosofic, eram împotriva ideii de avea mai mulţi copii, iar soţul meu a fost foarte clar în privinţa asta. Am iubit-o pe Sharon prea mult. Senatorul vă va spune că o sufocam, o alintam, îi făceam toate poftele. Şi are dreptate.

— Eu aş spune că alintatul era privilegiul dumneavoastră, şi nu al lui.

Aceste vorbe aduseră o umbră de zâmbet în ochii lui Elizabeth.

— La fel au fost şi greşelile, iar eu le-am făcut. La fel şi Richard, deşi el n-a iubit-o mai puţin decât mine. Când Sharon s-a mutat la New

York, ne-am luptat. Richard s-a rugat de ea. Eu am amenințat-o. Și am îndepărtat-o de mine, locotenente. Mi-a spus că nu o înțeleg, că n-am făcut-o niciodată și nici n-o voi face, și că vedeam doar ce voiam să văd, doar dacă nu eram la tribunal, dar ceea ce se întâmpla în propria mea casă era invizibil pentru mine.

— Ce a vrut să spună?

— Că eram mai bună ca avocat decât ca mamă, presupun. După ce a plecat, m-am simțit rănită, mânioasă. M-am retras, fiind sigură că va veni la mine. N-a făcut-o, desigur.

Se opri o clipă din vorbit, adunându-și regretele.

— Richard s-a dus o dată sau de două ori să o vadă, dar nu a mers, și doar s-a întristat mai mult. Am lăsat lucrurile așa, am lăsat-o în pace.

Până de curând, când am simțit că trebuie să facem o nouă încercare.

— De ce de curând?

— Anii trec, șopti Elizabeth. Speram că se va plictisi de felul ei de viață, că poate a început să regrete îndepărtarea de familie. M-am dus chiar eu să o văd, cu vreun an în urmă. Dar ea a fost mânioasă, defensivă, apoi m-a insultat când am încercat să o conving să se întoarcă acasă. Richard, deși se resemnase, s-a oferit să se ducă să stea de vorbă cu ea.

Dar a refuzat să-l vadă. Chiar și Catherine a încercat, șopti ea și își frecă absentă durerea de la

baza frunţii. S-a dus să o vadă pe Sharon doar cu câteva săptămâni în urmă.

— Congresmenul Deblass s-a dus la New York să o vadă pe Sharon?

— Nu în mod particular. Catherine era acolo pentru a aduna fonduri şi a ţinut să o vadă şi să vorbească cu Sharon. Elizabeth îşi strânse buzele cu putere. Eu i-am cerut s-o facă. Vedeţi dumneavoastră, când am încercat să deschid din nou căile de comunicare, Sharon nu era interesată. O pierdusem, zise Elizabeth încet, şi m-am mişcat prea târziu ca s-o aduc înapoi. Am sperat că m-ar fi putut ajuta Catherine, fiind din familie, dar fără să ştie mama ei.

Privi din nou spre Eve.

— Vă gândiţi că ar fi trebuit să mă fi dus eu din nou. Că era locul meu să o fac.

— Doamnă Barrister… Dar Elizabeth clătină din cap.

— Aveţi dreptate, desigur. Dar a refuzat să se încreadă în mine. Am crezut că trebuie să-i respect intimitatea, aşa cum am făcut-o întotdeauna. Nu am fost niciodată o mamă care să tragă cu ochiul prin jurnalul ei.

— Jurnal? Antenele lui Eve vibrară. Ţinea unul?

— Întotdeauna a ţinut un jurnal, chiar şi când era copil. Schimba parola în mod regulat.

— Şi ca adult?

— Da. Vorbea despre el din când în când,

glumea despre secretele pe care le avea ea şi despre oamenii pe care îi cunoştea şi care ar fi rămas consternaţi dacă ar fi aflat lucrurile pe care le scrisese despre ei.

Nu figurase niciun jurnal personal pe inventar, îşi aminti Eve. Asemenea lucruri pot fi la fel de mici ca degetul unei femei. Dacă cei de la laborator nu-l găsiseră prima dată…

— Mai aveţi vreunul dintre ele?

— Nu. Brusc alertă.

Elizabeth privi în sus. Le ţinea într-o cutie de valori, cred. Le ţinea pe toate.

— Folosea o bancă de aici, din Virginia?

— Din câte ştiu eu, nu. Voi verifica să văd dacă pot afla ceva pentru dumneavoastră. Pot să mă uit printre lucrurile pe care le-a lăsat aici.

— Aş aprecia lucrul ăsta. Dacă vă mai amintiţi ceva, orice, un nume, un comentariu, nu contează cât de banal, vă rog să mă contactaţi.

— Aşa voi face. N-a vorbit niciodată de prieteni, locotenente, îmi făceam griji din cauza asta, chiar şi când speram ca lipsa lor să o aducă din nou acasă. S-o scoată din viaţa pe care şi-o alesese. M-am folosit chiar de un prieten de-al meu, gândindu-mă că el ar putea fi mai convingător decât mine.

— Cine anume?

— Roarke.

Elizabeth lăcrimă din nou, se luptă să nu plângă. Doar cu câteva zile înainte de a fi

omorâtă, l-am sunat. Ne cunoşteam de ani de zile. L-am rugat să aranjeze în aşa fel, încât ea să fie invitată la o anumită petrecere la care ştiam că se va duce şi el. Să o caute acolo. A fost reticent. Roarke nu este genul care să se amestece în probleme de familie. Dar m-am folosit de prietenia noastră, să-l rog să găsească o cale să se împrietenească cu ea, să-i arate că o femeie atractivă nu trebuie să se folosească de felul cum arată ca să se simtă importantă. A făcut-o pentru mine şi pentru bărbatul meu.

— I-aţi cerut să lege o prietenie cu ea? zise Eve cu grijă.

— I-am cerut să fie prietenul ei, o corectă Elizabeth. Să fie acolo pentru ea... l-am rugat pentru că nu este nimeni în care să am mai multă încredere. Ea se separase de noi toţi, iar eu aveam nevoie de cineva de încredere. Vedeţi dumneavoastră, el nu i-ar fi făcut rău niciodată... n-ar fi făcut rău niciunei persoane pe care eu o iubeam.

— Pentru că vă iubeşte?

— Îi pasă. Richard Deblass vorbi din uşă. Lui Roarke îi pasă foarte mult de Beth şi de mine, şi de puţini alţii. Dar iubire? Nu cred că ar risca un sentiment atât de instabil.

— Richard. Controlul lui Elizabeth se clătină în timp ce se ridica în picioare. Nu te aşteptam încă.

— Am terminat mai devreme. Se duse spre ea

şi îi luă mâinile într-ale lui. Ar fi trebuit să mă chemi, Beth.

— N-am… ea se opri şi îl privi neajutorată. Speram să mă descurc singură.

— Nu trebuie să te descurci singură. Continuă să-i ţină mâna într-a lui.

Sunteţi, probabil, locotenentul Dallas?

— Da, domnule Deblass. Aveam câteva întrebări şi speram că ar fi mai uşor dacă o făceam venind personal.

— Soţia mea şi cu mine suntem dornici să cooperăm în orice fel putem.

Rămase în picioare, o poziţie pe care Eve o judecă ca fiind una de putere şi de distanţare.

Nu era nimic din emoţiile sau fragilitatea lui Elizabeth în bărbatul care stătea lângă ea. El preluase controlul, decise Eve, protejându-şi soţia şi ţinându-şi în frâu propriile emoţii cu o grijă egală.

— Întrebaţi de Roarke, continuă el. Pot să întreb de ce?

— I-am spus locotenentului că i-am cerut lui Roarke să o vadă pe Sharon.

Să încerce să…

— Oh, Beth. Cu un gest care era obosit şi resemnat în acelaşi timp, el clătină din cap. Ce ar fi putut face el? De ce l-ai băgat şi pe el în problema asta?

Ea se îndepărtă de el, cu faţa plină de disperare, iar inima lui Eve se frânse.

— Ştiu că mi-ai spus să las lucrurile aşa cum erau, că trebuie să o lăsăm în pace. Dar trebuia să încerc din nou. Poate că s-ar fi simţit legată de el, Richard. El are felul lui de-a fi. Începuse să vorbească repede, cuvintele i se rostogoleau din gură, împiedicându-se unele de altele. Poate că ar fi reuşit s-o ajute dacă îl rugam mai curând. Dacă are destul timp, sunt puţine lucrurile pe care nu le-ar putea face. Dar nu a avut destul timp. Şi nici copilul meu.

— Bine, şopti Richard şi îşi puse o mână pe braţul ei. Bine. Ea reuşi să se controleze din nou, inspiră, expiră.

— Ce mai pot face acum, locotenente, decât să mă rog pentru dreptate?

— Vă voi face dreptate, doamnă Barrister. Ea închise ochii şi se agăţă de vorbele astea.

— Cred că o vei face. Nu eram sigură de asta, chiar şi după ce Roarke m-a sunat şi mi-a vorbit de dumneavoastră.

— V-a sunat… să discute despre caz?

— A sunat să vadă cum ne simţim, şi să-mi spună că el crede că veţi veni personal să staţi de vorbă cu mine cât de curând. Aproape că reuşi să zâmbească. Greşeşte foarte rar. Mi-a spus că o să mă conving că sunteţi competentă, organizată şi implicată. Sunteţi. Sunt recunoscătoare că am avut ocazia să văd singură asta şi să ştiu că vă ocupaţi de anchetarea uciderii fiicei mele.

— Domnişoară Barrister, Eve ezită doar un

moment înainte de a decide să-şi asume riscul. Ce aţi zice dacă v-aş spune că Roarke este unul dintre suspecţi?

Ochii lui Elizabeth se măriră, apoi se calmă aproape imediat.

— Aş spune că faceţi un pas teribil de greşit.

— Pentru că Roarke nu este capabil de crimă?

— Nu, n-aş spune asta. Era o uşurare să se gândească la asta, fie chiar şi pentru scurt timp, în termeni obiectivi. Este incapabil de un act crud, da. Ar putea ucide cu sânge rece, dar niciodată pe cei fără apărare. Ar putea ucide, n-aş fi surprinsă dacă aş şti că a făcut-o. Dar să facă cuiva ceea ce i s-a făcut lui Sharon… înainte, în timpul şi după? Nu. Nu, Roarke.

Nu Roarke, gândi Eve din nou, când se afla în taxi în drum spre trenul subteran.

De ce dracu’ nu-i spusese că se întâlnise cu Sharon Deblass ca o favoare pentru mama ei? Ce altceva nu-i mai spusese?

Şantaj.

Cumva, nu-l vedea ca fiind victima unui şantaj. Nu i-ar fi păsat o iotă despre ce s-ar fi spus sau s-ar fi dat pe ecrane despre el. Dar jurnalul schimba lucrurile şi făcea şantajul un motiv nou şi intrigant.

Ce anume scrisese Sharon şi despre cine, şi unde era nenorocitul de jurnal?

Capitolul 9

— N-a fost nicio problemă să scap de coadă, zise Feeney în timp ce se înfrupta din ceea ce trecea drept mic dejun la cantina secţiei de poliţie.

L-am văzut cum se fixează pe mine. Se uita în jur după tine, dar erau mulţi oameni. Aşa că m-am suit în nenorocitul ăla de avion.

Feeney înghiţea ouă iradiate şi cafea din boabe negre fără să clipească.

— S-a urcat şi el, dar s-a aşezat la clasa întâi. Când am coborât, el aştepta, şi abia atunci a înţeles că tu nu erai cu mine.

Împunse cu furculiţa spre Eve. Era furios, a dat un telefon. Aşa că m-am dus în spatele lui şi m-am ţinut după el până la Hotelul Regent. Celor de la Regent nu le place să dea vreo informaţie. Dacă le arăţi legitimaţia se simt ofensaţi.

— Iar tu le-ai explicat, plin de tact, despre datoria civică.

— Exact. Feeney împinse farfuria goală în fanta pentru reciclare, strivi în mână cana şi o trimise în aceeaşi direcţie. A dat câteva telefoane, unul în East Washington, altul în Virginia. Apoi unul local, către şefu'.

— Căcat.

Da. Şeful Simpson manevrează butoanele pentru Deblass, nu e niciun dubiu. Mă întreb ce butoane.

Înainte ca Eve să poată comenta, îi sună sistemul de comunicare, îl trase afară şi răspunse

comandantului.

— Dallas, te duci la Testare.

Douăzeci de minute.

— Domnule, mă întâlnesc cu un informator în legătură cu cazul Colby la ora nouă fix.

— Reprogramează.

Vocea lui era fără nicio inflexiune. Douăzeci de minute.

Încet, Dallas închise comunicatorul.

— Cred că acum ştim unul dintre butoane.

— Se pare că Deblass îţi arată un interes personal. Feeney îi studie faţa. Nu exista vreun poliţist care să nu deteste Testarea. O să te descurci?

— Da, sigur. Asta o să-mi consume cea mai mare parte din zi, Feeney. Fă-mi o favoare.

Fă o verificare a băncilor din Manhattan. Vreau să ştiu dacă Sharon Deblass avea vreo cutie de valori. Dacă nu găseşti nimic aici, extinde căutarea şi în celelalte sectoare.

— În ordine.

* * *

Secţia de Testare avea o mulţime de coridoare lungi, unele cu pereţi de sticlă, altele vopsite în verde-pal, culoare despre care se presupunea că instalează calmul. Doctorii şi tehnicienii purtau haine albe.

Culoarea inocenţei şi, desigur, a puterii. Când intră pe prima uşă din sticlă securizată, computerul îi comandă politicos să predea arma.

Eve o scoase din toc, o aşeză pe o tavă şi privi cum este luată.

Asta o făcea să se simtă dezbrăcată chiar înainte de a fi fost direcţionată spre Camera de Testare 1-C, unde i se spuse să se dezbrace.

Îşi aşeză hainele pe o bancă şi încercă să nu se gândească la tehnicienii, care o urmăreau pe monitoare sau la maşinăriile care alunecau silenţioase clipind impersonal din luminiţele lor.

Examenul fizic era uşor. Tot ce avea de făcut era să stea în mijlocul marcajului din camera ca un tub, şi să privească luminile clipind şi bipăind, pe măsură ce organele ei interne şi oasele îi erau cercetate.

Apoi i se permise să pună pe ea o salopetă albastră şi să se aşeze, în timp ce o maşină se apropie să-i verifice ochii şi urechile. O alta ieşi dintr-un perete şi îi făcu testul standard pentru reflexe. Şi ca notă personală, un tehnician intră şi-i luă sânge.

— Ieşiţi, vă rog, pe uşa marcată Testare 2-C. Faza unu a fost completată, Dallas, Eve, locotenent.

În camera alăturată, lui Eve i se spuse să se întindă pe o masă tapiţată, pentru o scanare a creierului. N-am vrea să avem patrulând pe străzi vreun poliţist cu o tumoare pe creier care l-ar face să tragă în civili, gândi ea obosită.

Eve îi urmări pe tehnicieni prin peretele de sticlă în timp ce o cască îi era coborâtă pe cap.

Apoi începu jocul.

Masa se plie în poziţie şezândă, iar ei i se înfăţişă o realitate virtuală. imaginile oferite de N o plasau pe ea într-un vehicul aflat într-o urmărire în viteză mare.

Sunete îi explodau în urechi, urletul sirenelor, comenzi contradictorii strigate din comunicatorul de la bord. Putea vedea că este o patrulă de poliţie standard, complet echipată. Controlul vehiculului era la ea, trebuia să tragă de volan şi să manevreze în aşa fel, încât să evite pietonii pe care N-ul îi punea în calea ei.

Cu o parte a creierului era conştientă că semnele ei vitale erau monitorizate: tensiunea, pulsul, până şi cantitatea de transpiraţie care îi aluneca pe piele, saliva care i se aduna şi i se usca în gură. Era cald, aproape de nesuportat. Evită în ultima clipă un transportor de mâncare, care îi ieşise în drum.

Recunoscu locaţia. Porturile vechi de pe partea estică. Putea să le miroasă: apă, peşte stricat şi transpiraţie veche.

Lucrătorii zilieri în salopetele lor albastre, căutau ceva de pomană sau de lucru. Zbură pe lângă unul dintre grupurile lor, în care oamenii se împingeau pentru a obţine un loc mai bun în faţa centrului de plasament.

Subiectul este înarmat. Aruncător de flăcări, explozibil de mână.

Căutat pentru jaf cu omucidere.

Grozav, gândi Eve în timp ce plonja după el. Al dracului de grozav.

Apăsă acceleraţia, răsuci volanul şi atinse aripa vehiculului-ţintă, stârnind o ploaie de scântei. O flacără îi trecu pe la ureche când subiectul trase în ea. Proprietarul unei tarabe cu mâncare de lângă port, împreună cu câţiva dintre clienţii lui, se aruncară într-o parte. Tăieţei de orez se împrăştiară în aer împreună cu o mulţime de înjurături.

Lovi ţinta din nou, ordonându-le ajutoarelor să se plaseze în poziţie de cleşte.

De data asta, vehiculul subiectului se cutremură şi se înclină pe o parte. În timp ce el se lupta să reia controlul, ea se folosi de maşină ca să-l lovească până la oprire. Strigă formula standard de identificare şi avertizare în timp ce sărea din vehicul. El ieşi din maşină trăgând, iar ea îl puse la pământ.

Şocul provocat de arma ei îi atinse sistemul nervos. Îl privi cum se zbate, se scapă pe el, apoi se prăbuşeşte.

Abia reuşi să-şi tragă sufletul ca să revină pe poziţie când nenorociţii de tehnicieni o aruncară într-o nouă situaţie. Ţipetele, ţipetele fetiţei, urletele bărbatului care era tatăl ei.

Reconstruiseră scena aproape perfect, folosindu-se de propriul ei raport, de scenele vizuale de la faţa locului şi oglinda amintirilor ei pe care o luaseră la scanare.

Eve nu se deranjă să-i înjure, dar îşi reţinu ura, durerea şi se aruncă alergând în susul scărilor şi plonjă înapoi în coşmarul ei.

Nu se mai auzeau ţipetele fetiţei. Lovi în uşă strigându-şi numele şi rangul. Avertizându-l pe bărbatul din spatele uşii, încercând să-l calmeze.

— Jigodii. Toate sunteţi nişte jigodii. Intră, nenorocito. Te omor.

Uşa se prăbuşi sub loviturile ei. Intră cu arma în mână.

— Era ca mă-sa… ca jigodia de mă-sa. Credeau c-or să scape de mine. Credeau c-or să poată. Le-am aranjat eu. O să te aranjez şi pe tine.

Fetiţa o privea cu ochi mari şi morţi. Ochi de păpuşă. Corpul ei mic şi neajutorat era mutilat, sângele se împrăştia ca o apă. Şi picura din cuţit.

Ea îi spuse să rămână nemişcat:

— „Nenorocitule, aruncă arma. Aruncă cuţitul!” dar el continua să înainteze. Trase să-l paralizeze. Dar el continua să vină.

Încăperea mirosea a sânge, a urină, a mâncare arsă. Luminile erau prea strălucitoare, neprotejate şi orbitoare, încât totul se vedea bine, în relief. O păpuşă fără un braţ, pe canapeaua ruptă, o apărătoare strâmbă de fereastră, care lăsa să intre lumina roşie a neonului de peste drum, masa din plastic ieftin, răsturnată, ecranul plesnit al unui telelink spart.

Fetiţa cu ochi morţi. Sângele băltit care se întindea. Şi strălucirea tăioasă, lipicioasă a lamei.

— O să-nfig ăsta-n tine. Aşa cum i-am făcut şi ei. Paralizat din nou.

Ochii îi erau sălbatici, aţâţaţi de Zeus făcut în casă, drogul minunat care făcea zei din oameni, cu toată puterea şi nebunia care veneau împreună cu iluzia nemuririi.

Cuţitul, cu lama roşie de sânge, tăie aerul, şuieră.

Iar ea îl puse la pământ.

Izbitura trecu prin sistemul lui nervos. Creierul îi muri primul, aşa că trupul i se convulsionă şi tremură în timp ce ochii îi deveneau sticloşi. Înăbuşindu-şi nevoia de a ţipa, ea lovi cuţitul cu piciorul, aruncându-l din mâna care încă mai tresărea, şi privi spre copil.

Ochii mari, de păpuşă, priveau spre ea şi îi spuneau, din nou, că ajunsese prea târziu.

Forţându-şi corpul să se relaxeze, nu-şi lăsă în minte decât raportul pe care îl făcuse.

Secţiunea N era completată. Semnele ei vitale fură verificate din nou înainte de a fi introdusă în ultima fază a testării. Discuţia directă cu psihiatrul.

Eve nu avea nimic împotriva doctoriţei Mira. Femeia era dedicată meseriei ei. În practica privată ar fi putut câştiga de trei ori salariul pe care îl primea de la Departamentul de Poliţie şi Securitate.

Avea o voce calmă, cu un vag accent de clasă superioară din New England. Ochii de un albastru-

deschis erau buni şi ageri. La şaizeci de ani, se simţea confortabilă cu vârsta mijlocie, dar era departe de a fi o matroană.

Părul ei avea culoarea caldă a mierii şi îl purta strâns la spate într-un coc ordonat, dar complicat. Purta un costum în tonuri de roz, care se potrivea cu discretul cerc din aur purtat pe rever.

Nu, Eve nu avea nimic personal împotriva ei. Doar că-i ura pe psihiatri.

— Locotenent Dallas.

Mira se ridică dintr-un fotoliu con, moale, de culoare albastră, atunci când intră Eve.

Nu exista un birou şi niciun computer la vedere. Una dintre şmecherii, Eve ştia, era să-i facă pe subiecţi să se relaxeze şi să uite că se aflau sub o observaţie intensă.

— Doctore. Eve se aşează pe fotoliul indicat de Mira.

— Tocmai mă pregăteam să beau un ceai. Vrei şi tu?

— Sigur.

Mira se duse graţioasă către server, comandă două ceaiuri, apoi aduse ceştile.

— E păcat că ţi-a fost amânată testarea, locotenente. Zâmbind, se aşează şi sorbi din ceai. Procesul este mult mai concluziv şi, cu siguranţă, mult mai benefic când este desfăşurat în primele douăzeci şi patru de ore.

— Nu am avut ce face.

— Aşa mi s-a spus şi mie. Rezultatele preliminare sunt satisfăcătoare.

— Bine.

— Continui să refuzi hipnoza?

— E opţională. Urî tonul defensiv din vocea ei.

— Da, este. Mira puse picior peste picior. Ai trecut printr-o experienţă dificilă, locotenente. Există semne de oboseală fizică şi emoţională.

— Lucrez la un alt caz, unul foarte dificil. Îmi ia cea mai mare parte din timp.

— Da, am primit informaţia asta. Iei produsele standard de somn?

Eve îşi gustă ceaiul. Era, aşa cum bănuise, cu miros şi gust de flori.

— Nu. Am mai vorbit despre asta. Pastilele de somn sunt opţionale, aşa că optez să nu le iau.

Pentru că îţi limitează controlul. Eve îi întâlni privirea.

— Aşa este. Nu-mi place să fiu adormită şi nu-mi place să mă aflu aici.

Nu-mi place să mi se violeze creierul.

— Consideri Testarea ca pe o formă de viol?

Nu exista poliţist cu o fărâmă de creier care să nu creadă asta.

— Nu am de ales, nu-i aşa? Mira îşi reţinu un oftat.

— Terminarea unui subiect, indiferent de circumstanţe, este o experienţă traumatică pentru un ofiţer de poliţie. Dacă trauma afectează

emoţiile, reacţiile, atitudinea şi performanţa ofiţerului au de suferit. Dacă folosirea forţei a fost cauzată de un defect fizic, acel defect trebuie localizat şi reparat.

— Cunosc punctul de vedere al companiei, doctore. Cooperez în întregime. Dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi placă.

— Nu, nu trebuie. Mira balansa ceaşca pe genunchi. Locotenente, asta este a doua ta eliminare a unui om. Deşi nu este un număr neobişnuit pentru un ofiţer cu vechimea ta, sunt mulţi alţii care nu au trebuit să ia această decizie. Aş vrea să ştiu ce simţi în legătură cu alegerea pe care ai făcut-o şi cu rezultatele ei.

Aş fi vrut să fi fost mai rapidă, gândi Eve. Aş fi vrut ca fetiţa aceea să se joace cu păpuşile în acest moment, în loc să fie incinerată.

— Din moment ce singurele alternative erau să-l las să mă taie în bucăţi sau să-l opresc, sunt mulţumită cu decizia mea.

Avertizarea mea a fost făcută, dar ignorată. Paralizarea individului a fost ineficientă. Dovada că ar fi ucis într-adevăr, zăcea pe podea între noi, într-o baltă de sânge.

— Te-a deranjat moartea copilului?

— Cred că oricine s-ar fi simţit deranjat de moartea unui copil şi cu atât mai mult de felul ăla de crimă vicioasă făcută asupra unuia fără apărare.

— Şi vezi o paralelă între copil şi tine? întrebă

Mira încet. Văzu cum Eve se retrage în sine şi se închide. Locotenente, amândouă ştim că sunt la curent cu mediul din care vii. Ai fost abuzată fizic, sexual şi emoţional. Ai fost abandonată când aveai opt ani.

— Asta n-are nimic de-a face cu…

— Eu cred că are foarte mult de-a face cu starea ta mentală şi emoţională, o întrerupse Mira. Timp de doi ani, de la vârsta de opt până la zece ani, ai trăit într-o casă comunitară, în timp ce ţi se căutau părinţii. Nu ai nicio amintire despre primii tăi opt ani de viaţă, de nume, de circumstanţe sau de locul naşterii.

Indiferent cât de blânzi erau, ochii Mirei priveau atenţi, cercetători.

— Ţi s-a pus numele de Eve Dallas şi ai fost plasată în grija unor părinţi vitregi. Nu ai avut niciun fel de control asupra acestor lucruri. Erai un copil abuzat, dependent de un sistem, care, în multe privinţe, nu ţi-a răspuns aşteptărilor.

Eve avu nevoie de fiecare strop de voinţă ca să-şi poată menţine vocea şi privirea egale.

— Aşa cum eu, ca parte a sistemului, nu am reuşit să protejez un copil. Vrei să ştii cam ce simt în privinţa asta, dr. Mira?

Sfâşiată.

Bolnavă. Tristă.

— Simt că am făcut tot ce aş fi putut face. Am trecut prin N-ul tău şi am făcut-o din nou. Pentru că nu putea fi schimbat. Dacă aş fi putut, aş fi

salvat copilul. Dacă aş fi putut aresta subiectul, aş fi făcut-o.

— Dar lucrurile astea nu erau sub controlul tău.

Căţea insidioasă, gândi Eve.

— Eliminarea era sub controlul meu. După ce am încercat toate opţiunile standard, mi-am exercitat controlul. Ai citit raportul. A fost o eliminare curată, justificată.

Mira rămase tăcută un moment. Ştia că abilitatea ei nu reuşise decât să zgârie puţin zidul de apărare ridicat de Eve.

— Foarte bine, locotenente. Îţi poţi continua activitatea fără restricţii. Mira ridică o mână înainte ca Eve să se poată ridica. Neoficial.

— E ceva?

Mira zâmbi doar.

— Este adevărat că adesea mintea se protejează singură. Tu refuzi să-ţi recunoşti primii opt ani de viaţă. Dar anii ăştia fac parte din tine. Ţi-i pot aduce înapoi atunci când eşti pregătită. Şi, Eve, adăugă ea cu vocea aceea calmă, te pot ajuta să te împaci cu ei.

— M-am făcut singură ceea ce sunt, şi pot trăi aşa. Poate că nu vreau să risc să trăiesc şi cu restul. Se ridică şi merse spre uşă. Când se răsuci, Mira stătea la fel ca înainte, picior peste picior, ţinând cu o mână ceaşca mică şi frumoasă. Aroma de flori rămăsese în aer.

— Un caz ipotetic, începu Eve şi aşteptă ca

Mira să încuviinţeze. O femeie, cu multe avantaje sociale şi financiare, alege să devină curvă. Când Mira ridică o sprânceană, Eve înjură nerăbdătoare. Nu trebuie să înfrumuseţăm terminologia, doctore.

— A ales să-şi câştige existenţa din sex. şi-a propus să dea peste nas familiei ei bine situate, inclusiv bunicului ei, un ultraconservator. De ce?

— Este dificil să aduc un singur motiv specific dintr-o informaţie atât de generală şi schematică. Cel mai evident ar fi acela că subiectul îşi găseşte valoarea proprie doar în abilităţile sexuale. Fie că îi plăcea, fie detesta actul în sine.

Intrigată, Eve se îndepărtă de uşă.

— Dacă îl detesta, de ce a devenit profesionistă?

— Ca să pedepsească.

— Pe ea însăşi?

— Cu siguranţă, ca şi pe cei apropiaţi.

Ca să pedepsească, gândi Eve. Jurnalul. Şantaj.

— Un bărbat ucide, continuă ea. Cu răutate, brutal. Omorul este legat de sex şi este executat într-un mod unic şi distinctiv. Îl înregistrează, păcăleşte un sistem de securitate sofisticat. O înregistrare a crimei este trimisă ofiţerului care anchetează crima. Un mesaj este lăsat la locul crimei, un mesaj lăudăros. Ce este acest bărbat?

— Nu-mi dai prea multe amănunte, se plânse Mira, dar Eve văzu că îi trezise interesul. Inventiv,

începu ea. Un planificator, un voyeur. Plin de încredere, poate chiar arogant. Ai spus distinctiv, aşa că doreşte să-şi lase marca, şi vrea să-şi etaleze talentele, inteligenţa.

Folosindu-te de abilităţile tale de observaţie şi deducţie, locotenente, crezi că l-a bucurat actul crimei?

— Da. Cred că l-a savurat. Mira dădu din cap.

— Atunci, cu siguranţă că se va bucura din nou de el.

— A făcut-o deja. Două crime, abia la o săptămână distanţă între ele. Nu va aştepta mult pentru următoarea, nu-i aşa?

— Fără îndoială. Mira sorbi din ceai ca şi cum ar fi discutat despre ultima modă de primăvară. Cele două crime sunt legate între ele şi prin altceva decât autorul lor şi metodă?

— Sex, zise Eve scurt.

— Ah. Mira îşi lăsă capul pe o parte. Cu toată tehnologia pe care o avem, cu extraordinarele progrese pe care le-am făcut în genetică, tot nu putem controla virtuţile şi defectele omeneşti. Poate că suntem prea umani ca să permitem amestecul. Pasiunile sunt necesare spiritului uman. Am învăţat asta la începutul acestui secol, când ingineria genetică aproape că ne-a scăpat de sub control. E păcat că unele pasiuni deformează. Sex şi violenţă. Pentru unii încă reprezintă o combinaţie naturală.

Se ridică apoi ca să ia ceştile şi să le aşeze

lângă server.

— M-ar interesa să ştiu mai multe despre acest bărbat, locotenente. Dacă şi când decizi că doreşti un profil psihologic, sper să vii la mine.

— E Cod Cinci. Mira privi înapoi.

— Înţeleg.

— Dacă nu îi dăm de cap înainte să lovească din nou, probabil, voi putea să îl fac.

— O să-mi fac timp.

— Mulţumesc.

— Eve, chiar şi femeile puternice au punctele lor slabe. Nu te teme de ele.

Eve îi susţinu privirea Mirei un moment.

— Trebuie să mă întorc la treabă.

* * *

Testarea o lăsase slăbită. Eve compensă devenind ursuză şi critică cu informatorul ei şi aproape că pierdu un indiciu despre un caz legat de contrabanda de droguri. Starea ei era departe de a fi veselă atunci când se întoarse la Sediul Central. Nu avea niciun mesaj de la Feeney.

Ceilalţi din departament ştiau exact unde îşi petrecuse ea ziua şi făcură tot ce putură ca să nu îi stea în drum. Drept pentru care lucră netulburată de cineva şi enervată timp de o oră.

Ca un ultim efort, încercă să îl sune pe Roarke. Nu fu nici surprinsă şi nici prea dezamăgită aflând că nu este disponibil. Îi lăsă un mesaj pe e-mail, cerându-i o programare, apoi se delogă.

Intenţiona să-şi înece amarul cu o băutură ieftină şi o muzică mediocră la spectacolul lui Mavis de la Veveriţa Albastră.

Era o tavernă, ceea ce însemna o treaptă alunecoasă mai sus de speluncă. Lumina era slabă, clientela nervoasă, iar serviciul prost. Era exact ceea ce căuta Eve.

Muzica o lovi ca un val atunci când intră. Mavis reuşea să-şi ridice vocea frumoasă şi subţire, deasupra formaţiei, care era formată dintr-un puştan plin de tatuaje care opera un master-melody.

Eve refuză oferta unui tip îmbrăcat într-o jachetă cu glugă, de a-i cumpăra ceva de băut într-unul dintre separeurile pentru fumători. Îşi făcu loc către o masă, comandă un screamer şi se făcu comodă ca s-o privească pe Mavis.

Nu cânta rău, decise Eve. Nici prea bine, dar clienţii nu erau mofturoşi. Mavis purta vopsea în seara asta, corpul ei micuţ cu sâni mari era ca o pânză cu stropi şi dungi portocalii şi violet, cu pete de smarald împrăştiate strategic. Brăţări şi lanţuri zornăiau în timp ce ea se agita pe scena mică, ridicată. O treaptă mai jos, o masă de oameni se bâţâia în semn de simpatie cu Mavis.

Eve privi cum un pachet mic, sigilat, trecea din mână în mână pe marginea ringului de dans. Droguri, desigur. Încercaseră un război contra lor, le legalizaseră, le ignoraseră, le regularizaseră. Nimic nu mergea.

Nu se putea convinge să se ridice şi să facă o arestare, aşa că ridică mâna şi îi făcu semn lui Mavis.

Partea vocală a cântecului se încheie, aşa cum era. Mavis sări de pe scenă, se strecură prin mulţime şi îşi aşeză o pulpă pictată pe marginea mesei lui Eve.

— Hei, străino.

— Arăţi bine, Mavis.

Cine-i artistul?

— Oh, un tip pe care îl ştiu. Se mută, bătu cu o unghie lungă de doi centimetri peste fesa stângă. Caruso. Vezi, s-a semnat. M-a pictat gratis, ca să-i fac numele cunoscut. Ochii ei se rotunjiră când chelneriţa puse pe masă un pahar înalt, subţire, plin cu un lichid albastru, spumos. Un screamer? Nu vrei mai bine să caut un ciocan şi să te las inconştientă?

— Am avut o zi de căcat, zise Eve printre dinţi şi luă prima înghiţitură care o şocă. Iisuse, băutura asta nu devine niciodată mai bună.

Îngrijorată, Mavis se aplecă mai aproape.

— Pot s-o şterg de aici pentru un timp.

— Nu, sunt OK. Eve îşi riscă viaţa şi mai luă o înghiţitură. Voiam doar să-ţi văd numărul, să mă relaxez puţin.

Mavis, nu foloseşti droguri, nu-i aşa?

— Hei, revino-ţi. Mai mult îngrijorată decât insultată, Mavis o zgâlţâi pe Eve de umăr. Ştii că sunt curată. Se vând nişte căcaturi pe aici, dar la

scară mică. Nişte pastile de fericire, calmante, câţiva plasturi de stare spirituală.

Se îndreptă de spate. Dacă vrei să faci o arestare, măcar fă-o când sunt eu liberă.

— Scuză-mă.

Enervată pe sine, Eve îşi frecă faţa cu palmele. Nu sunt bună pentru consumul uman în momentul ăsta. Du-te înapoi şi cântă. Îmi place să te aud.

— Sigur. Dar dacă vrei companie când te cari, dă-mi un semn. Pot să aranjez.

— Mulţumesc. Eve se sprijini de spătar, închise ochii. O surprinse când muzica deveni lentă, chiar melancolică. Dacă nu priveai în jur, nu era prea rău.

Pentru douăzeci de credite, se putea conecta la ochelari de îmbunătăţit dispoziţia, să se regleze cu lumini şi forme care se potriveau cu muzica. Pentru moment, prefera întunericul din spatele ochilor ei.

— Asta nu prea pare a fi bârlogul tău ca loc al ticăloşiei, locotenente.

Eve deschise ochii şi îl văzu pe Roarke.

— De fiecare dată când întorc spatele.

Stătea în faţa ei. Masa era destul de mică pentru ca genunchii lor să se atingă. Modul lui de a compensa lipsa de spaţiu, era să-şi vâre pulpele pe lângă ale ei.

— Tu m-ai sunat, ţii minte, şi mi-ai lăsat adresa când te-ai delogat.

— Voiam o programare, nu un partener de băutură.

El privi băutura de pe masă şi se aplecă să o miroasă.

— N-o să iei una cu otravă din asta.

— Taverna asta nu serveşte vinuri fine şi scotch vechi.

El îşi puse mâna peste a ei doar pentru simplul motiv de a o vedea cum se încruntă şi îşi retrage mâna.

— Ce-ar fi să mergem într-un loc unde servesc aşa ceva?

— Sunt într-o dispoziţie foarte proastă, Roarke. Fă-mi o programare, pentru când doreşti tu, pe urmă cară-te.

— O programare pentru ce? Cântăreaţa îi atrase atenţia. El ridică o sprânceană privind-o cum îşi dă ochii peste cap şi gesticulează.

— Dacă nu cumva are vreun fel de criză, cred că dizeuza îţi face semne.

Resemnată, Eve privi spre scenă şi clătină din cap.

— E prietena mea.

Clătină din cap şi mai puternic atunci când Mavis rânji şi îşi ridică ambele degete mari în sus. Crede că a dat norocul peste mine.

— Aşa şi este.

Roarke luă paharul şi îl aşează pe masa de alături, unde mâini lacome începură să se bată pentru el. Tocmai ţi-am salvat viaţa.

— Fir-ar să fie…

— Dacă vrei să te îmbeţi, Eve, măcar fă-o cu ceva care-ţi va lăsa cea mai mare parte a mucoasei stomacale întreagă. Scană meniul şi se cutremură. Ceea ce înseamnă că nimic nu poate fi cumpărat aici. O luă de mână în timp ce se ridica. Hai să mergem.

— Mă simt bine unde sunt.

Plin de răbdare, el se aplecă până ce faţa îi ajunse aproape de a ei.

— Speri să te îmbeţi destul de mult, încât să poţi lovi pe cineva fără să-ţi faci griji de consecinţe. Cu mine, nu trebuie să te îmbeţi, nu trebuie să-ţi faci griji.

Poţi să loveşti cât vrei.

— De ce?

— Pentru că ai o tristeţe în ochi. Şi mă atinge. În timp ce ea se lupta cu surpriza acelei declaraţii, el o ridică în picioare şi o trase către uşă.

— Mă duc acasă, decise ea.

— Nu, nu te duci.

— Ascultă, amice…

Atât reuşi să spună înainte să fie împinsă cu spatele la perete, iar gura lui să o strivească pe a ei. Nu se luptă. I se tăiase respiraţia din cauza surprizei şi a mâniei gestului, şi de şocul dorinţei care o lovi ca un pumn.

Se întâmplase prea repede, doar câteva secunde, înainte ca gura ei să fie din nou liberă.

— Opreşte-te, ceru ea, şi urî faptul că vocea îi

era doar o şoaptă tremurândă.

— Indiferent de ce crezi, începu el, luptându-se să-şi recapete calmul, există momente când ai nevoie de cineva. În momentul ăsta sunt eu.

Scânteind de nerăbdare, o luă de mână şi o trase afară.

— Unde ţi-e maşina?

Ea făcu semn cu mâna în josul blocului şi îl lăsă să o împingă spre trotuar.

— Nu ştiu care-i problema ta.

— Se pare că tu eşti. Ai idee cum arătai? întrebă el în timp ce deschidea portiera maşinii. Stând în locul ăla cu ochii închişi şi încercănaţi? Gândindu-se la imaginea asta, se simţi din nou mânios. O împinse pe locul pasagerului şi înconjură maşina ca să ajungă la locul şoferului.

— Care ţi-e nenorocitul de cod?

Fascinată de temperamentul lui biciuitor, se mişcă să-l introducă ea însăşi. Cu încuietoarea deschisă, el apăsă starterul şi se îndepărtă de trotuar.

— Încercam să mă relaxez, zise Eve cu grijă.

— Nu ştii cum s-o faci, îi răspunse el. Ai strâns multe necazuri în tine, dar nu ştii cum să scapi de ele. Mergi pe o linie foarte dreaptă, Eve, dar este una a dracului de subţire.

— Asta am învăţat să fac.

— Nu ai idee cu ce te confrunţi de data asta. Degetele ei se strânseră în pumn.

— Iar tu ştii.

El rămase tăcut un moment, stăpânindu-şi propriile emoţii.

— Vorbim mai târziu despre asta.

— Aş vrea mai bine acum. Astăzi, am fost s-o văd pe Elizabeth Barrister.

— Ştiu. Mai calm, se adaptă la mişcările neregulate ale maşinii ei. Ţi-e frig. Deschide radiatorul.

— E stricat. De ce nu mi-ai spus că ea te-a rugat să te întâlneşti cu Sharon, să vorbeşti cu ea?

— Pentru că Beth m-a rugat să ţin secret.

— Care-i relaţia ta cu Elizabeth Barrister?

— Suntem prieteni.

Roarke îi aruncă o privire. Am câţiva prieteni. Ea şi Richard se numără printre ei.

— Şi senatorul?

— Îi urăsc tupeul nenorocit, pompos şi ipocrit, zise Roarke calm. Dacă primeşte din partea partidului său nominalizarea pentru preşedinţie, pun tot ce am în campania oponentului lui. Chiar de-ar fi şi diavolul în persoană.

— Ar trebui să înveţi să spui ce gândeşti, Roarke, zise ea cu o umbră de zâmbet. Ştiai că Sharon ţinea un jurnal?

— E o presupunere normală. Era o femeie de afaceri.

— Nu vorbesc de cel oficial, de afaceri. Un jurnal intim. Secrete, Roarke. Şantaj.

El nu spuse nimic în timp ce se gândea la

asta.

— Măi să fie. Ai găsit motivul.

— Asta rămâne de văzut.

El râse pe jumătate şi opri în faţa porţilor proprietăţii sale.

— Chiar crezi că aş putea fi victima unui şantaj, Eve? Că o femeie pierdută, de plâns, ca Sharon, ar fi putut să descopere despre mine informaţii pe care tu nu reuşeşti să le descoperi, şi le-ar fi folosit împotriva mea?

— Nu. Asta era ceva simplu.

Puse o mână pe braţul lui. Nu intru cu tine. Asta nu era simplu.

— Dacă te-aş fi adus aici pentru sex, am face sex. Amândoi ştim asta. Ai vrut să mă vezi. Vrei să tragi cu o armă precum cea folosită la uciderea lui Sharon şi a celeilalte, nu-i aşa?

Ea expiră scurt.

— Da.

— Asta-i şansa ta.

Porţile se deschiseră. El intră cu maşina.

Capitolul 10

Acelaşi valet cu faţa ca de piatră stătea de gardă la uşă. Luă haina lui Eve cu acelaşi uşor dispreţ.

— Trimite, te rog nişte cafea în camera de trageri, comandă Roarke în timp ce o conducea pe Eve în susul scărilor.

O ţinea din nou de mână, dar Eve decise că era mai puţin un gest sentimental şi mai mult unul ca să se asigure că nu avea să dea înapoi. Ar fi putut să-i spună că era mult prea intrigată ca să plece, dar găsi că îi făcea plăcere să vadă unda de enervare de sub aparenţa lui calmă.

Când ajunseră la etajul trei, el trecu repede prin colecţie, alegând armele fără să ezite. Manevra antichităţile cu competenţa expertului şi, gândi ea, a obişnuinţei de a le folosi.

Nu era un bărbat care cumpăra doar ca să le aibă, ci unul care îşi folosea posesiile. Se întrebă dacă el ştia că acest lucru era împotriva lui. Sau dacă îi păsa.

După ce puse armele alese într-o cutie din piele, se duse spre unul dintre pereţi.

Atât consola de securitate, cât şi uşa erau atât de ingenios ascunse într-o pictură reprezentând o pădure, încât ea nu le-ar fi găsit niciodată. Pictura în trompe l'oeil alunecă într-o parte descoperind un lift.

— Liftul ăsta se deschide doar la un număr select de camere, explică el în timp ce Eve păşea cu el în lift. Foarte rar aduc oaspeţi în sala de trageri.

— De ce?

— Colecţia mea şi folosirea ei sunt rezervate celor care le pot aprecia.

— Cât de mult cumperi de pe piaţa neagră?

— Întotdeauna poliţistă. Îi aruncă un zâmbet

ironic. Cumpăr numai din surse legale, natural. Ochii lui se îndreptară spre geanta de pe umărul ei. Atâta timp cât ai reportofonul pornit.

Ea nu se putu abţine şi îi întoarse zâmbetul. Sigur că avea reportofonul deschis. Şi, bineînţeles, că el ştia. Era o măsură a interesului ei că deschise geanta, scoase reportofonul şi îl închise manual.

— Şi rezerva? zise el delicat.

— Eşti prea isteţ pentru binele tău. Dorind să îşi asume riscul, vârî o mână în buzunar. Reportofonul de rezervă era subţire ca o foaie de hârtie. Îşi folosi o unghie ca să-l dezactiveze. Dar al tău?

Privi în jurul liftului în timp ce uşile se deschideau. Probabil, ai camere video şi audio în fiecare colţ.

— Desigur. O luă din nou de mână şi o trase afară din lift.

Încăperea avea tavanul înalt şi era deosebit de spartan mobilată, având în vedere dragostea lui Roarke pentru confort. Luminile se aprinseseră în momentul când păşiră în încăpere, luminând pereţii simpli, de culoarea nisipului, scaune simple, cu spătar înalt, şi mese, pe una dintre ele aflându-se deja pregătite o cafetieră din argint şi ceşti din porţelan.

Ignorându-le, Eve se îndreptă spre o consolă lungă, de un negru lucios.

— Ce face chestia asta?

— Câteva lucruri. Roarke aşează cutia pe care o adusese pe o porţiune plată şi îşi apăsă palma pe ecranul de identificare. O lumină verde, discretă, apăru sub palma lui în timp ce amprenta îi era citită şi acceptată, apoi luminile şi cadranele rămaseră aprinse.

— Ţin aici nişte muniţie. Apăsă câteva butoane. Un dulap la baza consolei se deschise. O să ai nevoie de astea. Dintr-un al sertar scoase căşti pentru urechi şi ochelari de protecţie.

— Ăsta ce este, un hobby? întrebă Eve în timp ce îşi potrivea ochelarii. Lentilele mici şi transparente îi înconjurară ochii, iar dopurile i se potriviră perfect în urechi.

— Da. Un fel de hobby.

Vocea lui se auzi ca un ecou slab prin dopurile de protecţie, conectându-le, eliminând restul zgomotelor. El alesese un pistol de calibrul 38 şi îl încărcă.

— Asta era arma standard a poliţiei pe la mijlocul secolului douăzeci.

Către al doilea mileniu, erau preferate cele de 9 milimetri.

— RS 50-urile au fost armele oficiale în timpul Revoltei Urbane şi până în cea de a treia decadă a secolului douăzeci şi unu.

Plăcut surprins, el ridică o sprânceană.

— Ţi-ai făcut temele.

— Sigur că da. Privi spre arma din mâna lui. Înăuntrul minţii unui ucigaş.

— Asta înseamnă că eşti conştientă că laserul de mână, pe care îl porţi la şold, nu a devenit popular decât în urmă cu aproximativ douăzeci şi cinci de ani.

Ea privi uşor încruntată cum el închise cilindrul.

— Laserul NS, cu modificări, a devenit arma standard a poliţiei din 2023. N-am observat niciun laser în colecţia ta.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, şi erau amuzaţi.

— Doar jucării pentru poliţişti. Sunt ilegale, locotenente, chiar şi pentru colecţionari. Apăsă pe un buton. Pe peretele îndepărtat luci o hologramă, atât de reală părea, încât Eve clipi şi se pregăti, înainte de a-şi da seama ce face.

— O imagine excelentă, şopti ea, studiind bărbatul enorm, cu umeri ca de taur, care ţinea în mână o armă pe care nu o putu identifica.

— Este imaginea unui bandit tipic secolului douăzeci. Arma din mâna lui este un AK-47.

— Da. Ea îşi fixă privirea pe armă. Era mult mai dramatic decât pozele şi filmele pe care le studiase. O armă foarte populară cu bandele urbane şi dealerii de droguri ai epocii.

— O armă de asalt, şopti Roarke. Făcută să omoare. Din momentul când activez, dacă el loveşte ţinta, vei simţi o împunsătură uşoară. Şoc electric de nivel scăzut, nu mult mai dramatica insultă a unui glonte. Vrei să încerci?

— Tu primul.

— Bine.

Roarke activă. Holograma se întinse în faţă, poziţionând arma. Efectul sonor apăru imediat.

Tunetul provocat de zgomot o făcu pe Eve să sară un pas înapoi.

Obscenităţi, sunetele străzii, explozia rapidă şi terifiantă a armelor.

Ea urmări, cu gura căscată, în timp ce imaginea împroşca ceea ce părea a fi sânge adevărat. Pieptul masiv păru că explodează, în timp ce bărbatul zbură în spate. Arma îi căzu din mână.

Apoi dispărură amândoi.

— Iisuse!

Puţin surprins că se lăudase, ca un copil la jocuri mecanice, Roarke lăsă arma în jos.

— Dacă imaginea nu este realistă, nu poţi înţelege ce poate face o asemenea armă asupra cărnii şi a oaselor.

— Presupun că nu, zise ea şi înghiţi în sec. Te-a lovit?

— De data asta nu.

Sigur că atunci când ai un singur adversar, îi poţi anticipa mişcările şi nu e prea dificil să câştigi.

Roarke mai apăsă nişte butoane, iar omul înarmat apăru din nou, întreg şi gata de luptă. Roarke îşi reluă poziţia automat şi cu uşurinţă, gândi Eve, ca un poliţist veteran. Sau, ca să împrumute un cuvânt de-al lui, ca un bandit.

Brusc, imaginea se lărgi şi, în timp ce Roarke trăgea, alte holograme apărură într-o succesiune rapidă. Un bărbat cu un fel de armă ciudată, o femeie care rânjea şi ţintea o armă cu ţeava lungă, un Magnum 44, recunoscu Eve – un copil speriat care ducea o minge.

Apărură şi traseră, înjurară, ţipară, sângerară. Când totul se termină, copilul zăcea pe pământ, plângând, de unul singur.

— O alegere aleatorie ca asta, este mai dificilă, îi spuse Roarke. Mi-a atins umărul.

— Ce? Eve clipi şi îşi îndreptă din nou privirea spre el. Umărul tău!

El îi zâmbi.

— Nu-ţi face griji, draga mea. E doar o rană superficială. Inima îi bătea în urechi ca un tunet, chiar dacă îşi spunea că reacţia ei era ridicolă.

— A dracului jucărie.

Roarke. Jocuri şi distracţie. Joci des?

— Din când în când. Eşti gata să încerci?

Dacă se putea descurca într-o sesiune cu N-ul, Eve decise că se putea descurca şi cu asta.

— Da, pune un model aleatoriu.

— Asta admir la tine, locotenente. Roarke alese muniţia şi încărcă. Sări direct în acţiune. Să încercăm întâi o rundă pe uscat.

Aduse o ţintă simplă, cercuri şi punct în mijloc. Se duse în spatele ei, îi puse arma de 38 în mâini şi i le acoperi cu ale lui.

Îşi lipi obrazul de al ei.

— Trebuie să vezi ţinta, pentru că arma asta nu simte căldura şi mişcarea cum face arma ta. Îi aranjă braţele până când fu satisfăcut. Când eşti gata să tragi, apeşi trăgaciul, nu îl strângi. O să sară puţin. Nu e la fel de blând sau de silenţios ca laserul tău.

— Am înţeles asta, zise ea printre dinţi. Era o prostie că se simţea sensibilă la atingerea mâinilor lui, la apăsarea corpului lui, la mirosul lui.

Mă sufoci.

El îşi întoarse capul cât să-i atingă uşor lobul urechii cu buzele. Nu avea găuri pentru cercei, lobul arăta inocent şi dulce ca al unui copil.

— Ştiu. Trebuie să te propteşti mai mult pe picioare decât eşti obişnuită. Reacţia va fi să tresari. N-o face.

— Nu tresar. Ca s-o dovedească, apăsă pe trăgaci. Braţele îi săriră, enervând-o. Trase din nou, apoi a treia oară, nimerind la un centimetru de mijlocul ţintei.

— Hristoase, chiar se simte, nu-i aşa? Ea îşi mişcă umerii, fascinată de felul cum cânta un răspuns arma din mâinile ei.

— Face întregul proces mult mai personal. Ai ochi buni. Era impresionat, dar tonul lui era moale. Desigur, una e să tragi într-un cerc şi alta să tragi într-un corp omenesc. Chiar şi într-o reproducţie.

O provocare? observă ea. Ei bine, era pregătită.

— Câte gloanţe mai sunt în arma asta?

— O încărcăm din nou. Programă o serie. Curiozitatea şi, trebuia să admită, egoul îl făcură să aleagă una grea. Gata?

Ea îi aruncă o privire şi îşi ajustă poziţia.

— Da.

Prima imagine era a unei femei în vârstă care ţinea o sacoşă cu ambele mâini. Eve aproape că o împuşcă în cap înainte ca degetul să-i îngheţe. O mişcare discretă în stânga şi împuşcă un tâlhar înainte ca el să o poată lovi pe bătrână cu ţeava de fier. O usturătură uşoară în şoldul stâng o făcu să se mişte din nou şi împuşcă un bărbat chel care avea o armă ca a ei.

După aceea, începură să apară repede şi durii.

Roarke o urmărea fascinat. Nu, nu tresărea, gândi el. Privirea ei rămânea egală şi rece. Ochi de poliţist. Ştia că nivelul adrenalinei crescuse în ea, că pulsul izbea cu putere.

Mişcările ei erau rapide, dar fluente şi studiate ca un balet.

Bărbia ei era încremenită, mâinile sigure.

Iar el o dorea, realiză în timp ce stomacul îi flutura. O dorea cu disperare.

— M-a lovit de două ori, zise ea aproape fără să se audă. Deschise singură magazia, reîncărcă aşa cum îl văzuse pe Roarke că face. O dată în şold şi o dată în abdomen. Asta înseamnă că sunt moartă sau într-o situaţie disperată. Mai pune

una.

El se conformă, apoi îşi vârî mâinile în buzunare şi o privi cum munceşte.

Când termină, ceru să încerce modelul elveţian. Găsi că prefera greutatea şi felul cum se comporta această armă. Un avantaj categoric faţă de revolver, gândi ea. Mai rapid, răspunde mai bine, putere de foc mai bună, iar reîncărcarea dura doar câteva secunde.

Niciuna dintre arme nu se potrivea la fel de confortabil în mâna ei, aşa cum se potrivea laserul, totuşi le găsea pe amândouă primitive şi oribil de eficiente.

Iar rănile pe care le provocau, carnea smulsă, sângele care gâlgâia, transforma moartea într-un lucru înspăimântător.

— Ai fost lovită? întrebă Roarke.

Deşi imaginile dispăruseră, ea privea peretele şi imaginile care se derulau în mintea ei.

— Nu. Sunt nevătămată. Ce pot face armele astea unui corp, zise ea încet şi puse arma jos. Să trebuiască să foloseşti aşa ceva, să trebuiască să le foloseşti zi de zi şi să ştii că pot fi folosite împotriva ta. Cine ar putea face faţă la aşa ceva, se întrebă ea, fără să o ia puţin razna?

— Tu ai putea. El îşi scoase protecţiile pentru ochi şi urechi.

Conştiinţa şi simţul datoriei, nu trebuie să fie egalate de niciun fel de slăbiciune. Ai trecut prin Testare. Te-a costat, dar ai trecut prin ea.

Cu grijă, ea îşi puse protecţiile lângă ea.

— De unde ştii?

— De unde ştiu că ai fost astăzi la Testare? Am relaţii. Cum de ştiu că te-a costat? îi prinse bărbia cu palma. Pot să văd, zise el încet. Inima ta se războieşte cu capul tău. Nu cred că realizezi că asta te face atât de bună în meseria asta, atât de fascinantă pentru mine.

— Nu încerc să te impresionez. Încerc să-l găsesc pe bărbatul care a folosit armele astea cu care tocmai am tras, nu în apărare, ci din plăcere. Îl privi drept în ochi. Nu eşti tu acela.

— Nu, nu sunt eu.

— Dar tu ştii ceva.

El îi mângâie gropiţa din bărbie, apoi îşi lăsă mâna jos.

— Nu sunt deloc sigur că ştiu. Se duse către masă şi turnă cafea. Arme din secolul douăzeci, crime din secolul douăzeci, cu motive din secolul douăzeci? îi aruncă o privire. Asta e ce văd eu.

— E o deducţie destul de simplă.

— Dar spune-mi, locotenente, poţi juca jocuri deductive în istorie sau eşti prea ferm fixată în ziua de azi?

Se întrebase şi ea acelaşi lucru şi învăţa.

— Sunt flexibilă.

— Nu, dar eşti deşteaptă. Cel care a omorât-o pe Sharon avea o cunoaştere, poate chiar o afecţiune, o obsesie pentru trecut. Ridică din sprâncene ironic. Am cunoştinţe despre anumite

părţi din trecut şi, fără îndoială, o afecţiune pentru ele.

Obsesie? Ridică nepăsător din umeri. Va trebui să judeci asta tu singură.

— La asta lucrez.

— Sunt sigur că aşa faci. Hai să scoatem o pagină din demodată gândire deductivă, fără computere, fără analize tehnice. Întâi studiază-ţi victima. Tu crezi că Sharon era şantajistă. Şi asta se potriveşte. Era o femeie mânioasă, sfidătoare, care avea nevoie de putere. Şi voia să fie iubită.

— Ţi-ai dat seama de toate astea după ce ai văzut-o de două ori?

— Da. Îi oferi cafeaua. Şi din discuţiile avute cu oamenii care au cunoscut-o. Prietenii şi asociaţii o găseau o femeie uimitoare, energică şi totuşi secretoasă. O femeie care renunţase la familie şi totuşi se gândea adesea la ea. O femeie căreia îi plăcea să trăiască, şi totuşi era adesea deprimată. Îmi imaginez că am lucrat amândoi cam la aceleaşi lucruri.

Se simţi iritată.

— Nu ştiam că lucrezi la aceleaşi lucruri, Roarke, într-o anchetă a poliţiei.

— Beth şi Richard sunt prietenii mei. Eu îmi iau în serios prieteniile. Sunt îndureraţi, Eve. Şi nu-mi place să ştiu că Beth se învinovăţeşte.

Ea îşi aminti de privirea vinovată şi de nervii zdruncinaţi.

Oftă.

— În ordine, pot accepta asta.

Cu cine ai vorbit?

— Prieteni, cum ziceam, cunoştinţe, asociaţi de afaceri. El îşi puse cafeaua alături, în timp ce Eve sorbea dintr-a ei şi se plimba. Ciudat, nu-i aşa, cum găseşti păreri şi percepţii diferite despre aceeaşi femeie. Întreabă pe cineva, şi vei auzi că Sharon era loială şi generoasă. Întreabă pe un altul şi afli că era răzbunătoare, calculată. Un altul, ca pe o dependentă de petreceri care nu reuşea să găsească destulă excitare, în timp ce următorul îţi spune că îi plăcea să îşi petreacă serile singură, în linişte. O adevărată actriţă, Sharon a noastră.

— Purta feţe diferite pentru oameni diferiţi. E ceva obişnuit.

— Care faţă sau care rol, a ucis-o? Roarke scoase o ţigară şi o aprinse.

Şantaj. Gânditor, suflă fumul aromat. Ar fi fost bună la asta.

Îi plăcea să scormonească în vieţile oamenilor şi să dispenseze foarte mult farmec în timp ce o făcea.

— Şi ţi-a dispensat şi ţie.

— Copleşitor.

Zâmbetul acela nepăsător apăru din nou. Nu eram pregătit să schimb informaţii pe teme de sex. Chiar dacă nu ar fi fost fiica prietenilor mei şi o profesionistă, nu mi-ar fi plăcut în felul ăsta. Prefer un alt gen. Ochii lui se opriră asupra lui

Eve, meditativi. Sau aşa am crezut. Nu-mi dau seama încă de ce pe neaşteptate, îmi place genul intens, motivat, înţepător. Ea mai turnă cafea şi îl privi peste marginea ceştii.

— Nu este prea flatant.

— Nici nu am vrut să fie. Deşi pentru cineva care, probabil, are o coafeză cu vederea proastă şi nu se foloseşte de îmbunătăţirile standard, eşti surprinzător de plăcută ochiului.

— Nu am o coafeză şi nici timp pentru îmbunătăţiri. Sau, decise ea, dorinţa de a vorbi despre ele. Să continuăm deducţiile.

Dacă Sharon Deblass a fost omorâtă de una dintre victimele şantajului ei, ce legătură are cu Lola Starr?

— O problemă, nu-i aşa? Roarke trase din ţigară cu un aer contemplativ. Nu par să aibă nimic în comun, în afară de profesie. E greu de crezut că se cunoşteau sau că aveau aceleaşi gusturi în privinţa clienţilor. Şi totuşi, există unul care, fie şi pentru scurt timp, le-a cunoscut pe amândouă.

— Unul care le-a ales pe amândouă. Roarke ridică o sprânceană, dădu din cap.

— Tu ai spus-o mai bine.

— Ce-ai vrut să spui când ai zis că nu ştiu în ce mă bag? Ezitarea lui fu atât de scurtă, atât de bine acoperită, abia dacă se putea observa.

— Nu sunt sigur că înţelegi puterea pe care o are sau pe care o poate folosi Deblass.

Scandalul privind uciderea nepoatei lui ar putea să-i folosească.

Doreşte să fie preşedinte şi vrea să dicteze alegerile morale ale ţării şi ale celor de dincolo de ea.

— Vrei să spui că s-ar putea folosi din punctul de vedere politic de moartea lui Sharon?

Cum?

Roarke stinse ţigara.

— Ar putea să-şi înfăţişeze nepoata ca victimă a societăţii, iar sexul pentru profit, ca armă a crimei. Cum poate o societate care legiferează prostituţia legală, controlul total al naşterilor, alterarea sexuală şi aşa mai departe, să nu îşi asume responsabilitatea pentru rezultate?

Eve aprecie cele spuse, dar clătină din cap.

— Deblass doreşte să elimine şi legea interzicerii armelor. Ea a fost împuşcată cu o armă, care nu este cu adevărat disponibilă conform legii curente.

— Ceea ce este şi mai insidios. S-ar fi putut apăra dacă ar fi fost şi ea înarmată? Când Eve vru să-l contrazică, el clătină din cap. Nu contează care e răspunsul, ci doar întrebarea în sine. I-am uitat pe fondatorii noştri şi principiile de bază ale planurilor lor pentru ţară? Dreptul nostru de a purta arme. O femeie ucisă în propria ei casă, în propriul ei pat, o victimă a libertăţii sexuale şi a lipsei de apărare. Mult, da, mai mult, a declinului moral.

Se duse să închidă consola.

— Oh, vei spune că omorul cu arma era regula şi nu excepţia, atunci când cineva care dorea şi avea bani putea cumpăra una, dar va înăbuşi ideea asta. Partidul Conservator câştigă teren, iar el este vârful lui de lance.

O privi cum asimilează spusele lui în timp ce el turna din nou cafea.

— Te-ai gândit că s-ar putea ca el să nu vrea ca ucigaşul să fie prins?

Surprinsă, îşi ridică privirea.

— De ce să nu vrea?

Dincolo de partea personală, nu i-ar da asta şi mai multă muniţie? „aceasta este scursura imorală care a omorât-o pe biata mea nepoată dezorientată”.

— Ăsta-i un risc, nu-i aşa? Poate că ucigaşul este un stâlp al comunităţii sale, care a fost la fel de dezorientat. Dar, e nevoie categoric, de un ţap ispăşitor.

Aşteptă un moment, lăsând-o să se gândească.

— Cine crezi că a făcut tot posibilul ca tu să ajungi la Testare în timp ce te afli în mijlocul unei anchete? Cine urmăreşte fiecare pas pe care îl faci, monitorizează fiecare fază a anchetei tale? Cine sapă în trecutul tău, în viaţa ta personală, ca şi în cea profesională?

Cutremurată, puse ceaşca jos.

— Suspectez că Deblass a făcut presiuni în

legătură cu Testarea. Nu are încredere în mine sau a considerat că nu sunt suficient de competentă, încât să conduc ancheta. Şi ne-a urmărit pe mine şi pe Feeney din East Washington. Expiră lung. De unde ştii că face săpături despre mine, pentru că le faci şi tu?

Nu-l supără mânia din ochii ei şi nici acuzaţia. Prefera asta în locul grijii pe care altcineva i-ar fi putut-o arăta.

— Nu, pentru că îl urmăresc în timp ce el te urmăreşte pe tine, am decis că e mult mai bine să aflu lucruri despre tine în timp, direct de la sursă, decât din rapoarte.

Se mută mai aproape de ea şi îşi trecu degetele peste părul ei ciuntit.

— Respect intimitatea oamenilor de care îmi pasă. Şi îmi pasă de tine, Eve. Nu ştiu de ce, exact, dar scoţi ceva din mine.

Când ea vru să facă un pas înapoi, el îşi încleştă degetele.

— Am obosit ca de fiecare dată când am un moment alături de tine, tu să aşezi crima între noi.

Există o crimă între noi.

— Nu. Asta doar ne-a adus aici. E o problemă? Nu poţi ieşi un timp din pielea locotenentului Dallas, măcar cât să poţi simţi?

— Asta sunt eu.

— Atunci, pe asta o vreau. Ochii lui se întunecaseră de o dorinţă nerăbdătoare. Frustrarea pe care o simţea era doar la adresa lui,

că era atât de pornit, încât în orice moment, ar fi putut cerşi.

Locotenentul Dallas nu s-ar teme de mine, chiar dacă Eve s-ar putea să o facă.

Cafeaua o tensionase. De-asta întregul ei corp tremura.

Nu mi-e teamă de tine, Roarke.

— Nu îţi este? Se apropie mai mult, apucând-o cu degetele de reverele cămăşii. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă ai păşi peste linie?

— Prea mult, şopti ea. Nu, destul. Sexul nu se află pe locul principal al listei mele de priorităţi. Mă distrage.

Furia din privirea lui se transformă în râs.

— Aşa şi e.

Când e bine făcut. Nu crezi că a venit timpul să mă laşi să-ţi arăt?

Ea îl prinse de braţe, nesigură dacă voia să se apropie de el sau să se îndepărteze.

— E o greşeală.

— Deci, va trebui s-o facem să conteze, şopti el înainte să-i acopere gura cu a lui.

Se apropie de el.

Îl cuprinse cu braţele, îşi adânci degetele în părul lui. Corpul i se lovi de al lui, vibrând, în timp ce sărutul devenea mai dur, apoi aproape brutal. Gura lui era fierbinte, aproape vicioasă. Şocul transmise flăcări direct în miezul ei.

Deja mâinile lui rapide, nerăbdătoare, îi trăgeau cămaşa din jeanşi căutându-i pielea. Ca

răspuns, ea trase de cămaşa lui, disperată să treacă de mătase, să ajungă la carne.

El avu o viziune despre cum o trânteşte la podea, intrând în ea cu putere, până ce ţipetele începeau să semene cu tirul armelor, iar eliberarea lui erupând ca sângele. Ar fi fost rapid şi arzător.

Şi gata.

Cu respiraţia trepidându-i în plămâni, se trase înapoi. Faţa ei era înroşită, buzele deja umflate. Îi rupsese cămaşa la umăr.

O cameră plină de violenţă, mirosul de armă care încă împuţea aerul, şi armele aflate încă la îndemână.

— Nu aici. O trase cu greutate spre lift. Când uşile se deschiseră, îi rupse de tot mâneca sfâşiată. O împinse către peretele din spate în timp ce uşile se închideau, şi se încurcă în tocul armei.

— Scoate chestia asta nenorocită. Scoate-o.

Ea apăsă butonul de eliberare şi lăsă tocul să-i atârne de un braţ.

— De ce ai atâtea haine pe tine?

— N-o să mai am data viitoare. Îi rupse bluza de tot şi i-o dădu la o parte. Pe sub ea purta un combinezon subţire, aproape transparent, care îi arăta sânii mici şi tari cu sfârcurile întărite. Îi cuprinse în palme şi privi cum i se înceţoşează ochii.

— Unde îţi place să fii atinsă?

— Te descurci bine. Trebui să se sprijine cu mâna de un perete lateral ca să nu i se îndoaie genunchii.

Când uşile se deschiseră din nou, erau lipiţi unul de altul.

Ieşiră din lift în timp ce el îi săruta gâtul. Lăsă geanta să-i cadă din mână.

Privi camera în treacăt: ferestre largi, oglinzi, culori discrete. Simţea miros de flori şi covorul moale de sub picioare. În timp ce se chinuia să-i desfacă pantalonii, văzu patul.

— Sfinte Sisoe!

Era enorm, un lac de un albastru ca noaptea prins între tăblii înalte din lemn sculptat. Stătea pe o platformă, sub un dom-fereastră. Vizavi se afla şemineul din piatră de un verde-pal, în care ardea lemnul aromat.

— Aici dormi tu?

— Nu intenţionez să dorm în noaptea asta.

Îi întrerupse căscatul gurii trăgând-o în sus pe cele două trepte ale platformei şi rostogolind-o în pat.

— Trebuie să ajung la secţie la orele şapte fix.

— Taci din gură, locotenente.

— OK.

Pe jumătate râzând, se rostogoli peste el şi îşi puse gura peste a lui. O energie sălbatică se zbătea în ea. Nu putea să se mişte mai repede, mâinile ei nu erau destul de rapide ca să-i satisfacă pofta.

Se luptă să-şi scoată cizmele, îl lăsă pe el să-i tragă jeanşii de pe şolduri. Un val de plăcere trecu peste ea când îl auzi gemând.

Trecuse mult timp de când nu mai simţise tensiunea şi căldura trupului unui bărbat şi foarte mult timp de când dorise să le simtă.

Nevoia de eliberare era puternică. Când aveau să fie dezbrăcaţi, se va urca peste el şi se va satisface. Dar el schimbă poziţia şi îi acoperi protestele cu un sărut lung.

— Care-i graba?

Murmură el, cuprinzându-i un sân cu mâna şi urmărindu-i expresia feţei în timp ce degetele îi torturau un sfârc. Nici măcar nu m-am uitat la tine.

— Te vreau.

— Ştiu.

Se aplecă spre spate, trecându-şi mâna peste umărul ei, în jos spre coapsă, în timp ce ochii urmăreau mişcarea. Sângele pulsa între coapsele lui.

— Lungă, subţire… O strânse uşor de un sân. Mic. Aproape delicat. Cine şi-ar fi închipuit?

— Te vreau în mine.

— Vrei doar o parte din mine în tine, şopti el.

— Fir-ar să fie, începu ea, apoi gemu când el îşi aplecă capul şi îi prinse un sân cu gura.

Se zvârcoli împotriva lui, împotriva ei, în timp ce el sugea, atât de delicat la început, încât era ca o tortură, apoi mai cu putere, mai repede, încât

trebui să-şi oprească un ţipăt. Mâinile lui continuau să treacă peste ea, aprinzând focuri mici şi exotice de dorinţă.

Nu era obişnuită cu aşa ceva. Sexul, atunci când decidea să-l facă, era ceva rapid, simplu, care satisfăcea o nevoie de bază.

Dar ăsta însemna emoţii, un război asupra sistemului ei, o bătălie a simţurilor.

Se luptă să pună o mână între ei, să-l atingă acolo unde zăcea cu toată greutatea peste ea. O panică pură se revărsă peste ea atunci când îi cuprinse încheieturile şi îi trase braţele peste cap.

— Nu face asta.

Aproape că-i dăduse drumul din reflex, apoi îi văzu ochii. Panică da, chiar teamă, dar şi dorinţă.

— Nu poţi să ai controlul tot timpul, Eve. În timp ce vorbea, îşi trecu mâna liberă peste coapsa ei. Ea tremură, iar privirea îi deveni pierdută atunci când degetele lui îi atinseră spatele genunchiului.

— N-o face, zise ea din nou, luptându-se după o gură de aer.

— Ce să nu fac? Să nu găsesc o slăbiciune, să n-o exploatez?

Experimental, mângâie pielea aceea sensibilă, trecându-şi degetele în sus, către fierbinţeală, şi din nou înapoi. Respiraţia îi era gâfâită acum, în timp ce se lupta să se îndepărteze de el.

— Prea târziu, se pare, şopti el. Vrei

rezultatul fără intimitate?

Începu un şir de săruturi lente, cu gura deschisă, de la baza gâtului, mergând în jos, în timp ce corpul ei tremura sub al lui ca o sârmă întinsă. Pentru asta n-ai nevoie de partener. Iar în seara asta ai unul. Intenţionez să-ţi dau la fel de multă plăcere pe cât am să primesc.

— Nu pot. Se zvârcoli, dar fiecare mişcare aducea o nouă senzaţie devastatoare.

— Dă-i drumul. Era înnebunit să o aibă. Dar lupta ei de a se reţine îl provoca şi îl înfuria în acelaşi timp.

— Nu pot.

— Am să te fac să-i dai drumul şi am să urmăresc cum se întâmplă.

Alunecă uşor în susul ei, simţind fiecare tremurat, până ce ajunse din nou cu faţa aproape de a ei. Îşi apăsă palma pe ridicătura dintre coapsele ei.

Respiraţia îi ieşi şuierată.

— Nenorocitule. Nu pot.

— Mincinoaso, zise el încet, apoi îşi strecură un deget în jos, peste ea, în ea.

Geamătul ei se uni cu al lui atunci când o găsi strâmtă, fierbinte, umedă. Luptându-se să se controleze, se concentra asupra feţei ei, privind la schimbarea din panică în şoc şi din şoc în neputinţă ceţoasă.

Ea simţi cum alunecă, luptă, dar nu era destul de puternică. Cineva ţipă în timp ce ea alunecă,

apoi corpul îi explodă pe dinăuntru. Un moment tensiunea deveni vicioasă, apoi săgeata plăcerii se înfipse în ea atât de ascuţită, de fierbinte. Ameţită, dezorientată, deveni moale.

Iar el înnebuni.

O trase în sus, aşa încât stătea acum în genunchi, cu capul greu, aşezat pe umărul lui.

— Din nou, ceru el, trăgându-i capul pe spate şi atacându-i gura. Din nou, fir-ar să fie.

— Da. Creştea atât de repede dorinţa ca nişte dinţi care o muşcau pe dinăuntru. Libere, mâinile ei îl cuprinseră, corpul i se arcui spre spate în aşa fel, încât buzele lui puteau gusta de unde şi cât voiau.

Următorul ei orgasm trecu prin el ca nişte gheare. Cu ceva ce aducea a rânjet, o întinse pe spate, îi ridică coapsele şi se împlântă în ea. Ea se închise peste el ca un pumn lacom şi fierbinte.

Unghiile îi zgâriară spatele, şoldurile îl loveau în timp ce el se adâncea în ea.

Când mâinile îi alunecară slăbite de pe umerii lui umeziţi de sudoare, el se goli în ea.

Capitolul 11

Ea rămase mult timp tăcută. Nu prea era nimic de spus. Făcuse un pas nepotrivit, cu ochii larg deschişi. Dacă vor exista consecinţe, le va suporta.

Acum avea nevoie să-şi adune ce brumă de

demnitate mai avea şi să plece.

— Trebuie să plec.

Cu faţa întoarsă, se ridică şi se întrebă cum avea să-şi găsească hainele.

— Nu prea cred. Vocea lui Roarke era leneşă, încrezătoare şi enervantă.

Exact când încercă să coboare din pat, o prinse de braţ şi o culcă din nou pe spate.

— Uite ce-i, distracţia e distracţie.

— Cu siguranţă. Nu ştiu dacă aş defini ceea ce s-a întâmplat aici ca fiind distracţie. Eu zic că a fost ceva mai intens.

N-am terminat cu tine, locotenente. Când ochii ei îl ţintuiră, rânji.

Bun, asta voiam să…

Îşi pierdu respiraţia şi odată cu ea cuvintele, când cotul ei îl lovi în stomac. Iar acum, cotul ăla bine ţintit îl apăsa pe gât.

— Ascultă, amice, vin şi plec aşa cum vreau, aşa că reţineţi mândria.

Îşi ridică palmele în semn de pace, ca pe un steag alb. Cotul ei se ridicase doar puţin când el se răsuci şi sări.

Era puternică, dură şi inteligentă. Iar ăsta era doar un motiv în plus pentru care, după o luptă plină de transpiraţie, era înfuriată că se găsea din nou sub el.

— Atacul asupra unui ofiţer îţi aduce o condamnare de la unu la cinci ani, Roarke. În celulă, nu detenţie confortabilă acasă.

— Nu porţi legitimaţia. Şi nici nimic altceva, că veni vorba. O muşcă prietenos de bărbie. Fii sigură că trebuie să scrii asta în raport.

Nu se mai putea gândi la demnitate, decise ea.

— Nu vreau să mă lupt cu tine. Îi făcu plăcere să constate că vocea îi era calmă, chiar rezonabilă. Doar că trebuie să plec.

El se mişcă. Privi cum ochii ei se măresc, apoi i se închid pe jumătate când el alunecă din nou în ea.

— Nu, nu închide ochii. Vocea lui era uşor aspră.

Aşa că îl privi, incapabilă să reziste noului val de plăcere.

El ţinu ritmul încet, de data asta, cu mişcări lungi, adânci, care îi mişcau sufletul.

Respiraţia ei deveni rapidă, grea. Nu vedea decât faţa lui, nu simţea decât acea alunecare fluidă a corpului lui într-al ei, fricţiunea continuă care îi aduse un orgasm tremurând prin ea, ca aurul.

Degetele i se împletiră cu ale ei, buzele i se aşezară peste ale ei.

Simţi cum corpul lui se încordează o clipă înainte ca el să-şi îngroape faţa în părul ei. Rămaseră tăcuţi, cu trupurile împreunate, dar nemişcate. Îşi întoarse capul şi o sărută pe tâmplă.

— Rămâi, şopti el.

Te rog.

— Da. Îşi închise ochii.

Bine, da.

* * *

Nu dormiră. Nu atât oboseala, cât uimirea o asalta pe Eve atunci când păşi sub duşul din baia lui Roarke, în orele mici ale dimineţii.

Nu îşi petrecea nopţile cu bărbaţii. Avusese grijă întotdeauna să menţină sexul cât mai simplu, direct şi, da, impersonal. Şi totuşi, iat-o acum, în dimineaţa de după, lăsându-se masată de pulsul fierbinte al duşului. Ore întregi se lăsase masată de el. El îi asaltase şi apoi îi invadase părţi din ea pe care le credea inaccesibile.

Încerca să regrete. Părea important să realizeze şi să recunoască greşeala, apoi să meargă mai departe. Dar era dificil să regrete ceva care îi făcea corpul să se simtă atât de plin de viaţă şi care ţinea coşmarurile departe de ea.

— Arăţi bine udă, locotenente.

Eve întoarse capul în timp ce Roarke intra sub duş.

— Trebuie să împrumut o cămaşă.

— O să-ţi găsim una. Apăsă un buton de pe peretele placat cu gresie, duse palma căuş sub o fantă şi prinse lichidul cremos.

— Ce faci?

— Te spăl pe cap, şopti el şi începu să întindă şi să maseze şamponul peste părul ei scurt. O să-mi placă să-mi miros săpunul pe tine. Zâmbi. Eşti o femeie fascinantă, Eve.

Uite-ne aici uzi, în pielea goală, morţi pe jumătate din cauza unei nopţi memorabile, şi tu continui să mă urmăreşti cu ochi foarte reci şi suspicioşi.

— Eşti un caracter suspicios, Roarke.

— Cred că ăsta e un compliment. Îşi aplecă capul ca să-i muşte buza, în timp ce aburul se ridica, iar duşul începu să pulseze ca bătăile unei inimi. Spune-mi ce-ai vrut să spui, când am făcut dragoste prima dată, când ai zis: „Nu pot”. Îi trase capul pe spate, iar Eve închise ochii în timp ce apa îndepărta şamponul.

— Nu-mi amintesc tot ce-am spus atunci.

— Îţi aminteşti. Dintr-o altă fantă, se scurse un săpun de un verde-pal, care mirosea ca o pădure sălbatică. Privind-o, îl întinse peste umerii ei, în jos pe spate, apoi împrejur şi în sus spre sâni. N-ai mai avut un orgasm până acum?

— Sigur că am avut.

Adevărat, întotdeauna le văzuse ca pe saltul subtil al unui dop dintr-o sticlă plină de stres, şi nu ca o explozie violentă care distrugea o viaţă de reţineri. Te flatezi singur, Roarke.

— Oare? Nu ştia că ochii ăştia reci, zidul de rezistenţă pe care se chinuia să-l reconstruiască, erau o provocare irezistibilă?

Evident că nu, gândi el. Trase uşor de sfârcurile ei pline de săpun şi zâmbi când ea îşi trase răsuflarea. Sunt pe cale să mă flatez din nou singur.

— N-am timp de asta, zise ea repede şi se trezi cu spatele lipit de perete. A fost o greşeală de prima dată. Trebuie să plec.

— Nu durează mult.

Simţi cum dorinţa îl loveşte cu putere atunci când îi cuprinse şoldurile şi o ridică. N-a fost o greşeală nici atunci şi nici acum. Şi trebuie să te am.

Respiraţia lui devenise rapidă. Era uimit de cât de mult încă o mai dorea, uimit cât de oarbă putea fi ea, nevăzând cât de neajutorat se simţea în ghearele nevoii de a o avea. Îl înfuria faptul că ea putea, prin simpla ei existenţă, să fie slăbiciunea lui.

— Ţine-te de mine, ceru el, cu o voce aspră, la limită. Fir-ar să fie, ţine-te de mine.

Ea deja se ţinea de el. El o pătrunse, o lipi de perete cu o erecţie care o umplea gata să o rupă. Gemetele ei neputincioase se loveau de pereţi. Ar fi vrut să-l urască pentru asta, pentru că o făcea victimă a propriilor pasiuni. Dar se ţinu de el şi se lăsă ameţită de lipsa de control.

El termină violent, îşi lipi o palmă de perete, cu braţul rigid, ca să menţină echilibrul, în timp ce picioarele ei alunecau încet de pe şoldurile lui. Brusc, deveni furios, furios pentru că îl dezbrăca de fineţe până când rămânea din el doar un animal în rut.

— O să-ţi aduc o cămaşă, zise el scurt, apoi ieşi de sub duş, luă un prosop şi o lăsă singură,

înconjurată de abur.

* * *

Când termină cu îmbrăcatul, încruntându-se la senzaţia provocată de mătasea crudă pe pielea ei, pe măsuţa din dormitor apăruse o tavă cu cafea.

Ştirile de dimineaţă se derulau în linişte pe ecranul de vizionare, colţul de curiozităţi din partea stângă-jos prezenta o mulţime de numere. Bursa. Monitorul de pe consolă era deschis la un ziar. Nu Times sau unul dintre cele importante ale New York-ului, observă Eve. Părea a fi unul japonez.

— Ai timp pentru micul dejun? Roarke era aşezat la măsuţă sorbindu-şi cafeaua. Nu reuşea să-şi concentreze întreaga atenţie asupra informaţiilor dimineţii. Îi făcuse plăcere să o urmărească cum se îmbracă: felul în care mâinile ei ezitaseră asupra cămăşii lui înainte de a o pune pe ea, cum degetele încheiaseră repede nasturii, mişcarea rapidă a şoldurilor când îşi trăsese jeanşii pe ea.

— Nu, mulţumesc. Nu mai era sigură acum de mişcările ei. O regulase bine de tot în duş, apoi se retrăsese ca să joace rolul gazdei manierate.

Îşi puse tocul în care era arma, înainte de a traversa camera pentru a accepta cafeaua pe care el deja o turnase pentru ea.

— Ştii, locotenente, îţi porţi arma aşa cum alte femei poartă perle.

— Nu este un accesoriu.

— M-ai înţeles greşit. Pentru unele, bijuteriile sunt la fel de vitale ca membrele.

Îşi lăsă capul pe o parte, studiind-o. Cămaşa e puţin largă, dar ţi se potriveşte.

Eve se gândi că orice ar fi purtat, dar costa mai mult decât salariul ei pe o săptămână, nu putea să i se potrivească.

— O să ţi-o trimit înapoi.

— Mai am şi altele.

Se ridică, derutând-o din nou când îi trecu un deget peste bărbie. Am fost dur, adineauri. Îmi pare rău.

Scuzele lui, atât de liniştite şi neaşteptate, o făcură să se simtă stânjenită.

Uită ce s-a întâmplat. Se mută într-o parte, îşi goli ceaşca şi o puse jos.

— N-o să uit şi nici tu. Îi luă mâna şi i-o ridică la buze.

Nimic nu-i putea face mai multă plăcere decât senzaţia de suspiciune care i se citea pe faţa ei. N-ai să mă uiţi, Eve. O să te gândeşti la mine, poate nu cu afecţiune, dar te vei gândi la mine.

— Sunt în mijlocul investigării unei crime. Tu faci parte din ea. Sigur, o să mă gândesc la tine.

— Draga mea, începu el şi privi amuzat cum termenul folosit de el o face să se încrunte. Te vei gândi la ceea ce îţi pot face. Din nefericire, nici eu nu voi putea mai mult în următoarele câteva zile.

Ea îşi trase mâna şi o întinse nonşalant după

poşetă.

— Pleci undeva?

— Lucrul preliminar la staţiune îmi solicită atât atenţia, cât şi prezenţa pe Free Star One pentru câteva întâlniri cu directoratul. Timp de o zi sau două voi fi ocupat, la câteva sute de mile distanţă.

O emoţie, pe care nu era pregătită să o recunoască ca fiind dezamăgire, o străfulgeră.

— Da, am auzit că ai încheiat afacerea privind marele răsfăţ al bogătaşilor plictisiţi.

El zâmbi doar.

— Când staţiunea va fi gata, o să te duc acolo. Poate îţi vei forma o altă părere.

Între timp, trebuie să te rog să fii discretă, întâlnirile sunt confidenţiale. Mai sunt câteva lucruri de clarificat şi nu vreau să afle competitorii mei că ne punem pe treabă aşa repede.

Doar câţiva oameni importanţi vor ştii că sunt plecat din New York.

Ea îşi pieptănă părul cu degetele.

— De ce mi-ai spus?

— Se pare că am decis că eşti importantă pentru mine. Simţindu-se la fel de derutat ca şi ea de această descoperire, Roarke porni cu ea către uşă. Dacă ai nevoie să mă contactezi, spune-i lui Summerset. El îţi va face legătura.

— Valetul?

Roarke zâmbi în timp ce coborau scările.

— Ar trebui să fiu plecat vreo cinci zile, cel

mult o săptămână.

Aş vrea să te văd din nou. Se opri şi îi cuprinse faţa cu palmele. Am nevoie să te văd din nou.

Pulsul ei se ridică, ca şi cum nu ar fi avut nicio legătură cu restul corpului.

— Roarke, ce se întâmplă?

— Locotenente. Se aplecă şi o sărută. Semnele spun că avem o idilă.

Apoi râse, o sărută din nou, repede şi apăsat. Cred că aş fi putut să te ameninţ cu o armă şi tot nu ai fi arătat aşa de speriată. Ei bine, ai câteva zile la dispoziţie să te gândeşti, nu-i aşa?

Ea avea senzaţia că nici câţiva ani nu i-ar fi fost de ajuns.

Acolo, la baza scărilor, se afla Summerset, cu faţa ca de piatră, cu gâtul ţeapăn, ţinându-i jacheta. Ea o luă şi privi spre Roarke în timp ce o îmbrăca.

— Drum bun.

— Mulţumesc. Roarke îi puse o mână pe umăr înainte ca ea să poată ieşi pe uşă. Eve, ai grijă. Enervat pe sine, îşi lăsă mâna în jos. Ţinem legătura.

— Sigur.

Ea se grăbi să iasă şi, când privi înapoi, uşa era închisă. Când deschise portiera maşinii, observă nota electronică lăsată pe scaunul şoferului. O ridică şi se aşeză la volan. În timp ce se îndrepta spre poartă, deschise notiţa. Se auzi

vocea lui Roarke:

— Nu-mi place ideea ca tu să tremuri decât dacă eu sunt cauza. Stai la căldură.

Încruntându-se, vârî nota în buzunar şi atinse butonul de temperatură. Valul de căldură o făcu să ţipe şocată. Zâmbi tot drumul până la secţie.

* * *

Eve se închise în birou. Avea două ore până la începerea oficială a schimbului ei şi voia să folosească fiecare minut asupra crimelor Deblass – Starr. Când schimbul ei începea, îndatoririle ei aveau să se împartă pe numeroase alte cazuri aflate în diverse stadii de progres. Timpul ăsta era acum numai al ei.

Ca un lucru de rutină, luă legătura cu CIRAC să-i transmită toate informaţiile curente şi comandă o copie pe care avea s-o studieze mai târziu. Transmisia era depresiv de scurtă şi nu aducea nimic solid.

Înapoi, gândi ea, la jocurile de deducţie. Întinse pe birou fotografiile ambelor victime. acum le ştia pe aceste femei în detaliu. Poate că acum, după noaptea petrecută cu Roarke, înţelegea ceva din ceea ce le mâna.

Sexul era o unealtă puternică pe care o puteai folosi sau putea fi folosită împotriva ta. Amândouă femeile doriseră să o folosească, s-o controleze. Până la urmă, asta le omorâse.

Un glonte în creier fusese cauza oficială a decesului, dar Eve considera sexul ca fiind cel

care provocase totul.

Era singura legătură dintre ele şi singura legătură cu ucigaşul lor.

Dusă pe gânduri, ridică pistolul de calibrul 38. acum, îl simţea familiar.

Ştia exact cum se simţea când era folosit, felul în care reculul se simţea în braţ. Sunetul pe care îl făcea mecanismul şi legile de bază ale fizicii când glonţul era eliberat.

Cu arma încă în mână, puse discul şi urmări din nou uciderea lui Sharon Deblass.

Ce ai simţit, nenorocitule? se întrebă ea. Ce ai simţit când ai apăsat trăgaciul şi ai trimis bucata de plumb în ea, când sângele a ţâşnit, când ochii ei s-au dat peste cap, morţi?

Ce ai simţit?

Cu ochii ţintă, derulă din nou discul. acum, era aproape imună la imaginile imprimate pe el. Exista acolo, observă ea, o uşoară distorsiune a imaginii, ca şi cum el ar fi lovit camera de luat vederi.

Ţi-a tresărit braţul? se întrebă ea. Te-a şocat felul în care corpul ei a fost împins spre spate, distanţa la care a ţâşnit sângele?

De-asta se auzea suspinul uşor, răsuflarea abia simţită înainte ca imaginea să se schimbe?

Ce ai simţit? întrebă ea din nou. Repulsie, plăcere sau doar satisfacţie rece?

Atunci, de ce tresărirea? De ce suspinul? Şi biletul. Luă plicul sigilat şi citi din nou. De unde

ştii că vei fi satisfăcut şi te vei opri la şase? Le-ai ales deja? Le-ai selectat?

Nemulţumită, scoase discul şi îl puse deoparte împreună cu arma de 38.

Încărcând discul cu Lola Starr, luă cea de-a doua armă şi repetă procesul.

Nicio tresărire de data asta, observă ea. Nicio respiraţie scurtă şi rapidă. Totul legat, precis, exact. De data asta ştiai, gândi ea, ce o să simţi, cum o să arate ea, cum va mirosi sângele.

Dar pe ea nu o cunoşteai. Sau ea nu te cunoştea pe tine. Erai doar John Smith în agenda ei, marcat ca fiind un client nou.

Cum ai ales-o? şi cum o vei alege pe următoarea?

Chiar înainte de ora nouă, când Feeney îi bătu în uşă, ea studia harta Manhattanului. El se aşeză în spatele ei şi i se aplecă peste umăr cu răsuflarea mirosind a bomboane de mentă.

— Te gândeşti să te muţi?

— Încerc cu geografia.

Măreşte vederea cu cinci la sută, comandă ea computerului.

Imaginea se ajustă. Prima crimă, a doua crimă, zise ea făcând semn cu capul spre punctele mici şi roşii care pulsau pe Broadway şi în West Village. Locuinţa mea. Un punct verde pus chiar lângă Ninth Avenue.

— Locuinţa ta?

— Ştie unde locuiesc. A fost acolo de două

ori. Astea sunt trei locuri în care îl putem plasa. Speram să pot să restrâng aria, dar el se extinde.

Şi sistemul de securitate. Îşi permise un oftat mic în timp ce se sprijinea de spătar. Trei sisteme diferite. Cel al lui Starr era aproape inexistent.

Portarul electronic stricat, şi era aşa, după cum spun ceilalţi locatari, de vreo două săptămâni. Deblass avea un sistem ultraperformant, cheie cu cod pentru intrare, amprentare, securitate în toată clădirea, audio şi video. Trebuia inactivat la faţa locului. Lipsa timpului apare doar într-un singur lift şi pe holul victimei. Sistemul meu nu este aşa de sofisticat. Aş putea sparge intrarea, orice tâlhar decent ar putea s-o facă. Dar am pe uşă un Sistem Cinci mii al poliţiei. Ar trebui să fii un adevărat profesionist ca să-l dezactivezi fără codul principal.

Bătând cu degetele în birou, ea se încruntă uitându-se la hartă.

— E un expert în probleme de securitate, îşi cunoaşte armele, arme vechi, Feeney.

Ştie destule despre procedura departamentului ca să fie sigur că eu voi fi anchetatorul principal la câteva ore după prima lovitură.

Nu lasă amprente şi nici secreţii. Nici măcar un nenorocit de fir de păr pubian. Ce-ţi spune asta?

Feeney supse aer printre dinţi şi se legănă pe călcâie.

— Poliţist.

Armată. Poate paramilitar sau securitate guvernamentală. Poate că are ca hobby securitatea, sunt o grămadă din ăştia.

Posibil criminal profesionist, dar nu cred.

— De ce nu?

— Dacă tipul trăieşte din crimă, de ce omucidere? Nu există profit în niciuna dintre lovituri.

— Poate şi-a luat o vacanţă, zise Eve, dar nu-i sună bine.

— Poate. Am revizuit lista infractorilor sexuali şi am verificat-o cu cea de la CIRAC.

Nu apare nimeni care să se potrivească cu Modul de Operare. Te-ai uitat la raportul ăsta? întrebă el arătând transmisia venită de la CIRAC.

— Nu. De ce?

— Mi-am însemnat-o deja de dimineaţă. Vei fi surprinsă să afli că au existat în jur de o sută de atacuri armate anul trecut, în toată ţara.

Cam tot atâtea accidentale. Ridică din umeri. De contrabandă, artizanale, piaţă neagră, colecţionari.

— Dar niciunul nu se potriveşte profilului nostru.

— Nu. Mestecă având o privire contemplativă. La fel şi perverşii, deşi e foarte educativ să scanezi informaţiile despre ei. Am un favorit.

Tipul ăsta din Detroit, a lovit de patru ori

înainte să fie prins. Îi plăcea să agaţe femei singure şi să se ducă la ele acasă. Le tranchiliza, apoi le dezbrăca şi le vopsea cu vopsea fosforescentă, roşie, din cap până-n picioare.

— Ciudat.

— Letal. Pielea trebuie să respire, aşa că victima se sufoca, iar în timp ce ea se zbătea, el se juca cu ea. N-o asalta sexual, nu spermă, nu penetrare.

Doar o mângâia cu mânuţele lui înfocate.

— Hristoase, asta-i boală.

— Da, şi cum ziceam, la un moment dat, devine puţin prea înfocat, puţin prea nerăbdător cu una dintre ele, şi începe să o mângâie înainte ca vopseaua să se usuce, ştii. O parte din vopsea se şterge, iar ea începe să-şi revină. Aşa că el intră în panică şi fuge. acum, fata noastră e în pielea goală, acoperită cu vopsea, împleticită din cauza tranchilizantului, dar e supărată foc, aleargă direct afară şi începe să urle. Patrula trecea pe acolo şi se prinde rapid, pentru că ea străluceşte ca un spectacol cu lasere, şi începe o căutare standard. Băiatul nostru e doar la câteva cvartale mai încolo. Aşa că-l prind…

— N-o spune.

— Cu mâna înroşită, continuă Feeney, cu un rânjet sălbatic.

Să mă pupi în cur, e o glumă bună. L-au prins cu mâna înroşită. Cum Dallas doar îşi dădu ochii peste cap, Feeney decise că băieţii din divizie vor

aprecia mai mult povestea.

— Oricum, poate că avem de-a face cu un pervers. O să verific listele cu perverşi şi profesionişti. Poate am noroc. Îmi place mai mult ideea asta decât cea cu un poliţist.

— Şi mie la fel. Cu buzele strânse, se răsuci cu scaunul ca să-l privească. Feeney, tu ai o mică colecţie, ştii câte ceva despre armele de foc.

El întinse braţele, cu încheieturile încrucişate.

— Mărturisesc.

Arestează-mă. Ea aproape că zâmbi.

— Mai ştii vreun alt poliţist care colecţionează?

— Sigur, câţiva. E un hobby scump, aşa că majoritatea celor pe care îi ştiu colecţionează reproduceri. Că veni vorba de scump, adăugă el pipăindu-i mâneca. Frumoasă cămaşă. Ţi-au mărit salariul?

— Am împrumutat-o, zise ea printre dinţi, şi fu surprinsă că trebui să-şi controleze roşeaţa din obraji. Verifică-i pentru mine, Feeney. Pe cei care au antichităţi adevărate.

— Ah, Dallas. Zâmbetul i se şterse la gândul că trebuia să se concentreze asupra propriilor lui oameni. Urăsc căcatul ăsta.

— Şi eu la fel. Verifică-i, oricum. Doar pe cei din oraş, deocamdată.

— Bine. Expiră cu putere, întrebându-se dacă ea realiza că şi numele lui era pe lista aia. Al

dracului mod de a începe ziua. Am un cadou pentru tine, copilule.

Era un memo pe biroul meu când am ajuns. Şeful e în drum spre biroul comandantului. Ne vrea pe amândoi.

La dracu'. Feeney îşi privi ceasul.

— Eu ajung în cinci minute.

Poate ar trebui să-ţi pui pe tine un pulover sau ceva, ca Simpson să nu vadă cămaşa aia şi să decidă că avem salarii prea mari.

— La dracu' şi cu asta.

* * *

Şeful, Edward Simpson, era o figură impozantă. Peste un metru şi nouăzeci, bine făcut, prefera costumele închise la culoare şi cravatele în culori vii. Părul lui castaniu şi ondulat era atins de argintiu.

Se ştia în tot departamentul că aceste şuviţe distinse erau adăugate de către cosmeticianul său personal. Ochii lui erau albaştri ca oţelul, o culoare despre care sondajele indicau că inspiră încredere votanţilor, şi rareori oglindeau umor, gura era o virgulă subţire care ştia să comande. Privindu-l, te gândeai la putere şi autoritate.

Era deziluzionant să ştii cum le folosea pe amândouă ca să înoate în ameţitorul bazin al politicii.

Se aşează, împreunându-şi mâinile lungi, albicioase, pe care sclipea un trio de inele de aur. Vocea lui, atunci când vorbea, avea rezonanţa

vocii unui actor.

— Comandante, căpitane, locotenente, avem o situaţie delicată şi o sincronizare de actor. Făcu o pauză, lăsându-şi ochii duri să scaneze pe fiecare în parte.

— Ştiţi cu toţii cât de mult îi plac presei evenimentele senzaţionale, continuă el. Oraşul nostru, în cei cinci ani ai jurisdicţiei mele, şi-a coborât rata criminalităţii cu cinci la sută. Un întreg procent pe an. Totuşi, având în vedere evenimentele recente, nu acest progres va fi trâmbiţat de presă. Deja există titluri mari despre aceste două omucideri. Articole care pun sub semnul întrebării investigaţia şi care cer răspunsuri.

Whitney, care îl detesta pe Simpson cu fiecare por al său, răspunse moale:

— Articolele nu au detalii, şefu'. Codul Cinci în cazul Deblass face imposibilă cooperarea cu presa şi nici nu întreţine legătura cu ea.

— Neîntreţinând-o, răspunse Simpson, le permitem să speculeze. Voi face o declaraţie în după-amiaza asta. Ridică o mână chiar în momentul în care Whitney începea să protesteze. Este necesar să oferim publicului ceva după care să poată judeca şi făcând asta, să ajungă la concluzia că departamentul are lucrurile sub control, chiar dacă nu aceasta este situaţia reală.

Ochii lui o ţintuiră pe Eve.

— Numărul unu, locotenente, vei participa şi

tu la conferinţa de presă.

Biroul meu îţi pregăteşte o declaraţie pe care să o faci.

— Cu tot respectul, şef Simpson, nu pot divulga publicului niciun detaliu despre caz care ar putea submina ancheta.

Simpson îşi culese o scamă de pe mânecă.

— Locotenente, am treizeci de ani de experienţă, cred că ştiu cum să ţin o conferinţă de presă. În al doilea rând, continuă el, întorcându-se spre comandantul Whitney, este important ca legătura pe care presa a făcut-o între cazurile Deblass şi Starr, să fie ruptă. Departamentul nu poate fi responsabil de punerea într-o situaţie delicată a senatorului Deblass, personal, sau să-i prejudicieze poziţia prin alipirea acestor două cazuri.

— Criminalul a făcut asta pentru noi, zise Eve printre dinţi. Simpson îi aruncă o privire.

— Oficial, nu există nicio legătură. Când sunteţi întrebaţi, negaţi.

— Când suntem întrebaţi, corectă Eve, minţim.

— Ţine-ţi pentru tine etica personală. Asta-i realitatea. Un scandal care porneşte de aici şi reverberează până la Washington, se va întoarce asupra noastră ca un uragan. Sharon Deblass este moartă de peste o săptămână, iar voi nu aveţi nimic concret.

— Avem arma, îl contrazise ea. Avem şantajul

ca posibil motiv, şi o listă de suspecţi.

Se înroşi la faţă în timp ce se ridica din scaun.

— Sunt şeful acestui departament, locotenente, şi eu trebuie să curăţ mizeria pe care o faci tu. A venit momentul să nu mai sapi în gunoi şi să închizi cazul.

— Domnule. Feeney se făcu auzit. Locotenentul Dallas şi cu mine…

— Puteţi ajunge la Circulaţie într-o nenorocită de secundă, termină Simpson.

Cu pumnii încleştaţi, Whitney ţâşni în picioare.

— Nu-mi ameninţa ofiţerii, Simpson. Joacă-ţi jocul, zâmbeşte camerelor de televiziune, şi freacă-ţi curul de cei din East Washington, dar nu veni pe terenul meu să-mi ameninţi oamenii. Ei sunt aici, şi rămân aici. Vrei să schimbi situaţia asta, încearcă să o faci prin mine.

Roşeaţa de pe faţa lui Simpson se adânci şi mai mult. Fascinată, Eve privi cum o venă i se zbătea la tâmplă.

— Dacă oamenii tăi apasă pe butoanele care nu trebuie, curu’ tău e pe tăietor. Deocamdată reuşesc să-l ţin sub control pe senatorul Deblass, dar nu-i place că anchetatorul tău principal dă fuga să o preseze pe nora lui, să-i invadeze intimitatea durerii şi să-i pună întrebări stânjenitoare şi irelevante. Senatorul Deblass şi familia sa sunt victime, nu suspecţi, şi trebuie să li

se acorde respect şi demnitate pe timpul acestei investigaţii.

— Le-am acordat lui Elizabeth Barrister şi Richard Deblass respect şi demnitate. Cu grijă, Eve îşi înăbuşi mânia. Interviul s-a desfăşurat cu consimţământul şi cooperarea lor. Nu ştiam că-mi trebuie permisiunea voastră sau a senatorului ca să procedez aşa cum cred eu de cuviinţă în cazul ăsta.

— Iar eu nu vreau ca presa să speculeze că departamentul ăsta hărţuieşte părinţi îndoliaţi sau că anchetatorul principal s-a opus testării după o eliminare.

— Testarea locotenentului Dallas a fost amânată la ordinul meu, zise Whitney cu furie. Şi cu aprobarea ta.

— Ştiu bine asta.

Simpson îşi înclină uşor capul. Vorbesc despre speculaţiile din presă. Noi toţi vom fi sub lupă până când acest om este oprit. Activitatea locotenentului Dallas şi acţiunile ei vor fi expuse pentru disecţie publică.

— Activitatea mea va suporta asta.

— Dar acţiunile tale, întrebă Simpson cu un zâmbet vag, cum vei răspunde faptului că pui în pericol cazul şi poziţia ta având o relaţie personală cu un suspect? şi care crezi că va fi poziţia mea oficială dacă şi când se va afla că ţi-ai petrecut noaptea cu acel suspect?

Autocontrolul reuşi să o ţină pe loc, îi făcu

privirea fără nuanţă şi vocea egală.

— Sunt sigură că mă vei arunca în groapa leilor ca să te salvezi, şef Simpson.

— Fără nicio ezitare, fu el de acord. Să fii la Primărie. Doisprezece fix.

După ce uşa se închise în urma lui, comandantul Whitney se aşează din nou.

— Nenorocitul dracului.

Apoi privirea lui ca o lamă se îndreptă spre Eve. Ce dracu' faci?

Eve acceptă, era forţată să accepte, că intimitatea ei fusese invadată.

— Mi-am petrecut noaptea cu Roarke. A fost o decizie personală, în timpul meu personal. După părerea mea profesională, ca anchetator principal, el a fost eliminat de pe lista suspecţilor. Asta nu neagă faptul că purtarea mea a fost nerecomandabilă.

Nerecomandabilă, explodă Whitney. Încercare prostească, încercare de sinucidere profesională. Fir-ar să fie, Dallas, nu-ţi poţi controla glandele? Nu mă aşteptam la aşa ceva din partea ta.

Nici ea nu se aştepta la aşa ceva din partea ei.

— Nu afectează investigaţia, şi nici abilitatea mea de a o continua. Dacă gândeşti altfel, greşeşti. dacă-mi retragi cazul, va trebui să-mi retragi şi legitimaţia.

Whitney o privi un moment, apoi înjură din nou.

— Fii sigură că Roarke este eliminat de pe lista scurtă, Dallas. Fii al dracului de sigură că poate fi eliminat sau arestat în mai puţin de treizeci şi şase de ore. Şi pune-ţi o întrebare.

— Deja am făcut-o, îl întrerupse ea, cu o uşurare ameţitoare când el nu-i ceru legitimaţia… încă. Cum a ştiut Simpson unde mi-am petrecut noaptea trecută? Sunt monitorizată. A doua întrebare este de ce? La cererea lui Simpson, a lui Deblass? Sau cineva i-a transmis informaţia asta lui Simpson ca să-mi ştirbească credibilitatea şi prin asta investigaţia?

— Mă aştept să afli tu singură. Arătă cu degetul spre uşă. Ai grijă de tine la conferinţa aia de presă, Dallas.

Nu făcuseră mai mult de trei paşi pe coridor când Feeney explodă.

— Ce dracu’ gândeşti?

Iisuse Hristoase, Dallas.

— N-am plănuit să se întâmple aşa. Apăsă butonul liftului şi îşi vârî mâinile în buzunare. Lasă-mă-n pace.

— E pe lista scurtă. E unul dintre ultimii oameni care a văzut-o pe Sharon Deblass în viaţă. Are mai mulţi bani decât Dumnezeu, poate cumpăra orice, inclusiv imunitate.

— Nu se potriveşte cu profilul. Intră furioasă în lift şi lătră numărul etajului ei. Ştiu ce fac.

— Nu ştii nimic. În toţi anii de când te ştiu, nu te-am văzut niciodată să te uiţi mai lung la vreun

tip. acum ai căzut pe spate după unul.

— A fost doar sex. Nu toţi aveam o viaţă drăguţă şi confortabilă, cu nevastă drăguţă şi bună.

Voiam să fiu atinsă de cineva, iar el voia să o facă. Nu e treaba ta cu cine mă culc eu.

El o prinse de braţ înainte să iasă din lift.

— Dă-o dracului de treabă. Îmi pasă de tine.

Ea se luptă să-şi potolească mânia că fusese interogată, că cele mai intime momente ale ei fuseseră călcate în picioare. Se întoarse şi îşi stăpâni vocea ca să nu fie auzită de cei care treceau prin hol.

— Sunt un poliţist bun, Feeney?

— Cel mai bun cu care am lucrat. De aceea…

Ea ridică o mână.

— Ce anume face un poliţist să fie bun?

El oftă.

— Creier, curaj, răbdare, tupeu, instinct.

— Creierul meu, tupeul şi instinctul meu îmi spun că nu e Roarke. De câte ori încerc să răsucesc lucrurile şi să le îndrept spre el, mă izbesc de un zid. Nu este el. Am răbdare, Feeney, şi tupeul să mă ţin de treabă până aflăm cine e criminalul.

El rămase cu privirea pe ea.

— Şi dacă greşeşti de data asta, Dallas?

— Dacă greşesc, nu vor trebui să-mi ceară legitimaţia. Trebui să inspire adânc ca să se potolească. Feeney, dacă greşesc în cazul ăsta, în

legătură cu el, sunt terminată.

Terminată total. Pentru că, dacă nu sunt un poliţist bun, nu sunt nimic.

— Iisuse, Dallas, nu…

Ea clătină din cap.

— Verifică lista cu poliţişti pentru mine, vrei? Trebuie să dau câteva telefoane.

Capitolul 12

Conferinţa de presă îi lăsă un gust amar lui Eve. Se aflase pe treptele Primăriei într-o ambianţă concepută de Simpson cu cravata lui patriotică şi cu nasturele din aur, pe care scria „Iubesc New York-ul”, prins pe rever. În stilul lui de Fratele mai Mare al oraşului, cu vocea ridicându-se şi coborând, citi declaraţia.

O declaraţie, gândi Eve dezgustată, plină de minciuni, jumătăţi de adevăruri şi multe laude la propria persoană. După spusele lui Simpson, nu avea să doarmă până când ucigaşul tinerei Lola Starr nu avea să fie adus în faţa justiţiei.

Când fusese întrebat dacă exista sau nu vreo legătură între Crima Starr şi moartea misterioasă a nepoatei senatorului Deblass, el negase cu vehemenţă.

Nu era prima lui greşeală şi, gândi Eve supărată, nici măcar ultima.

Abia îi ieşiseră cuvintele din gură, când fu împroşcat cu strigăte din partea Nadinei Furst,

reporteriţa principală a Canalului 75.

— Şef Simpson, am informaţii care indică faptul că omuciderea lui Starr este legată de cazul Deblass, nu doar pentru că amândouă femeile practicau aceeaşi meserie.

— Oh.

Nadine. Simpson îi arătă zâmbetul lui răbdător, avuncular.

Ştim cu toţii că informaţiile îţi sunt adesea transmise ţie şi asociaţilor tăi, şi adesea sunt inexacte. De aceea, am înfiinţat Centrul de Verificare a Informaţiilor chiar din primul an al mandatului meu ca şef al poliţiei. Trebuie doar să le verifici acurateţea cu CVI-ul.

Eve reuşi să-şi reţină o încruntare, dar Nadine, cu ochii ei inteligenţi ca de pisică şi creierul rapid ca fulgerul, nu se deranja să o facă.

— Sursa mea susţine că moartea lui Sharon Deblass nu a fost un accident, aşa cum susţine CVI-ul, ci o crimă. Că atât Deblass, cât şi Starr au fost ucise prin aceeaşi metodă şi de acelaşi bărbat.

Spusele ei provocară o rumoare printre echipele de ştiri prezente, o ploaie de cereri şi întrebări care îl făcură pe Simpson să transpire pe sub cămaşa lui cu monogramă.

— Departamentul îşi susţine poziţia, nu există nicio legătură între cele două incidente nefericite, strigă Simpson, dar Eve văzu o undă de panică în ochii lui. Iar biroul meu îi susţine pe anchetatori.

Ochii lui nervoşi se îndreptară spre Eve, iar ea ştiu în acel moment, cine avea să fie aruncat în groapa leilor.

— Locotenentul Dallas, ofiţer veteran, cu peste zece ani de experienţă în cadrul poliţiei, conduce ancheta în cazul Starr. Va răspunde cu plăcere la întrebări.

Prinsă în capcană, Eve păşi în faţă în timp ce Simpson se aplecă pentru ca asistentul lui să-i şoptească rapid sfaturi în ureche.

Întrebările se abătură asupra ei ca o ploaie, iar ea aşteptă, filtrându-le, până ce găsi una cu care se putea descurca.

— Cum a fost ucisă Lola Starr?

— Pentru a putea proteja credibilitatea anchetei, nu pot divulga metoda. Suportă strigătele, înjurându-l pe Simpson. Voi spune doar că Lola Starr, o însoţitoare cu licenţă, în vârstă de optsprezece ani, a fost ucisă cu violenţă şi premeditare. Dovezile ne indică faptul că a fost omorâtă de un client.

Asta le dădu puţin de lucru, observă Eve. Câţiva reporteri îşi verificară legăturile cu baza.

— A fost o crimă sexuală? strigă cineva, iar Eve ridică o sprânceană.

— Tocmai am spus că victima era o prostituată şi că a fost ucisă de un client.

Faceţi singuri legătura.

— Şi Sharon Deblass a fost omorâtă de un client? ceru să ştie Nadine.

Eve privi direct în ochii aceea de felină.

— Departamentul nu a emis nicio declaraţie cum că Sharon Deblass ar fi fost ucisă.

— Sursa mea te numeşte pe tine ca fiind anchetatorul principal în ambele cazuri.

Confirmi?

Teren mlăştinos. Eve păşi pe el.

— Da. Sunt numărul unu în mai multe cazuri deschise.

— De ce ar fi desemnat un veteran cu zece ani de experienţă, unui caz de moarte accidentală?

Eve zâmbi.

— Vreţi să vă definesc birocraţia?

Asta provocă nişte râsete, dar nu o făcu pe Nadine să renunţe.

— Cazul Deblass este încă deschis?

Orice răspuns ar fi stârnit cuibul de viespi. Eve optă pentru adevăr.

— Da. Şi va rămâne deschis până ce eu, ca anchetator principal, voi fi satisfăcută de rezultat. Dar, continuă ea peste strigătele ziariştilor, nu se va acorda mai multă importanţă cazului Deblass decât oricărui alt caz. Inclusiv cazului Lola Starr. Fiecare caz care ajunge pe biroul meu este tratat egal, indiferent de familie sau de statutul social. Lola Starr a fost o tânără dintr-o familie simplă. Nu avea statut social, nici influenţă, nici prieteni importanţi. acum, după doar câteva luni în New York, e moartă.

Ucisă. Merită să fac tot ce pot, şi asta va

primi.

Eve scană mulţimea şi se opri asupra lui Nadine.

— Doriţi o poveste, domnişoară Furst. Eu vreau un ucigaş. Mă gândesc că dorinţele mele sunt mai importante decât ale tale, asta-i tot ce am de spus.

Se răsuci pe călcâie, îi aruncă lui Simpson o privire incendiară, apoi plecă. Putea să-l audă cum se luptă cu întrebările în timp ce ea se îndrepta spre maşină.

— Dallas. Nadine, încălţată cu pantofi cu tocuri joase, făcute pentru şic şi comoditate, alergă după ea.

— Am zis că am terminat.

Vorbeşte cu Simpson.

— Hei, dacă vreau să aflu o droaie de minciuni, pot să sun la CU. Ce ai spus tu, a fost o declaraţie destul de tulburătoare. Nu părea a fi scrisă de oamenii lui Simpson.

— Îmi place să vorbesc în numele meu. Eve ajunse la maşină şi dădu să deschidă portiera, când Nadine o atinse pe umăr.

— Îţi place să joci cinstit. Şi mie la fel. Uite ce e, Dallas, avem metode diferite, dar aceleaşi obiective. Satisfăcută că reuşise să-i atragă atenţia lui Eve, zâmbi. Când zâmbea, faţa i se transforma într-un triunghi perfect, dominat de ochii aceia verzi, migdalaţi. N-am de gând să pun placa cu dreptul publicului de a fi informat.

— Ţi-ai pierde timpul.

— Ce vreau să spun este că avem două femei moarte într-o singură săptămână. Informaţiile pe care le am şi intuiţia îmi spun că amândouă au fost ucise. Îmi închipui că nu vei confirma asta.

— Îţi închipui corect.

— Tot ce vreau este un târg. Tu îmi spui dacă sunt pe drumul cel bun, iar eu nu voi face public nimic ce ar putea să-ţi submineze ancheta. Când ai ceva solid şi eşti gata de atac, mă chemi. Eu primesc o exclusivitate asupra arestării, live.

Aproape amuzată, Dallas se rezemă de maşină.

— Ce ai de gând să-mi dai la schimb, Nadine? O strângere de mână şi un zâmbet?

— Pentru asta am de gând să-ţi dau tot ce am primit de la sursa mea. Totul.

Acum devenise interesată.

— Inclusiv sursa?

— N-aş putea face asta nici dacă aş fi obligată. Şi nu sunt obligată.

Ceea ce am eu, Dallas, este un disc, livrat la studioul meu. Pe disc se află copii ale rapoartelor poliţiei, inclusiv autopsiile celor două victime, şi două imagini video cumplite despre cele două femei.

— Dă-le dracului. Dacă aveai jumătate din ce-mi povesteşti, le-ai fi făcut publice într-o secundă.

— M-am gândit la asta, recunoscu Nadine. Dar chestia asta e mai importantă decât succesul

la public. Vreau povestea, Dallas, cea care îmi va aduce Pulitzer-ul, Premiul Internaţional pentru Ştiri şi câteva alte premii mari.

Ochii ei se schimbară, deveniră mai întunecaţi. Nu mai zâmbea.

— Dar am văzut ce a făcut acel cineva celor două femei. Poate că povestea e pe primul plan pentru mine, dar nu înseamnă totul. Astăzi, l-am forţat pe Simpson şi te-am forţat şi pe tine. Mi-a plăcut felul în care ai forţat şi tu. Poţi să faci târgul cu mine sau pot să mă descurc de una singură. Tu alegi.

Eve aşteptă. O coloană de taxiuri trecu pe lângă ele şi un maxibus bâzâind din motorul electric.

— Facem târgul. Înainte ca ochii lui Furs să se lumineze triumfători, Eve o luă la rost. Dacă mă înşeli, Nadine, fie şi cu un milimetru, te îngrop.

Mi se pare cinstit aşa.

— „Veveriţa Albastră”, douăzeci de minute.

* * *

Clienţii de după-amiază ai clubului erau prea plictisiţi ca să facă mai mult decât să stea aplecaţi peste băuturile lor.

Eve găsi o masă într-un colţ şi comandă un Pepsi Clasic şi paste vegetariene. Nadine se aşează în faţa ei.

Alese pui cu cartofi prăjiţi fără ulei. Un indicator, gândi Eve încruntată, al diferenţei mari dintre salariul unui poliţist şi cel al unui reporter.

— Ce ai? întrebă Eve.

— O poză valorează câteva sute de mii de cuvinte. Nadine scoase un personal palm-computer din poşetă, poşeta ei din piele roşie, observă Eve cu invidie. Avea o slăbiciune pentru piele şi pentru culorile tari, slăbiciune pe care rareori şi-o putea satisface.

Nadine puse discul în computer şi îi dădu lui Eve PPC-ul. Nu avea rost să înjure, decise Eve, în timp ce privea propriile rapoarte apărând pe ecran. Gânditoare, lăsă discul să-i arate informaţii de Cod Cinci, rapoarte medicale ale autopsiilor, descoperirile laboratorului de medicină legală. Îl opri când începură imaginile video. Nu era nevoie să vadă moartea în timp ce mânca.

— Sunt adevărate? întrebă Nadine când îi înapoie computerul.

— Sunt adevărate.

— Înseamnă că tipul este un împătimit al armelor, un expert în probleme de securitate şi frecventează însoţitoare.

— Dovezile indică acest profil.

— Cât de departe ai ajuns?

— Evident că nu destul de departe.

Nadine aşteptă în timp ce mâncarea le era servită.

— Probabil că eşti supusă la foarte multă presiune politică din partea lui Deblass.

— Nu fac jocuri politice.

— Şeful tău face. Nadine luă o îmbucătură din

pui. Eve rânji în timp ce ea se cutremură. Hristoase, e îngrozitor. Filosofând, trecu la cartofi. Nu e niciun secret că Deblass e în fruntea nominalizărilor Partidului Conservator pentru vara asta sau că găozarul de Simpson vrea să fie guvernator. Dacă ne luăm după spectacolul din după-amiaza asta, totul arată ca o muşamalizare.

— În acest moment, public, nu există nicio legătură între cazuri. Dar am spus adevărul când am vorbit despre cele două cazuri, Nadine. Nu-mi pasă cine este bunicul lui Sharon Deblass. Am de gând să-l găsesc pe tipul care a omorât-o.

— Şi când vei reuşi, va fi acuzat de ambele crime sau doar de cea a lui Starr?

— Asta depinde de procuror. Personal, nu mă interesează, atâta timp cât îl spânzur, oricum.

— Asta-i diferenţa dintre noi două, Dallas. Nadine flutură un cartof prăjit apoi muşcă din el. Eu vreau totul. După ce îl vei prinde, iar eu voi face publică ştirea, procurorul nu va avea de ales. Detaliile desprinse din asta îl vor ţine ocupat pe Deblass luni de zile.

— Acum cine face jocuri politice? Nadine ridică din umeri.

— Hei, eu doar prezint povestea, n-o fac eu. Iar asta are de toate: sex, violenţă, bani. Cu un nume ca al lui Roarke implicat, va duce succesul la public în ceruri.

Foarte încet, Eve îşi înghiţi spaghetele.

— Nu există dovezi care să-l lege pe Roarke

de crime.

— O cunoştea pe Deblass, e prieten de familie. Hristoase, e proprietarul clădirii în care a fost ucisă Sharon. Are una dintre cele mai mari colecţii de arme din lume, iar zvonurile spun că ar fi un ochitor de clasă.

Eve îşi luă băutura.

— Niciuna dintre armele crimei nu duce la el. Nu are nicio legătură cu Lola Starr.

— Poate că nu. Dar fie şi doar ca aspect periferic, numele lui Roarke vinde ştirile. Şi nu este un secret de stat că în trecut s-a luptat cu senatorul. Omul ăsta are gheaţă în vine, adăugă ea ridicând din umeri. Nu-mi închipui că ar avea probleme să omoare pe cineva cu sânge rece.

Dar… Se opri şi îşi ridică propria băutură. Este, de asemenea, şi un fanatic în privinţa intimităţii. E greu să mi-l imaginez lăudându-se cu crimele comise trimiţând discuri reporterilor. Cei care fac asta, doresc publicitate la fel de mult cum îşi doresc să nu fie prinşi.

— O teorie interesantă. Lui Eve îi era de ajuns. O durere de cap i se pregătea în spatele ochilor, iar spaghetele nu aveau să-i facă bine. Se ridică, se aplecă peste masă, apropiindu-se de Nadine.

— Îţi mai dau eu o teorie, formulată de un poliţist. Vrei să ştii cine e sursa ta, Nadine?

— Al dracului de mult.

— Sursa ta este ucigaşul. Eve făcu o pauză şi

privi cum piere lumina din ochii lui Nadine. Aş fi foarte atentă pe unde calc dacă aş fi în locul tău, amico.

Eve plecă îndreptându-se spre spatele scenei. Spera să o găsească pe Mavis în cămăruţa cubică ce-i servea drept cabină. În acel moment, avea nevoie de o prietenă.

Eve o găsi vârâtă sub o pătură şi strănutând într-un şerveţel rupt.

— Am o nenorocită de răceală. Mavis o privi cu ochii umflaţi şi îşi suflă nasul cu zgomot. Am fost nebună să nu port nimic altceva pe mine decât vopsea, timp de douăsprezece ore într-o zi de februarie.

Prudentă, Eve se ţinu la distanţă.

— Iei ceva?

— Iau de toate.

Arătă cu mâna spre măsuţa plină cu medicamente şi cosmetice. E o nenorocită de conspiraţie farmaceutică, Eve. Am eliminat aproape toate ciumele, bolile şi infecţiile. Oh, reuşim să găsim câte una nouă din când în când, ca să le dăm de lucru cercetătorilor, dar niciunul dintre medicii ăştia inteligenţi nu-şi poate da seama cum să vindece o nenorocită de răceală. Ştii de ce?

Eve nu putea să nu zâmbească. Aşteptă răbdătoare până când Mavis termină de strănutat.

— De ce?

— Pentru că firmele farmaceutice trebuie să

vândă medicamente. Ai idee cât costă o tabletă pentru sinusuri? Poţi să cumperi mai ieftin injecţii anticancer. Jur.

— Poţi să te duci la doctor şi să iei o reţetă ca să elimini simptomele.

— Am luat şi asta.

Nenorocitele nu sunt bune decât pentru opt ore, şi diseară am spectacol.

Trebuie să aştept până la şapte ca să le iau.

— Ar trebui să fii acasă, în pat.

— Se face dezinsecţie în clădire. Un isteţ a zis că a văzut un gândac de bucătărie. Strănută din nou, apoi o privi pe Eve cu ochi de bufniţă pe sub genele nefardate. Ce cauţi aici?

— Am avut nişte treabă. Uite ce-i, stai şi te odihneşte. Ne vedem mai târziu.

— Nu, mai stai. Mă plictisesc. Întinse mâna după o sticlă plină cu un lichid de un roz îngrozitor şi bău din ea. Hei, frumoasă cămaşă. Ai primit vreun bonus, ceva?

— Ceva.

— Păi, stai jos. Aveam de gând să te sun, dar am fost ocupată să-mi scuip plămânii. Ăla care a venit aseară în frumosul nostru local era Roarke, nu-i aşa?

— Da, era Roarke.

— Aproape că am leşinat când a venit la masa ta. Care-i povestea? îl ajuţi în problema securităţii sau altceva?

— M-am culcat cu el, izbucni Eve, iar Mavis

răspunse cu o criză de chicoteli.

— Tu…

Roarke. Cu ochi apoşi, întinse mâna după şerveţele. Iisuse.

Eve. Iisuse Hristoase, tu nu te culci niciodată cu nimeni. şi-mi spui că te-ai culcat cu Roarke?

— Nu e tocmai exact. Nu ne-am culcat. Mavis scăpă un geamăt.

— Nu v-aţi culcat?

— Nu ştiu. Am rămas.

— Cât timp?

Eve ridică dintr-un umăr.

— Peste noapte. Opt, nouă ore, cred.

— Ore. Mavis se cutremură delicat. Şi aţi ţinut-o aşa.

— În mare măsură.

— E bun? Întrebare idioată, zise ea repede. Altfel n-ai fi stat. Uau! Eve, ce te-a apucat? În afară de instrumentul lui plin de energie? îşi trecu mâinile prin păr. N-a fost niciodată aşa pentru mine. Nu credeam că se poate, că pot. N-a fost niciodată important, apoi, dintr-odată, fir-ar să fie.

— Iubito. Mavis scoase o mână de sub pătură şi o prinse de degetele încordate. Tu ai tot blocat nevoile normale întreaga ta viaţă, din cauza unor lucruri pe care abia ţi le aminteşti. Cineva tocmai a găsit o cale să treacă prin ele. Ar trebui să fii fericită.

— Îl pune pe el pe locul de comandă, nu-i aşa?

— Oh, astea-s prostii, o întrerupse Mavis. Sexul nu trebuie să fie despre putere. Ştiu sigur că nu trebuie să fie nici pedeapsă. Trebuie să fie distractiv. Şi din când în când, dacă ai noroc, poate fi ceva special.

— Poate. Îşi închise ochii. Oh, Doamne, Mavis, cariera mea e în joc.

— Despre ce vorbeşti?

— Roarke este implicat într-un caz la care lucrez.

— Oh, căcat. Trebui să se oprească şi să-şi sufle din nou nasul. Doar n-o să trebuiască să-l arestezi pentru ceva, nu-i aşa?

— Nu. Apoi cu mai multă putere. Nu. Dar, dacă nu leg cazul ăsta rapid, cu o fundă drăguţă, sunt afară. Voi fi terminată.

Cineva se foloseşte de mine, Mavis. Privirea îi deveni din nou clară.

Îmi deschide drumul într-o direcţie, şi îngrămădesc pietre în cealaltă. Nu ştiu de ce. Şi dacă nu aflu, o să mă coste tot ce am.

— Atunci va trebui să afli, nu-i aşa? Mavis o strânse de degete.

— O să aflu, îşi promise Eve. Era după zece seara când intră în holul blocului ei. Dacă nu voia să se gândească în acel moment, nu era o crimă. Va trebui să înghită o mustrare de la biroul şefului pentru că deviase de la declaraţia oficială în timpul conferinţei de presă.

Suportul neoficial al şefului nu prea îi uşura

situaţia.

Când ajunse în apartament, îşi verifică e-mailurile. Ştia că era o prostie să spere că va găsi un mesaj de la Roarke.

Nu era niciunul. Dar ceea ce găsi, îi îngheţă sângele în vene.

Mesajul video nu avea un nume şi fusese trimis de la un computer public.

Fetiţa.

Tatăl ei mort. Sângele.

Eve recunoscu unghiurile filmării oficiale a departamentului, cea făcută pentru a documenta locul crimei şi justificarea eliminării.

Veni şi sonorul. Un play-back al ţipetelor copilului înregistrate de ea.

Bătăile ei în uşă. Avertizarea şi toată oroarea care urmase.

— Nenorocitule, şopti ea.

N-o să mă înfrângi cu asta. N-o să te foloseşti de copilul ăla ca să mă înfrângi.

Dar degetele îi tremurau în timp ce scotea discul. Şi tresări cu putere când sună intercomul.

— Cine-i?

— Hennessy, de la apartamentul 2-D. Faţa albă, cinstită a vecinului de jos, apăru pe ecran. Îmi pare rău, locotenente Dallas. N-am ştiut ce să fac.

Avem o problemă aici, în apartamentul Finestein.

Eve oftă şi îşi aminti imaginea cuplului de

vârstnici.

Tăcuţi, prietenoşi, dependenţi de televizor.

— Care e problema?

— Domnul Finestein e mort. S-a prăbuşit în bucătărie în timp ce soţia lui era plecată la nişte prieteni să joace mahjongg. Mă gândeam că poate puteţi să veniţi aici.

— Da. Oftă din nou. Vin imediat. Nu atingeţi nimic, domnule Hennessy, şi încercaţi să-i ţineţi deoparte pe oameni. Din obişnuinţă, sună la dispecerat şi raportă decesul fără martori şi prezenţa ei la faţa locului.

* * *

Găsi apartamentul liniştit, cu doamna Finestein stând pe canapeaua din camera de zi, cu mâinile ei mici şi albe adunate în poală. Şi părul îi era alb, o zăpadă adunată în jurul feţei care începuse să se rideze în ciuda cremelor antirid şi a tratamentelor.

Femeia în vârstă îi zâmbi blând.

— Îmi pare rău că te-am deranjat, draga mea.

— Nu e nicio problemă.

Sunteţi bine?

— Da, sunt bine. Ochii ei albaştri rămaseră aţintiţi asupra lui Eve. Era jocul nostru săptămânal, al meu şi al fetelor. Când am ajuns acasă, l-am găsit în bucătărie. Mâncase plăcintă.

Lui Joe îi plăceau foarte mult dulciurile.

Privi spre Hennessy care se muta stânjenit de pe un picior pe altul.

— N-am ştiut ce să fac şi am bătut în uşa domnului Hennessy.

— Aţi făcut foarte bine. Dacă vreţi să rămâneţi un minut cu ea, îi zise ea lui Hennessy.

Apartamentul era similar cu al ei. Era meticulos ordonat, în ciuda abundenţei de bibelouri şi suveniruri.

La masa din bucătărie, cu flori de porţelan în mijloc, Joe Feinstein îşi pierduse viaţa şi o mare parte din demnitate.

Capul îi căzuse pe jumătate într-o plăcintă pufoasă.

Eve îi căută pulsul, nu găsi nimic. Pielea i se răcise considerabil. Îi aproxima moartea la ora unu şi cincisprezece, două ore în plus sau în minus.

— Joseph Finestein, recită ea cu grijă. Bărbat, în vârstă de aproximativ o sută cincisprezece ani. Nu există semne de intrare forţată în apartament, nu există semne de violenţă. Nu sunt semne pe corp.

Se aplecă mai aproape, privi în ochii surprinşi şi ficşi ai lui Joe, mirosi plăcinta. După ce termină notele preliminare, se întoarse să-l înlocuiască pe Hennessy şi să intervieveze văduva.

Era deja miezul nopţii când reuşi să se târască în pat.

Epuizarea o copleşise ca pe un copil supărat şi lacom.

Uitarea era lucrul pe care îl dorea, pentru

care se ruga.

Fără vise, îi comandă ea subconştientului. Ia-ţi liber în noaptea asta.

Chiar în momentul în care închidea ochii, comlinkul de lângă pat sună.

— Să arzi în iad, oricine ai fi, murmură ea, apoi se înfăşură în cearşaf până sub bărbie şi deschise.

— Locotenente. imaginea lui Roarke îi zâmbi. Te-am trezit?

— Ai fi făcut-o dacă mai întârziai cinci minute. Ea se mişcă în timp ce sunetul veni odată cu sâsâitul interferenţei spaţiale.

Presupun că ai ajuns cu bine acolo unde voiai să ajungi.

— Aşa e. Am avut doar o uşoară întârziere. M-am gândit să te prind înainte de a te culca.

— Vreun motiv anume?

— Pentru că îmi place să mă uit la tine. Zâmbetul i se şterse în timp ce o privea. Ce s-a întâmplat, Eve?

De unde vrei să încep, gândi ea, dar ridică din umeri.

— Zi lungă, care s-a terminat cu decesul unuia dintre chiriaşii tăi de aici. A căzut cu faţa într-o plăcintă.

— Sunt moduri mai rele de a te duce, presupun. Întoarse capul şi şopti cuiva din apropierea lui. Eve văzu o femeie care trecu repede prin spatele lui Roarke şi dispăru din

vedere.

— Tocmai i-am dat liber asistentei mele, explică el. Voiam să fiu singur ca să te întreb dacă porţi ceva pe sub cearşaful ăla.

Ea privi în jos, ridică o sprânceană.

— Nu prea pare.

— De ce nu ţi-l dai la o parte?

— N-am de gând să-ţi satisfac pornirile libidinoase prin transmisie interspaţială, Roarke. Foloseşte-ţi imaginaţia.

— Mi-o folosesc. Îmi imaginez ce îţi voi face data viitoare când o să pun mâna pe tine. Te sfătuiesc să te odihneşti, locotenente.

Ea vru să zâmbească, dar nu reuşi.

— Roarke, va trebui să stăm de vorbă când te întorci.

— Putem să facem şi asta. Întotdeauna am găsit foarte stimulativă conversaţia cu tine, Eve. Încearcă să dormi.

— Da, aşa o să fac.

Ne mai vedem, Roarke.

— Gândeşte-te la mine.

Eve.

El încheie transmisia, apoi, stând singur, meditã în faţa monitorului gol.

Fusese ceva în ochii ei, gândi el. Le ştia deja stările, le putea vedea în ciuda pregătirii ei, în emoţii.

Lucrul acela se numea grijă.

Răsucindu-şi scaunul, privi spre spaţiul plin

de stele. Era prea departe de el ca să poată face mai mult decât să se gândească la ea, şi să se întrebe, din nou, de ce conta atât de mult pentru el.

Capitolul 13

Eve studie cu frustrare raportul despre căutarea în diferite bănci a cutiei de valori care aparţinuse lui Sharon Deblass. Nu există, nu există, nu există.

Nimic în New York, New Jersey, Connecticut. Nimic în East Washington sau Virginia.

Închiriase, sigur, una pe undeva, gândi Eve. Avusese jurnale şi le ţinuse ascunse undeva unde putea ajunge la ele repede şi în siguranţă.

În aceste jurnale, era convinsă Eve, exista motivul crimei.

Nedorind să-l pună pe Feeney să facă o altă cercetare mai largă, iniţie una ea însăşi, începând cu Pennsylvania, mergând spre vest şi nord către frontiera cu Canada şi Québec.

Într-un timp aproape de două ori mai scurt decât i-ar fi trebuit lui Feeney, veni cu mâna goală din nou.

Apoi, mergând spre sud, începu cu Maryland şi apoi, în jos spre Florida.

Maşina începu să cloncăne din cauza alergăturii. Eve se încruntă a avertisment şi lovi cu piciorul în consolă. Se jură că va îndura

labirintul unei cereri pentru o unitate nouă, dacă cea de acum va mai rezista la încă un caz.

Mai mult din încăpăţânare decât din speranţă, făcu o scanare a Midwestului, îndreptându-se spre Rockies.

Ai fost prea isteaţă, Sharon, gândi Eve, în timp ce rezultatele negative sclipeau pe ecran. Prea isteaţă ca să-ţi fie bine. Nu te-ai fi dus în afara ţării sau a planetei, unde ar fi trebuit să treci prin scanarea vamală la fiecare călătorie. De ce să te duci departe, într-un loc pentru care ai fi avut nevoie de transport sau documente. Poate ai fi avut nevoie de acces imediat.

Dacă mama ta ştia că ţii jurnale, poate că şi alţi oameni ştiau. Te-ai lăudat cu ele pentru că îţi plăcea să-i pui pe oameni în situaţii incomode. Şi ştiai că jurnalele erau bine ascunse.

Dar aproape, fir-ar să fie, gândi Eve, închizând ochii ca să se concentreze asupra femeii pe care începuse să o cunoască atât de bine. Atât de aproape încât să le simţi puterea, s-o foloseşti, să te joci cu oamenii.

Dar nu atât de simplu, încât oricine să reuşească să le dea de urmă, să aibă acces la ele, să strice jocul. Te-ai folosit de un nume de împrumut. Ai închiriat o casetă de valori sub un alt nume – pentru orice eventualitate. Şi dacă ai fost destul de deşteaptă ca să foloseşti alt nume, ai folosit unul comun, care era familiar. Unul pentru care nu ar fi trebuit să-ţi faci probleme.

Era atât de simplu, realiză Eve în timp ce tasta Sharon Barrister. Atât de simplu, încât şi ea şi Feeney îl trecuseră cu vederea.

Dădu de aur la Brinkstone International Bank and Finance, în Newark, New Jersey.

Sharon Barrister nu numai că avea o cutie de valori, ci şi un cont în valoare de 326.000,85 de dolari.

Rânjind către ecran, tastă legătura ei cu procurorul.

— Am nevoie de un mandat, anunţă ea.

Trei ore mai târziu, se întorcea în biroul comandantului Whitney, încercând să nu scrâşnească din dinţi.

— Mai are una pe undeva, insistă Eve. Şi acolo se află jurnalele.

— Nimeni nu te opreşte să o cauţi, Dallas.

— În ordine, e-n ordine. Se învârtea în jurul biroului în timp ce vorbea. Energia pompa în ea şi cerea acţiune. Ce facem cu ăsta?

Arătă cu mâna spre dosarul de pe birou.

— Ai discul pe care l-am luat din cutia de valori şi lista pe care am printat-o. E chiar acolo, comandante. O listă de şantaj, cu nume şi sume. Şi numele lui Simpson e acolo, trecut în ordine alfabetică.

— Pot să citesc, Dallas. El rezistă dorinţei de a-şi masa baza craniului, acolo unde se aduna tensiunea. Şeful nu este singura persoană din oraş care poartă numele de Simpson, cu atât mai puţin

din ţară.

— El este. Fierbea, şi nu avea cum să dea drumul la aburi. Ştim asta amândoi. Mai sunt şi alte nume interesante acolo. Un guvernator, un episcop catolic, o respectată conducătoare a Organizaţiei Internaţionale a Femeilor, doi poliţişti de rang înalt, un fost vicepreşedinte…

— Sunt conştient de numele astea, întrerupse Whitney. Tu eşti conştientă de situaţia în care te afli, Dallas, şi de consecinţe? Ridică o mână ca să o facă să tacă. Câteva coloane ordonate de nume şi numere, nu înseamnă nimic. Dacă informaţia asta iese din biroul ăsta, s-a terminat. Tu eşti terminată şi la fel şi investigaţia. Asta vrei?

— Nu, domnule.

— Găseşte jurnalele, Dallas, găseşte legătura dintre Sharon Deblass şi Lola Starr, şi vedem ce facem de acolo înainte.

— Simpson e murdar. Se aplecă peste birou. O cunoaşte pe Sharon Deblass, a fost şantajat. Şi face tot ce poate ca să submineze ancheta.

— Atunci va trebui să lucrăm pe lângă el, nu-i aşa? Whitney puse dosarul în seiful său. Nimeni nu ştie ce avem aici, Dallas. Nici măcar Feeney. E clar?

— Da, domnule. Ştiind că trebuie să fie satisfăcută cu atât, se îndreptă spre uşă. Comandante, aş vrea să subliniez faptul că de pe lista aceea lipseşte un nume. Roarke nu se află pe ea.

Whitney o privi în ochi şi înclină din cap.

— Cum ziceam, Dallas, pot să citesc.

Lumina pentru mesaje clipea când ajunse în biroul ei. O verificare a e-mailurilor îi aduse două apeluri de la examinatorul medical. Nerăbdătoare, Eve lăsă noua pistă şi sună.

— Am terminat testele pentru vecinul tău, Dallas. Ai lovit direct la ţintă.

— Oh, la dracu'.

Îşi trecu mâinile peste faţă. Trimite-mi rezultatele.

Continui eu de-aici.

* * *

Hetta Finestein deschise uşa înconjurată de un val de parfum de lavandă şi de mirosul pâinii de casă.

— Locotenente Dallas!

Zâmbi cu zâmbetul ei moale şi păşi înapoi ca invitaţie. Înăuntru, pe ecran se vedea un talk-show la care membrii interesaţi din audienţa de acasă, puteau să se cupleze şi să-şi proiecteze propriile imagini holografice pentru o interacţiune mai completă. Subiectul părea a fi salarii mai mari pentru mamele profesioniste, în acel moment, ecranul era plin de mame şi copii de toate vârstele şi vocile.

— Ce drăguţ din partea ta că ai venit. Azi am avut atât de mulţi vizitatori. E o mângâiere. Vrei nişte prăjituri?

— Sigur, fu Eve de acord şi se simţi foarte

prost. Mulţumesc. Se aşează pe canapea şi privi apartamentul ordonat.

Dumneavoastră şi domnul Finestein aţi avut o brutărie?

— Oh, da. Vocea lui Hetta se auzi din bucătărie împreună cu mişcările ei agitate. Până acum câţiva ani. Ne-am descurcat foarte bine. Oamenilor le place mâncarea adevărată, ştii. Şi deşi nu vreau să mă laud, mă pricep destul de bine la plăcinte şi torturi.

— Coaceţi destul de mult aici, acasă? Hetta veni cu o tavă de prăjituri aurii.

— Una dintre plăcerile mele. Mulţi oameni nu cunosc bucuria prăjiturilor de casă. Atât de mulţi copii n-au gustat zahăr adevărat. E oribil de scump, desigur, dar merită.

Eve gustă o bucată şi se văzu nevoită să fie de acord.

— Presupun că dumneavoastră aţi făcut plăcinta din care mânca soţul dumneavoastră când a murit?

— N-ai să găseşti la mine în casă prăjituri cumpărate de la magazin sau simulaţii, zise Hetta mândră. Sigur că Joe ar fi înghiţit orice aproape imediat ce scoteam din cuptor. Nu există pe piaţă un Autobucătar la fel de bun ca instinctele şi creativitatea unui brutar.

— Dumneavoastră aţi făcut plăcinta, doamnă Finestein?

Femeia clipi şi îşi coborî genele.

— Da, eu am făcut-o.

— Doamnă Finestein, ştiţi ce l-a omorât pe soţul dumneavoastră?

— Da, ştiu.

Zâmbi moale. Lăcomia. I-am spus să nu o mănânce. I-am spus în mod deosebit să nu o mănânce. I-am spus că era pregătită pentru doamna Hennessy de vizavi.

— Doamna Hennessy!

Mintea lui Eve făcu un salt înapoi. Dumneavoastră…

— Sigur că da, ştiam că o va mânca, oricum. Era foarte egoist.

Eve îşi drese vocea.

— Am putea să… mmm, închidem programul?

— Hmm? O îmi pare rău. Gazda, roşie la faţă, se lovi uşor cu palmele peste faţă. Ce nepoliticos. Sunt aşa de obişnuită să-l las deschis toată ziua, că nici nu îl mai observ. Îmm, program… nu, ecran, închide.

— Şi sunetul, zise Eve cu răbdare.

— Desigur.

Clătinând din cap în timp ce sunetul continua să se audă, Hetta părea încurcată. N-am reuşit niciodată să mă obişnuiesc de când am trecut de la telecomandă la voce. Sunet, închide, te rog. Aşa, acum e mai bine, nu?

Femeia putea face plăcintă otrăvită, dar nu-şi putea controla propriul televizor, gândi Eve. Oamenii erau de toate felurile.

— Doamnă Finestein, nu vreau să spuneţi mai multe până când nu vă citesc drepturile. Până când nu sunteţi sigură că le înţelegeţi.

Nu sunteţi obligată să faceţi niciun fel de declaraţie, începu Eve, în timp ce Hetta continua să zâmbească cu blândeţe.

Hetta aşteptă până ce recitarea se termină.

— Nu mă aşteptam să scap. Nu chiar.

— Să scăpaţi cu ce, doamnă Finestein?

— Cu otrăvirea lui Joe. Deşi… îşi ţuguie buzele ca un copil.

Nepotul meu este avocat, un băiat foarte inteligent. Cred că el ar spune că din moment ce i-am spus lui Joe, foarte specific, să nu mănânce din plăcintă, a fost mai mult realizarea lui Joe decât a mea. În orice caz, zise ea şi aşteptă răbdătoare.

— Doamnă Finestein, îmi spuneţi că aţi adăugat cianură sintetică la plăcintă cu intenţia de a vă omorî soţul?

— Nu, dragă.

Îţi spun că am adăugat la o plăcintă cianură împreună cu o doză bună de zahăr, şi i-am spus soţului meu să nu se atingă de ea. Joe, am spus, nici măcar să nu miroşi plăcinta aia. Am făcut-o special şi nu e pentru tine. Mă auzi, Joe?

Hetta zâmbi din nou.

— Mi-a zis că m-a auzit, apoi, chiar înainte să plec la întâlnirea cu fetele, i-am spus din nou, ca să fiu sigură: „Vorbesc serios, Joe. Să nu te atingi de plăcinta aia”. Mă aşteptam să o mănânce, dar

asta a depins de el, nu-i aşa? Dă-mi voie să-ţi povestesc despre Joe, continuă ea pe un ton de conversaţie şi luă tava cu prăjituri ca s-o îndemne pe Eve să mai ia una. Când Eve ezită, ea râse veselă.

— Oh, dragă, astea sunt foarte sigure, te asigur eu. Tocmai i-am dat câteva băieţelului acela drăguţ de sus.

Ca să dovedească, luă una şi muşcă din ea.

— Unde eram? Oh, da, vorbeam despre Joe. El este bărbatul meu de-al doilea. Cincizeci de ani de căsătorie în aprilie. A fost un partener bun şi un brutar destul de bun. Unii bărbaţi n-ar trebui să se pensioneze niciodată. În ultimii ani, a fost un om cu care se putea trăi foarte greu. Era mânios şi se plângea tot timpul, mereu găsea câte un nod în papură. Şi niciodată nu punea mâna pe făină. Însă nu putea să treacă pe lângă o tartă fără să o înghită.

Pentru că părea aproape rezonabil, Eve aşteptă un moment.

— Doamnă Finestein, l-aţi otrăvit pentru că mânca prea mult? Obrajii rozalii ai lui Hetta se rotunjiră.

— Aşa pare. Dar e mult mai profund. Eşti atât de tânără şi nu ai familie, nu-i aşa?

— Nu.

— Familiile sunt o sursă de confort şi de iritare. Nimeni din afară nu poate înţelege ce se întâmplă într-o casă. Joe nu era un bărbat cu care

se putea trăi uşor şi, mi-e teamă că, deşi îmi pare rău să vorbesc de rău despre morţi, îşi făcuse nişte obiceiuri proaste. Îi făcea o deosebită plăcere să mă supere, să-mi distrugă micile plăceri. Chiar luna trecută, a mâncat intenţionat jumătate din tortul Turnul Plăcerii, pe care îl făcusem pentru concursul Internaţional Betty Crocker. Şi pe urmă mi-a spus că era uscat. Vocea îi pufni la o asemenea insultă. Poţi să-ţi închipui?

— Nu, zise Eve moale. Nu pot.

— Ei bine, a făcut-o doar ca să mă înnebunească. Era felul în care îşi manifesta puterea, vezi tu. Aşa că am făcut o plăcintă, i-am spus să nu se atingă de ea şi am plecat să joc mah-jongg cu fetele. Nu am fost deloc surprinsă când m-am întors şi am descoperit că nu mă ascultase. Era un lacom, vezi tu. Făcu un gest cu prăjitura înainte de a muşca cu delicateţe. Lăcomia este unul dintre păcatele mortale. Pare drept să moară din păcat. Eşti sigură că nu mai vrei o prăjitură?

* * *

Cu siguranţă, lumea era un loc nebun, decise Eve, atunci când femeile în vârstă făceau plăcinte otrăvite. Şi, gândi ea, cu faţa ei calmă, demodată, ca de bunică, probabil, va scăpa.

Iar dacă o trimiteau sus, va ajunge la bucătărie şi va găti fericită pentru ceilalţi puşcăriaşi.

Eve îşi completă raportul, mâncă ceva rapid, apoi se întoarse să lucreze la noua pistă.

Abia dacă terminase cu băncile din New York, când primi un apel.

— Da, Dallas.

I se răspunse cu o imagine care îi inundă ecranul. O femeie moartă, aranjată în stilul mult prea familiar, pe cearşafuri pline de sânge.

TREI DIN ŞASE

Rămase cu ochii pironiţi la mesajul pus peste imaginea cadavrului şi lătră către computer.

— Găseşte adresa. acum, fir-ar să fie.

După ce computerul se supuse, sună la Dispecerat.

— Dallas.

Locotenent, Eve, ID 5347BQ. Prioritate A. Orice unitate disponibilă spre 156 Vest 89. Nu intraţi în perimetru. Repet, nu intraţi în perimetru.

Reţineţi orice persoană care iese din clădire. Nimeni nu intră în acel apartament, nici poliţişti şi nici civili.

Timpul meu de sosire este estimat la zece minute.

— Am înţeles, Dallas, Locotenent, Eve. Droidul de serviciu vorbi rece şi fără să se grăbească. Unităţile cinci-zero şi trei-şase, disponibile să răspundă.

Aşteptăm sosirea ta. Prioritate A. Dispeceratul, terminat.

Îşi luă geanta şi trusa de teren şi plecă.

* * *

Eve intră singură în apartament, cu arma

pregătită. Camera de zi era ordonată, chiar frumoasă, cu perne mari şi covoare cu ciucuri. Pe canapea se afla o carte şi o uşoară adâncitură în tapiţerie, indicând faptul că cineva îşi petrecuse timpul acolo, încovrigat şi citind. Încruntându-se la imagine, trecu la uşa următoare.

Camera mică fusese aranjată ca un birou, staţia de lucru ordonată, cu lucruri mărunte care sugerau personalitatea victimei, precum coşul cu flori de mătase, parfumate, bolul cu dropsuri, cana albă, strălucitoare, decorată cu o inimă roşie, lucioasă.

Staţia de lucru era aşezată la fereastră, prin fereastră se vedea o altă clădire, dar nimeni nu se deranjase să pună jaluzele. Pe unul dintre pereţi se afla o etajeră transparentă pe care se găseau mai multe cărţi, o cutie mare pentru discuri, o alta pentru e-memo, o mică comoară formată din creioane scumpe de grafit şi hârtie de scris reciclată. Între ele, se afla înghesuit un cocoloş strâmb de lut ars, care ar fi putut fi un cal, şi care cu siguranţă că fusese făcut de un copil.

Eve ieşi din cameră şi deschise uşa din cealaltă parte.

Ştia la ce să se aştepte. Stomacul ei nu se revoltă. Sângele era încă proaspăt. Cu un singur oftat, îşi puse arma în toc, ştiind că este singură cu moarta.

Prin stratul protector de pe mâini, simţi trupul. Nu avusese timp să se răcească.

Fusese aranjată pe pat, iar arma fusese pusă ordonat între picioarele ei.

Eve îl recunoscu ca fiind un Ruger P-90, o armă de luptă obişnuită, folosită la apărarea caselor în timpul Revoltei Urbane. Uşoară, compactă şi complet automată.

De data asta, nu exista surdină. Dar ar fi pariat că dormitorul era izolat fonic iar ucigaşul ştia asta.

Se duse spre toaleta circulară, deschise o mică geantă din cânepă care era la modă acum. Înăuntru găsi licenţa de însoţitoare a femeii.

Femeie frumoasă, gândi ea. Zâmbet frumos, privire directă, piele uimitoare, de culoarea cafelei cu lapte.

Georgie Castle, recită Eve pentru înregistrare. Femeie. Vârsta cincizeci şi trei. Însoţitoare cu licenţă. Moartea a survenit, probabil, între şapte şi şapte patruzeci şi cinci seara, cauza morţii, răni de glonţ. Medicul legist urmează să confirme. Trei puncte vizibile de violenţă, frunte, mijlocul pieptului, organele genitale. Produse mai mult ca sigur de o armă veche de luptă, lăsată la locul crimei. Nu sunt semne de luptă, nici de intrare forţată sau prin efracţie ori tâlhărie.

Un zgomot uşor, auzit în spatele ei, o făcu pe Eve să-şi scoată arma. Pe vine, cu ochii duri şi reci, privi spre pisica gri, grasă, care intră în cameră.

— Iisuse, tu de unde ai apărut? oftă lung şi îşi puse arma la loc. Este o pisică aici, zise ea pentru înregistrator, iar când clipi spre ea, arătându-şi un ochi auriu şi unul verde, se aplecă şi o luă în braţe.

Începu să toarcă precum un motor mic şi bine uns. Ţinându-l pe un braţ, scoase comunicatorul şi solicită o echipă de la omucideri.

* * *

Puţin mai târziu, în timp ce Eve era în bucătărie privind cum pisica adulmeca cu o delicată aroganţă castronul cu mâncarea pe care o găsise, auzi voci ridicate la intrarea în apartament.

Când se duse să afle ce se întâmplă, o găsi pe poliţista în uniformă pe care o lăsase de pază, încercând să oprească o femeie agitată şi foarte insistentă.

— Care e problema, ofiţer?

— Locotenente. Cu vădită uşurare, poliţista deferi situaţia superiorului ei. Doamna cere să intre. Eu am…

— Sigur că cer să intru. Părul negru al femeii, perfect tuns, se agita şi se aşeza în jurul feţei ei la fiecare mişcare bruscă. Asta-i casa mamei mele. Vreau să ştiu ce se întâmplă aici.

— Şi mama dumneavoastră este… întrebă Eve.

— Doamna Castle. Doamna Georgie Castle. S-a comis vreo tâlhărie? Mânia se transformă în

îngrijorare şi încercă să treacă de Eve.

Mama e bine? Mamă?

— Veniţi cu mine.

Ea o apucă ferm de braţ şi o conduse în bucătărie. Cum vă numiţi?

— Samantha Bennett.

Pisica îşi lăsă castronul şi veni să se frece de picioarele Samanthei. Cu un gest pe care Eve îl recunoscu ca fiind obişnuit şi automat, Samantha se aplecă şi scărpină pisica pe cap.

— Unde-i mama? acum când îngrijorarea începuse să devină teamă, vocea Samanthei se poticni.

Nu exista o altă parte a muncii ei pe care Eve să o urască mai mult decât pe asta, niciun alt aspect al muncii de poliţist care să îi zgârie sufletul cu nişte lame atât de ascuţite.

— Îmi pare rău, domnişoară Bennett. Îmi pare foarte rău. Mama dumneavoastră este moartă.

Samantha nu spuse nimic. Ochii ei, de aceeaşi culoare caldă ca a mierii, precum ai mamei ei, deveniră ficşi. Înainte să cadă, Eve o aşeză pe un scaun.

— E o greşeală, reuşi ea să spună. Trebuie să fie o greşeală. Trebuia să mergem la cinema. Filmul de la ora nouă. Marţea mergem întotdeauna la cinema. Privi spre Eve cu ochii plini de speranţă. Nu poate fi moartă. Abia a împlinit cincizeci de ani, şi e sănătoasă. E puternică.

— Nu e nicio greşeală. Îmi pare rău.

— S-a întâmplat un accident? Ochii i se umplură de lacrimi. A avut un accident?

— Nu a fost un accident. Nu ştia niciun mod blând ca să-i spună adevărul. Mama dumneavoastră a fost ucisă.

— Nu, asta-i imposibil. Lacrimile continuau să-i curgă. Vocea îi tremura peste ele, în timp ce capul i se clătina, negând cele auzite. Toată lumea o plăcea. Toată lumea. Nimeni nu i-ar fi făcut rău. Vreau s-o văd. Vreau s-o văd acum.

— Nu pot să te las s-o vezi.

— E mama mea. Lacrimile îi curgeau în poală, în timp ce vocea i se ridica. Am dreptul. Vreau să-mi văd mama.

Eve îşi puse ambele mâini pe umerii Samanthei, forţând-o să se aşeze din nou pe scaunul din care sărise.

— Nu o vei vedea. Nu i-ar ajuta la nimic. Nu te-ar ajuta nici pe tine. Ce vei face, va fi să-mi răspunzi la întrebări, iar asta mă va ajuta pe mine să aflu cine a făcut asta. Aşa, vrei să-ţi aduc ceva? Să chem pe cineva?

— Nu. Nu. Samantha căută prin geantă după un şerveţel. Soţul meu, copiii mei. Va trebui să le spun. Tatăl meu. Cum să le spun?

— Unde e tatăl tău, Samantha?

— Locuieşte… locuieşte în Westchester. Au divorţat acum doi ani. El a rămas cu casa pentru că ea voia să se mute în oraş. Voia să scrie cărţi. Voia să fie scriitoare. Eve luă un pahar cu apă şi-l

dădu Samanthei.

— Ştii cum îşi câştiga existenţa mama ta?

— Da. Samantha îşi strânse buzele, crâmpoţi şerveţelul ud cu degetele ei reci.

Nimeni nu a reuşit s-o convingă să renunţe. De obicei, râdea şi spunea că venise timpul să facă ceva şocant, şi ce studiu nemaipomenit era pentru cărţile ei. Mama mea, Samantha se opri ca să bea puţină apă, s-a căsătorit de foarte tânără. acum câţiva ani, a simţit nevoia să facă o schimbare, să vadă ce altceva mai e pe lume. Nici de data asta n-am reuşit s-o convingem să n-o facă. Nu puteai niciodată s-o faci să se răzgândească.

Începu din nou să plângă, acoperindu-şi faţa şi suspinând. Eve luă paharul abia atins, aşteptă, lăsă să treacă primul val de durere şi de şoc.

— A fost un divorţ dificil? Tatăl tău a fost furios?

— Uimit. Confuz. Trist.

O voia înapoi, tot timpul zicea că este doar o toană de-a ei. El…

Întrebarea din spatele întrebării deveni brusc evidentă pentru ea.

Lăsă mâinile în jos. Nu i-ar fi făcut niciun rău.

Niciodată, niciodată, niciodată. O iubea. Toată lumea o iubea. Nu i te puteai împotrivi.

— OK. Eve avea să se ocupe de asta mai târziu. Erai apropiată de mama ta?

— Da, foarte apropiată.

— Vorbea vreodată despre clienţii ei?

— Uneori. Era jenant pentru mine, dar ea găsea un mod de a face ca totul să pară foarte amuzant. Putea să facă asta. Se autointitulase „Bunica Sex”, şi nu puteai să nu râzi.

— A vorbit vreodată de cineva care o făcea să nu se simtă în largul ei?

— Nu. Se descurca cu oamenii.

Făcea parte din şarmul ei. Avea de gând să facă asta doar până când i se publica cartea.

— A pomenit vreodată numele de Sharon Deblass sau Lola Starr?

— Nu. Samantha vru să-şi dea părul spre spate, dar mâna ei încremeni în aer. Starr.

Lola Starr. Am auzit, la ştiri, am auzit despre ea. A fost ucisă. Oh.

Doamne. Oh, Doamne. Îşi lăsă capul în jos, iar părul îi căzu ca nişte aripi, acoperindu-i faţa.

— O să chem un ofiţer să te ducă acasă, Samantha.

— Nu pot să plec. Nu pot s-o las singură.

— Ba da, poţi. O să am eu grijă de ea. Eve îşi puse mâinile peste ale Samanthei.

Îţi promit, o să am grijă de ea, pentru tine. Vino. Cu blândeţe, o ajută pe Samantha să se ridice în picioare, îşi puse un braţ în jurul taliei femeii îndurerate şi o conduse spre uşă. Voia să o ştie plecată înainte ca echipa din dormitor să termine treaba.

— Soţul tău este acasă?

— Da. Este acasă cu copiii. Avem doi copii.

Doi ani, şi şase luni. Tony e acasă cu copiii.

— Bun.

Care e adresa? Şocul se instala. Eve spera ca amorţeala pe care o citea pe faţa Samanthei o va ajuta. Femeia îi dădu o adresă din zona bogată din Westchester.

— Ofiţer Banks!

— Da, locotenente.

— Du-o pe doamna Bennett acasă. O să chem un alt ofiţer care să păzească uşa. Stai cu familia atâta timp cât va fi necesar.

— Da, să trăiţi. Cu compasiune, Banks o conduse pe Samantha către lifturi. Pe aici, doamnă Bennett, şopti ea.

Samantha se sprijini ameţită de Banks.

— O să ai grijă de ea?

Eve o privi pe Samantha în ochii plânşi.

— Promit.

* * *

O oră mai târziu, Eve intră în secţia de poliţie cu o pisică sub braţ.

— Hei, locotenente, ai prins un tâlhar? Sergentul de la recepţie râse de propria sa glumă.

— Eşti foarte comic.

Riley. Comandantul este încă aici?

— Te aşteaptă.

A spus să te duci la el de cum ajungi. Se aplecă în faţă şi scărpină pisica. Te-ai procopsit cu o altă omucidere?

— Da.

Sunetul unui sărut o făcu să privească spre bărbatul solid, îmbrăcat într-o salopetă din spandex. Salopeta şi sângele care i se prelingea din colţul gurii, aveau aproximativ aceeaşi nuanţă. Accesoriile lui erau o pereche de cătuşe subţiri, negre, legate de braţul banchetei de lângă el. El îşi frecă palma de şliţ şi-i făcu cu ochiul.

— Hei, scumpo, am aici ceva pentru tine.

— Spune-i comandantului Whitney că sunt în drum spre el, îi spuse ea lui Riley, în timp ce sergentul îşi dădea ochii peste cap.

Neputând să reziste, se apropie de banchetă şi se aplecă destul de mult, încât simţi mirosul acru al vomei.

— Asta-i o invitaţie fermecătoare, şopti ea, apoi îşi arcui o sprânceană când bărbatul îşi desfăcu şliţul şi îşi arătă personalitatea.

— Oh, ia uită-te, pisi. Un penis mititel. Zâmbi şi se aplecă şi mai mult. Ar fi bine să ai grijă de el, găozarule, altfel pisicuţa mea l-ar putea confunda cu un şoricel minuscul şi l-ar muşca.

O făcu să se simtă ceva mai bine când văzu că ceea ce mai rămăsese din mândria lui se veşteji înainte ca el să-şi închidă şliţul. Umorul o ţinu până când urcă în lift şi ceru etajul comandantului Whitney.

El o aştepta împreună cu Feeney şi cu raportul pe care ea îl trimisese direct de la locul crimei. În spiritul repetitiv cerut de munca de poliţie, ea repetă informaţia verbal.

— Deci asta e pisica, zise Feeney.

— Nu m-a lăsat inima să i-o dau fiicei, văzând starea în care era. Eve ridică din umeri. Şi nu puteam să-l las acolo. Cu mâna liberă căută prin buzunar. Discurile ei. Toate sunt etichetate.

I-am scanat programările. Ultimul din ziua asta a fost la şase-treizeci.

John Smith. Arma. Puse arma sigilată pe biroul Comandantului Whitney. Pare a fi un Ruger P-90.

Feeney aruncă o privire şi dădu din cap.

— Înveţi, puştoaico!

— Am citit mult.

— Începutul secolului douăzeci şi unu, probabil 2008 sau 2009, declară Feeney în timp ce răsucea pe toate părţile arma sigilată. Într-o stare perfectă. Număr de serie, intact. N-o să dureze mult s-o verific, adăugă el, dar ridică din umeri. Totuşi, prea deştept ca să folosească una înregistrată.

Verific-o, ordonă Whitney şi făcu semn spre computerul auxiliar din cealaltă parte a camerei. Am pus sub supraveghere blocul tău, Dallas. Dacă va încerca să-ţi strecoare un alt disc, îl vom prinde.

— Dacă continuă în acelaşi mod, o va face în următoarele douăzeci şi patru de ore. Până acum a urmat acelaşi model, deşi fiecare victimă a fost un gen total diferit: cu Deblass ai strălucirea, sofisticarea, cu Starr ai prospeţimea unui copil, iar

cu aceasta ai confortul, încă tânără, dar matură. Încă mai intervievăm vecinii, şi am de gând să stau din nou de vorbă cu familia, să văd cum a decurs divorţul. Mie mi se pare că l-a programat pe tipul ăsta în ultimul moment. Avea o întâlnire regulată în fiecare marţi cu fiica ei. Aş vrea ca Feeney să-i verifice corn linkul, să vadă dacă tipul a sunat-o direct. Nu vom putea să ascundem cazul ăsta de presă, comandante. Şi ne vor lovi dur.

— Deja lucrez la controlul presei.

— Ar putea fi mai bine decât credem noi. Feeney îşi ridică privirea din monitor. Ochii lui rămaseră aţintiţi asupra lui Eve, făcându-i sângele să îngheţe.

— Arma crimei este înregistrată. Cumpărată la o licitaţie fără strigare de la Sotheby’s, toamna trecută. Roarke. Eve rămase mută un moment. Nu-i păsă.

— Nu se înscrie în tipar, reuşi ea să spună. Şi e stupid. Roarke nu este un om stupid.

— Locotenente…

— E plantat, comandante. În mod evident. O licitaţie fără strigare. Orice hacker de mâna a doua poate folosi ID-ul cuiva şi să liciteze. Cum a fost plătit?

Se întoarse ea spre Feeney.

— Va trebui să accesez înregistrările de la Sotheby’s mâine, după ce vor deschide.

— Pariez că a fost numerar, transfer electronic. Casa de licitaţii îşi primeşte banii, de

ce şi-ar pune întrebări? Vocea ei era calmă, dar mintea îi fierbea. Şi livrarea. Sigur a fost o staţie de livrare electronică. Nu ai nevoie de ID pentru EPS. Tot ce ai de făcut este să tastezi codul de livrare.

— Dallas. Whitney vorbi cu răbdare. Adu-l la interogatoriu.

— Nu pot.

Ochii lui rămaseră reci.

— E un ordin direct. Dacă ai o problemă personală, ţineţi-o pentru timpul tău personal.

— Nu pot să-l aduc, repetă ea. Se află pe staţia Free Star, la distanţă mare de locul crimei.

— Dacă a răspândit zvonul că se află pe Free Star…

— N-a făcut-o, întrerupse ea. Şi aici a greşit ucigaşul.

Călătoria lui Roarke este secretă, doar câţiva oameni importanţi ştiu despre ea. Toată lumea ştie că el se află aici, în New York.

Comandantul Whitney înclină din cap.

— Atunci am face bine să verificăm unde se află. acum. Stomacul îi tremura în timp ce deschidea comlinkul lui Whitney. În câteva secunde asculta vocea acră a lui Summerset.

— Summerset, locotenent Dallas. Trebuie să-l contactez pe Roarke.

— Roarke se află într-o întâlnire, locotenente. Nu poate fi deranjat.

— Ţi-a lăsat vorbă să-mi faci legătura, fir-ar

să fie. Astea-s treburi ale poliţiei. Dă-mi numărul lui de acces sau vin acolo şi te arestez pentru obstrucţionarea justiţiei.

Faţa lui Summerset se strâmbă.

— Nu sunt autorizat să dau această informaţie. Dar vă voi transfera. Vă rog să aşteptaţi.

Palmele lui Eve începură să transpire, în timp ce ecranul deveni albastru în aşteptare. Se întrebă a cui idee fusese aceea de a pune muzica aia dulceagă. Cu siguranţă că nu a lui Roarke. El avea prea multă clasă.

Oh, Doamne, ce avea să facă dacă el nu era acolo unde zisese că va fi?

Ecranul albastru se contractă cât un vârf de ac, apoi se deschise. Roarke apăru cu o urmă de nerăbdare în priviri şi o jumătate de zâmbet pe faţă.

— Locotenente. M-ai prins într-un moment prost. Pot să te sun eu?

— Nu. Putea vedea cu coada ochiului că Feeney deja încerca să dea de urma transmisiei. Trebuie să verific unde te afli.

— Unde mă aflu? Fruntea lui se încruntă. Probabil că văzuse ceva pe faţa ei, gândi Eve, deşi putea jura că şi-o menţinuse întinsă şi de necitit. Care-i problema, Eve? Ce s-a întâmplat?

— Unde te afli, Roarke? Te rog să verifici.

El rămase tăcut, studiind-o. Eve auzi pe cineva vorbindu-i. El opri vocea care întrerupsese

transmisia cu o mişcare a mâinii.

— Sunt în mijlocul unei întâlniri, în camera prezidenţială de pe Free Star, a cărei locaţie este Quadrantul 6, Rampa Alfa. Scanare, comandă el, iar legătura intergalactică se roti prin încăpere. Doisprezece bărbaţi şi femei stăteau la o masă circulară.

Hubloul lung şi arcuit arăta o mulţime de stele şi globul perfect, albastru-verzui al Pământului.

— Locaţia transmisiuni este confirmată, zise Feeney pe un ton jos. Este acolo unde zice că este.

— Roarke, treci te rog pe sistemul privat. Fără nicio expresie, luă căştile.

— Da, locotenente.

— O armă înregistrată pe numele tău a fost confiscată la o omucidere.

Trebuie să-ţi cer să vii pentru interogatoriu cât mai curând posibil. Eşti liber să-ţi aduci avocatul. Te sfătuiesc să-ţi aduci avocatul, adăugă ea, sperând că el înţelege sublinierea. Dacă nu te supui în următoarele patruzeci şi opt de ore, Garda Staţiei te va escorta înapoi pe planetă. Îţi înţelegi drepturile şi obligaţiile în această problemă?

— Cu siguranţă. Voi face aranjamentele necesare. La revedere, locotenente.

Ecranul deveni negru.

Capitolul 14

Mult mai şocată decât era dispusă să admită, Eve intră în biroul doctoriţei Mira în dimineaţa următoare. La invitaţia lui Mira, se aşeză şi îşi împreună mâinile ca să le oprească orice mişcare trădătoare.

— Ai avut timp să faci profilul?

— Ai cerut statut de urgenţă. Într-adevăr, Mira îşi petrecuse cea mai mare parte din noapte citind rapoarte, folosindu-şi pregătirea şi diagnozele psihiatrice pentru a construi un profil.

Aş vrea mai mult timp de lucru la el, dar pot să-ţi dau o vedere generală.

— Okay. Eve se aplecă uşor în faţă. Cine este acest om?

— El este aproape cu siguranţă formularea corectă. În mod tradiţional, crimele de natura asta nu sunt comise în rândurile aceluiaşi sex. E un bărbat, cu o inteligenţă peste medie, cu tendinţe sociopate şi voyeuristice. E îndrăzneţ, dar nu îşi asumă riscuri, deşi, probabil, el se vede aşa.

În felul ei graţios, îşi împleti degetele şi puse picior peste picior. Crimele lui sunt bine gândite. Faptul că face sau nu sex cu victimele, este absolut incidental. Plăcerea şi satisfacţia lui vin din selectarea, pregătirea şi execuţia victimelor.

— De ce prostituate?

— Control. Sexul înseamnă control. Iar el are nevoie să controleze oameni, situaţii. Prima crimă a fost, probabil, un impuls.

— De ce?

— A fost prins pe picior greşit de violenţă, de propria lui capacitate de a fi violent. A avut o reacţie, o mişcare de tresărire, inhalarea rapidă, expirarea tremurată. şi-a revenit şi se protejează sistematic. Nu vrea să fie prins, dar vrea, are nevoie să fie admirat, temut. Aşa se explică şi înregistrările.

Foloseşte arme de colecţie, continuă ea pe acelaşi ton moderat, un simbol al banilor. Din nou, putere şi control. Le lasă la locul faptei pentru a arăta că este unic între alţi bărbaţi. Apreciază violenţa fătişă a armelor şi aspectul lor impersonal. Uciderea de la o distanţă convenabilă, detaşarea de acest act. E decis asupra numărului victimelor pentru a arăta că e organizat, precis. Ambiţios.

— Ar fi putut avea în minte pe cele şase femei de la început? Şase ţinte?

— Singura legătură dintre cele trei femei ucise, este profesia lor, începu Mira, şi văzu că Eve ajunsese deja la aceeaşi concluzie, dar o voia confirmată. A avut în minte această profesie.

Părerea mea este că alegerea femeilor este întâmplătoare. E de presupus că deţine o poziţie înaltă, cu siguranţă una cu multe responsabilităţi. Dacă are un partener sexual sau de căsătorie, e clar că ea îi este subordonat. Părerea lui despre femei este foarte proastă. Le dezapreciază şi le umileşte după moarte, pentru a-şi arăta dezgustul

şi superioritatea.

El nu percepe ceea ce face ca fiind crime, ci momente de putere personală, o declaraţie personală.

Prostituţia, feminină sau masculină, rămâne o profesie de joasă speţă pentru multe minţi. Femeile nu sunt egalele lui. O prostituată este demnă de dispreţul lui, chiar şi atunci când o foloseşte pentru propria lui uşurare. Îi place munca pe care o face, locotenente. Îi place foarte mult.

— Este muncă, doctore, sau o misiune?

— Nu are o misiune. Doar ambiţii. Nu este religia lui, nicio declaraţie morală, nicio atitudine socială.

— Nu, declaraţia este personală, atitudinea este controlul.

— Trebuie să fiu de acord, zise Mira, bucuroasă de felul direct în care lucra mintea lui Eve.

Pentru el este un interes, un hobby nou şi oarecum fascinant, la care s-a descoperit a fi adept. E periculos, locotenente, şi nu doar pentru că nu are conştiinţă, ci şi pentru că este bun în ceea ce face, iar succesul îl hrăneşte.

— Se va opri la şase, murmură Eve. Cu metoda asta, dar va găsi un alt mod creativ de a ucide. E prea vanitos ca să-şi încalce cuvântul în faţa autorităţilor, dar îi place hobby-ul ăsta prea mult ca să renunţe la el.

Mira îşi lăsă capul pe o parte.

— S-ar putea crede, locotenente, că mi-ai citit deja raportul. Cred că începi să-l înţelegi foarte bine.

Eve dădu din cap.

— Da, bucată cu bucată. Avea de pus o întrebare, una care îi frământase mintea întreaga noapte şi nu o lăsase să doarmă. Ca să se protejeze, să facă jocul mai dificil, ar angaja pe cineva, ar plăti pe cineva să ucidă pe una dintre victimele alese de el, în timp ce el are un alibi?

— Nu. Privirea lui Mira se umplu de compasiune privind-o pe Eve cum închide ochii uşurată.

După părerea mea, are nevoie să fie acolo. Să privească, să înregistreze, şi, mai ales, să participe. Nu vrea o satisfacţie prin interpuşi. Şi nici nu crede că eşti mai inteligentă decât el. Îi face plăcere să te urmărească cum te frământi, locotenente. E un observator atent al oamenilor, şi cred că s-a concentrat asupra ta din momentul când a aflat că tu conduci ancheta. Te studiază şi ştie că îţi pasă. Vede lucrul ăsta ca pe o slăbiciune de exploatat, şi o face prezentându-ţi crimele, nu la locul tău de muncă, ci acolo unde locuieşti.

— A trimis ultimul disc.

L-am găsit în corespondenţa de dimineaţă, trimis de undeva din centru, la aproximativ o oră după crimă. Am pus clădirea mea sub supraveghere. Probabil şi-a dat seama de asta şi a

găsit un mod de a o ocoli.

— E un manipulator înnăscut. Mira îi dădu lui Eve un disc şi o copie pe hârtie a profilului iniţial. Este un bărbat inteligent şi matur. Destul de matur ca să-şi înfrâneze impulsul, un bărbat cu posibilităţi şi imaginaţie. Rareori îşi arată emoţiile, rareori le are ca să le arate. Pentru el contează doar intelectul şi, cum ziceai, vanitatea.

— Sunt recunoscătoare că ai făcut profilul atât de repede.

— Eve, zise Mira înainte ca Eve să se poată ridica. Este acolo şi un addendum.

Arma care a fost lăsată la ultima crimă. Bărbatul care a comis aceste crime, nu ar face o greşeală atât de prostească şi să lase în urmă o armă care poate fi identificată.

Diagnosticul a respins posibilitatea asta cu o probabilitate de nouăzeci şi trei virgulă patru la sută.

— Am fost acolo, zise Eve cu un ton egal. Eu am sigilat-o cu mâna mea.

— Şi sunt sigură că asta a şi vrut. E posibil să-i fi făcut plăcere să implice pe altcineva ca să boicoteze sistemul, procesul de anchetă. Şi este foarte posibil să fi ales această persoană ca să te supere pe tine, să-ţi distragă atenţia, chiar să te rănească. Am inclus şi asta în profil. Personal, vreau să-ţi spun că sunt îngrijorată de interesul lui pentru tine.

— Am de gând să mă asigur că el este mult

mai îngrijorat de interesul meu faţă de el. Mulţumesc, doctore.

Eve se duse direct în biroul lui Whitney ca să-i dea profilul psihologic. Cu puţin noroc, Feeney ar fi putut termina de verificat suspiciunile ei în legătură cu cumpărarea şi livrarea armei crimei.

Dacă avea dreptate, şi trebuia să creadă că are, lucrul acesta împreună cu profilul întocmit de Mira, aveau să-l scoată pe Roarke de pe lista suspecţilor.

Ştia deja, din felul în care Roarke o privise, prin ea, în timpul ultimei lor transmisii, că activitatea ei profesională distrusese legătura firavă care se înfiripase între ei.

Deveni şi mai sigură când intră în birou şi îl găsi pe Roarke acolo.

Probabil că folosise un transport particular, decise ea. I-ar fi fost imposibil să sosească atât de repede folosind căile obişnuite. El doar înclină capul şi nu zise nimic în timp ce ea se apropie ca să-i dea comandantului Whitney discul şi dosarul.

— Profilul făcut de dr. Mira.

— Mulţumesc, locotenente. Îşi mută privirea spre Roarke. Locotenentul Dallas vă va conduce în zona unde se ţin interviurile. Apreciem colaborarea dumneavoastră.

Totuşi, el nu zise nimic, doar se ridică şi aşteptă ca Eve să ajungă la uşă.

— Ai dreptul la un avocat, începu ea în timp ce chema liftul.

— Ştiu asta. Sunt acuzat de ceva, locotenente?

— Nu. Blestemându-l, intră în lift şi ceru Aria B. Este doar procedura standard.

Tăcerea lui continuă până când ea simţi că-i venea să urle. Fir-ar să fie, nu am de ales.

— Nu ai? şopti el şi o urmă când uşile se deschiseră.

— Asta-i munca mea.

Uşile ariei pentru interviuri se deschiseră, apoi se trântiră în spatele lor. Camerele de supraveghere despre care orice hoţ mărunt ştia că se aflau ascunse în fiecare perete, porniră automat. Eve se aşeză la o masă mică şi aşteptă ca el să se aşeze în faţa ei.

— Această procedură este înregistrată. Înţelegi?

— Da.

— Locotenent Dallas, ID 5347BQ, interviu. Subiect, Roarke. Ora şi data iniţiale. Subiectul renunţă la prezenţa unui avocat. Este corect?

— Da, subiectul a renunţat la prezenţa unui avocat.

— Cunoşti o însoţitoare cu licenţă, pe nume Georgie Castle?

— Nu.

— Ai fost la adresa 156 West 89?

— Nu, nu cred că am fost.

— Eşti proprietarul unui Ruger P-90, automat, armă de luptă, circa 2005?

— Este posibil să am o armă de genul ăsta. Va trebui să verific ca să fiu sigur. Dar pentru a putea continua, să zicem că am.

— Când ai cumpărat această armă?

— Din nou, va trebui să verific. El nu clipi, nu-şi luă ochii dintr-ai ei. Am o colecţie mare şi nu ţin minte toate detaliile şi nici nu le port cu mine în computerul de buzunar.

— Ai cumpărat arma asta de la Sotheby să

— E posibil. Deseori, adaug la colecţia mea, prin licitaţii.

— Licitaţii fără strigare?

— Ocazional.

Stomacul ei, deja contractat, începu să se revolte.

— Ţi-ai îmbogăţit colecţia cu arma menţionată mai sus la o licitaţie anonimă la Sotheby's pe doi octombrie anul trecut?

Roarke îşi scoase agenda din buzunar şi scană până la data respectivă.

— Nu, nu am nicio însemnare în privinţa asta. Se pare că la data respectivă eram la Tokio, ocupat cu nişte întâlniri. Se poate verifica uşor.

Blestemat să fii, blestemat să fii, gândi ea.

Ştii că ăsta nu e un răspuns.

— La licitaţii sunt adesea folosiţi reprezentanţi.

— Aşa este. Privind-o fără nuanţă, îşi puse din nou agenda în buzunar. Dacă verifici cu Sotheby's, ţi se va spune că nu folosesc reprezentanţi. Când

decid să achiziţionez ceva, o fac pentru că am văzut obiectul respectiv, cu proprii ochi. Că i-am apreciat valoarea pe care o are pentru mine. Dacă şi când decid să licitez, o fac personal. La o licitaţie fără strigare, aş fi de faţă sau aş folosi comlinkul.

— Nu se foloseşte în mod obişnuit o ofertă sigilată sau ca un reprezentant autorizat să meargă până la un anumit nivel al preţului?

— Nu prea îmi fac griji în privinţa tradiţiilor. De fapt, aş putea să mă răzgândesc dacă vreau sau nu un lucru. Dintr-un motiv sau altul, îşi poate pierde farmecul.

Ea înţelese insinuarea din declaraţia lui şi încercă să accepte faptul că el nu mai voia să aibă de-a face cu ea.

— Arma de mai sus, înregistrată pe numele tău şi cumpărată la o licitaţie fără strigare de la Sotheby's, în octombrie anul trecut, a fost folosită la uciderea lui Georgie Castle, aproximativ la ora şapte şi jumătate, seara trecută.

— Amândoi ştim că nu eram în New York la şapte şi jumătate, seara trecută. Privirea lui îi cercetă faţa. Ai verificat transmisia, nu-i aşa?

Ea nu răspunse. Nu putea.

— Arma ta a fost găsită la locul crimei.

— Am stabilit că este a mea?

— Cine are acces la colecţia ta?

— Eu. Doar eu.

— Angajaţii?

— Nu. Dacă îţi aminteşti, locotenente, vitrinele mele sunt încuiate. Doar eu am codul de acces.

— Codurile pot fi sparte.

— Greu de crezut, dar, posibil, fu el de acord. Dar, dacă amprenta mea palmară nu este folosită la intrare, orice vitrină care este deschisă prin orice alt mijloc, declanşează o alarmă.

Fir-ar să fie, dă-mi o şansă. Nu-şi dădea seama că se ruga de el, că încerca să-l salveze?

— Alarmele pot fi deconectate.

— Adevărat.

Când o vitrină este deschisă fără autorizaţia mea, toate intrările în cameră sunt sigilate. Nu există posibilitate de ieşire, iar securitatea este anunţată în acelaşi moment.

Te asigur, locotenente, protecţia este aproape perfectă. Cred în protejarea lucrurilor care îmi aparţin.

Ea îşi ridică privirea când Feeney intră în cameră. El îi făcu semn cu capul, iar ea se ridică.

— Scuză-mă.

Când uşile se închiseră în spatele lor, el îşi vârî mâinile în buzunare.

— Ai avut dreptate, Dallas. Ofertă electronică, plată în numerar, livrată la un EPS. Şeful de la Sotheby’s susţine că este o procedură foarte neobişnuită pentru Roarke. Întotdeauna participă în persoană sau prin link direct. N-a folosit niciodată până atunci metoda asta, în cei

cincisprezece ani de când lucrează cu ei.

Ea îşi permise o răsuflare satisfăcută.

— Asta se potriveşte cu declaraţia lui Roarke. Altceva?

— Am verificat înregistrarea armei. Rugerul a apărut în acte pe numele lui Roarke abia acum o săptămână. Nu avem cum să-l acuzăm.

Comandantul spune să-i dăm drumul.

Nu îşi putea permite să se simtă uşurată, nu încă, aşa că doar dădu din cap.

— Mulţumesc, Feeney.

Se strecură din nou înăuntru.

— Eşti liber să pleci.

— Aşa, pur şi simplu?

— Nu avem motiv, deocamdată, să te reţinem sau să-ţi provocăm o şi mai mare inconvenienţă.

— Inconvenienţă?

Se îndreptă spre ea până ce uşile se închiseră în spatele lui. Aşa numeşti tu asta? O inconvenienţă?

Avea, îşi spuse ea, dreptul să fie mânios, să fie supărat. Ea era însă obligată să-şi facă meseria.

— Trei femei sunt moarte. Trebuie explorată fiecare posibilitate.

— Iar eu sunt doar una dintre posibilităţi? El întinse mâna, mişcarea violentă cu care îi prinse cămaşa, o surprinse. La asta se reduce relaţia noastră?

— Sunt poliţistă. Nu-mi pot permite să trec

nimic cu vederea, să nu presupun orice.

— Să ai încredere, întrerupse el. Orice. Sau oricine. Dacă balanţa ar fi înclinat puţin în cealaltă direcţie, m-ai fi închis? M-ai fi pus într-o celulă?

— La o parte. Cu ochii furioşi, Feeney intră pe coridor. Dă-te la o parte.

— Lasă-ne, Feeney.

— Am să fac pe dracu'. Ignorând-o pe Eve, se vârî în Roarke.

Nu te lua de ea, mahăre. S-a luptat pentru tine. Şi aşa cum stau lucrurile, ar fi putut să o coste slujba. Simpson deja o pregăteşte să fie mielul lui de sacrificiu, pentru că a fost destul de fraieră să se culce cu tine.

— Taci din gură, Feeney.

— Fir-ar să fie, Dallas.

— Am zis să taci. Din nou calmă şi detaşată, privi spre Roarke. Departamentul apreciază cooperarea ta, îi zise ea lui Roarke şi, desfăcându-i mâinile de pe cămaşă, se răsuci şi plecă grăbită.

— Ce dracu' ai vrut să spui? vru Roarke să ştie.

Feeney doar se încruntă.

— Am lucruri mai bune de făcut decât să-mi pierd timpul cu tine.

Roarke îl împinse cu spatele la perete.

— O să fii liber să mă arestezi pentru atac la ofiţer în două clipe, Feeney. Spune-mi ce ai vrut să spui despre Simpson?

— Vrei să ştii, mahăre? Feeney privi în jur

căutând un colţ mai discret şi făcu semn cu capul spre toaleta bărbaţilor.

Vino la mine în birou şi îţi voi spune.

* * *

Avea pisica pentru a-i ţine de urât. Eve regreta deja că trebuia să dea înapoi familiei lui Georgie felina grasă şi nefolositoare. Ar fi făcut-o deja, dar găsea o mângâiere chiar şi în compania oferită de un amărât de ghem de blană.

Totuşi, era iritată de sunetul intercomului.

Prezenţa umană nu era bine-venită. Mai ales când verifică ecranul şi îl văzu pe Roarke.

Era destul de rănită ca să poată să se comporte ca o laşă. Lăsând apelul fără răspuns, se duse înapoi la sofa şi se chirci împreună cu pisica. Dacă ar fi avut o pătură la îndemână, şi-ar fi tras-o peste cap.

Sunetul încuietorilor care se descuiau câteva momente mai târziu, o făcu să sară în picioare.

— Bastard nenorocit, zise ea, când Roarke intră. Încalci prea multe reguli.

El doar îşi puse master-codul în buzunar.

— De ce nu mi-ai spus?

— Nu vreau să te văd. Ura faptul că vocea îi suna mai degrabă disperată decât mânioasă. Înţelege şi tu o sugestie.

— Nu-mi place să fiu folosit ca să te răzbun pe tine.

— Te descurci foarte bine şi singur.

— Te aştepţi să nu am nicio reacţie când mă

acuzi de crimă? Când tu credeai asta?

— N-am crezut niciodată. Îi ieşi ca un şuierat, o şoaptă pasională. N-am crezut niciodată, repetă ea. Dar mi-am pus sentimentele deoparte şi mi-am făcut treaba. acum, ieşi afară!

Ea se îndreptă spre uşă. Când el o opri, îl lovi scurt şi cu putere. El nici măcar nu încercă să-i blocheze lovitura. Calm, îşi şterse sângele de la gură cu dosul palmei, în timp ce ea stătea încremenită cu respiraţia rapidă şi zgomotoasă.

— Continuă, o invită el. Mai trage-mi una. Nu trebuie să-ţi faci griji. Nu lovesc femeile şi nici nu le omor.

— Lasă-mă în pace. Se întoarse şi se apucă cu mâinile de spătarul sofalei pe care stătea pisica privind-o calmă. Emoţiile se învălmăşeau, ameninţând să-i spargă pieptul. N-o să reuşeşti să mă faci să mă simt vinovată, pentru că am făcut ceea ce trebuia să fac.

— M-ai tăiat în două, Eve. Îl înfuria din nou faptul că trebuia să recunoască, să ştie că ea putea să-l devasteze atât de uşor. Nu puteai să-mi spui că tu crezi în mine?

— Nu.

Ea îşi închise ochii strâns. Doamne, tu nu realizezi că ar fi fost mai rău dacă aş fi făcut-o? Whitney nu putea să creadă că pot fi obiectivă, iar dacă Simpson ar fi prins de veste că ţi-am arătat fie şi o urmă vagă de tratament preferenţial, ar fi fost mai rău. N-aş fi putut să obţin profilul

psihologic aşa de repede. Nu l-aş fi putut trece pe Feeney pe o bază prioritară ca să verifice drumul armei ca să elimine suspiciunea.

— Nu m-am gândit la asta, zise el încet. Nu m-am gândit. Când el îi puse o mână pe umăr, ea se scutură şi se întoarse asupra lui cu ochii înflăcăraţi.

— Fir-ar să fie, ţi-am spus să-ţi aduci un avocat. Ţi-am spus. Dacă Feeney nu ar fi apăsat butoanele care trebuiau, ar fi putut să te reţină. Ai ieşit din rândul suspecţilor doar pentru că el a făcut-o, iar profilul nu ţi se potrivea.

El o atinse din nou, ea se trase iarăşi înapoi.

— Se pare că n-am avut nevoie de avocat. Nu am avut nevoie decât de tine.

— Nu contează. Ea se luptă să se controleze. S-a terminat. Faptul că ai un alibi solid pentru momentul crimei, şi că arma a fost evident plantată, te scoate din centrul atenţiei. Se simţea bolnavă, îngrozitor de obosită. Poate că nu te elimină complet, dar profilurile întocmite de dr. Mira sunt excepţionale. Nimeni nu-i contestă diagnozele. Pe tine te-a eliminat, şi asta contează foarte mult pentru departament şi pentru procuratură.

— Nu-mi făceam griji cu privire la departament sau procuratură.

— Ar fi trebuit s-o faci.

— Se pare că tu ţi-ai făcut multe griji pentru mine. Îmi pare tare rău.

— Las-o baltă.

— Am văzut mult prea des cearcăne sub ochii tăi de când te-am cunoscut. Îşi trecu degetul peste ele. Nu-mi place să fiu eu responsabil pentru cele pe care le văd acum.

— Pot să-mi port singură de grijă.

— Iar eu n-am avut nimic de-a face cu periclitarea slujbei tale?

Să-l ia dracu' pe Feeney, gândi ea cu răutate.

— Îmi iau propriile decizii. Plătesc singură consecinţele.

Nu şi de data asta, gândi el. Nu singură.

— După noaptea petrecută împreună, am sunat. Am văzut că erai îngrijorată, dar tu ai trecut peste asta. Feeney mi-a spus exact de ce erai îngrijorată în noaptea aia. Mâniosul tău prieten voia să mi-o plătească pentru că te-am făcut nefericită. A făcut-o.

— Feeney n-avea niciun drept…

— Poate că nu. N-ar fi trebuit s-o facă dacă mi-ai fi spus tu. O apucă de ambele braţe ca să-i oprească mişcarea rapidă. Nu-mi întoarce spatele, o avertiză el, pe o voce joasă.

Te pricepi să îndepărtezi oamenii, Eve. Dar n-o să-ţi meargă cu mine.

— Tu la ce te aşteptai? Că o să vin plângând la tine? Roarke, m-ai sedus, iar acum am probleme. Ajutor. La dracu' cu asta, nu m-ai sedus. M-am culcat cu tine pentru că am vrut. Am vrut destul de mult, încât să nu mă mai gândesc la

etică. Am fost lovită din cauza asta şi mă descurc. Nu am nevoie de ajutor.

— Cu siguranţă că nu-l vrei.

— Nu am nevoie. Nu avea de gând să se umilească încercând să se retragă, dar rămase pasivă. Comandantul este convins că nu eşti implicat în crime. Eşti curat, aşa că în afară de ceea ce departamentul va numi o eroare din partea mea, la fel sunt şi eu. Dacă greşeam în privinţa ta, ar fi fost altfel.

— Dacă ai fi greşit în privinţa mea, te-ar fi costat legitimaţia.

— Da.

Mi-aş fi pierdut legitimaţia, aş fi pierdut totul. Aş fi meritat asta. Dar nu s-a întâmplat, aşa că acum s-a terminat.

Vezi-ţi de treburile tale.

— Chiar crezi că am de gând să las totul baltă? Ritmul acela moale, blând, din vocea lui, o slăbea.

— Nu-mi pot permite să fiu cu tine, Roarke. Nu-mi pot permite să mă implic.

El păşi în faţă, îşi puse o mână pe spătarul sofalei şi o blocă.

— Nici eu nu-mi pot permite. Se pare că nu contează.

— Uite ce-i…

— Îmi pare rău că te-am rănit, murmură el.

Foarte rău că n-am avut încredere în tine şi că, pe urmă, te-am acuzat că nu ai tu încredere în

mine.

— Nu mă aşteptam să gândeşti altfel. Să te porţi diferit. Asta îl duru mai mult decât lovitura primită în faţă.

— Nu.

Îmi pare rău şi pentru asta. Ai riscat foarte mult pentru mine. De ce?

Nu existau răspunsuri uşoare.

— Te-am crezut.

El îşi lipi buzele de fruntea ei.

— Mulţumesc.

— A fost o chestie de raţionament, începu ea, cu respiraţia tremurândă când el îşi puse buzele peste obrazul ei.

— Am de gând să stau cu tine la noapte. Apoi o sărută pe tâmplă.

Vreau să fiu sigur că dormi.

— Sex ca sedativ?

El se încruntă, dar o sărută uşor.

— Dacă vrei. O ridică în braţe, făcând-o să roşească.

Hai să vedem dacă reuşim să găsim doza exactă.

* * *

Mai târziu, cu luminile încă aprinse, o privi. Dormea cu faţa în jos, un corp moleşit de oboseală.

Ca să-şi facă o plăcere, el îşi trecu palma peste spatele ei, piele catifelată, oase subţiri, muşchi subţiri.

Ea nu se mişcă.

Experimental, îşi trecu degetele prin părul ei. Des ca blana de nurcă, nuanţe de coniac învechit şi aur vechi, prost tuns. Îl făcu să zâmbească în timp ce îşi trecea degetele peste buzele ei. Pline, tari, înfocate.

Oricât de surprins ar fi fost că reuşise să o ducă dincolo de graniţele a ceea ce ştia ea până atunci, el era copleşit de faptul că, fără să ştie, fusese şi el purtat până acolo.

Cât de departe, se întrebă el, vor merge?

Ştia că îl duruse atunci când credea că ea îl credea vinovat. Sentimentul de trădare, de deziluzie, fusese enorm, care îl slăbea, şi încă ceva ce nu mai simţise de ani de zile.

Ea îl adusese înapoi la un punct de vulnerabilitate de care scăpase. Putea să-l rănească. Se puteau răni unul pe altul. Era un lucru la care va trebui să se gândească cu multă grijă.

Dar, deocamdată, problema principală era cine voia să-i rănească pe amândoi. Şi, mai ales, de ce?

Încă se mai gândea la asta atunci când îşi împleti degetele cu ale ei şi se lăsă cuprins de somn.

Capitolul 15

El plecase deja când se trezi. Era mai bine

aşa.

Dimineţile de după aveau în ele o intimitate obişnuită, care o făcea nervoasă. Deja era implicată cu el într-o relaţie mai mult decât fusese cu oricine altcineva. acea potrivire dintre ei avea potenţialul, şi ea ştia, de a reverbera prin tot restul vieţii ei.

Îşi făcu repede un duş, se înfăşură într-un halat şi se duse în bucătărie.

Acolo îl găsi pe Roarke, în pantaloni şi cu cămaşa descheiată, citind ziarul pe monitorul ei. Arătând, realiză ea cu o tresărire de încântare şi uimire, foarte confortabil, ca la el acasă.

— Ce faci?

— Hmmm?

El îşi ridică privirea şi întinse mâna în spate ca să deschidă Autobucătarul. Îţi fac cafea.

— Îmi faci cafea?

— Te-am auzit mişcându-te prin casă. Scoase ceştile şi le duse acolo unde rămăsese ea, în pragul uşii. Nu faci asta prea des.

— Să mă mişc prin casă?

— Nu.

El râse şi o sărută pe buze. Să-mi zâmbeşti. Doar să-mi zâmbeşti.

Zâmbea? Nu îşi dăduse seama.

— Credeam că ai plecat. Se duse la masa mică şi privi monitorul. Rapoartele bursei. Natural. Probabil, te-ai trezit devreme.

— A trebuit să dau câteva telefoane. El o

urmări din priviri, bucurându-se de felul cum îşi trecea degetele prin părul ud.

Un tic nervos, de care era sigur că nu era conştientă. El îşi luă port-linkul de pe masă şi îl vârî la loc în buzunar. Aveam programată o conferinţă cu staţia, la cinci dimineaţa, ora noastră.

— Oh. Sorbi din cafea întrebându-se cum reuşise să trăiască până atunci fără impulsul oferit de cafeaua adevărată. Ştiu că întâlnirile astea erau importante. Îmi pare rău.

— Am reuşit să punem la punct cele mai multe dintre detalii. Restul pot să-l fac şi de aici.

— Nu te duci acolo?

— Nu.

Ea se întoarse spre Autobucătar şi consultă meniul limitat.

— Am rămas cam fără nimic. Vrei un corn sau altceva?

— Eve. Roarke aşează ceaşca jos şi îşi puse mâinile pe umerii ei. De ce nu vrei să ştiu că-ţi face plăcere că rămân?

— Alibiul tău e verificat. Nu e treaba mea dacă tu…

Se opri atunci când el o răsuci cu faţa spre el. Era mânios. Se vedea în ochii lui şi se pregăti de cearta care urma. Nu se pregătise pentru sărut, pentru felul în care gura lui se închise peste a ei, felul în care inima i se răsuci în piept, încet şi visătoare.

Aşa că se lăsă îmbrăţişată, îşi lăsă capul să se cuibărească în curbura umărului său.

— Nu ştiu cum să mă descurc cu asta, şopti ea. Nu am niciun precedent. Am nevoie de reguli, Roarke. Reguli solide.

— Nu sunt un caz pe care trebuie să-l rezolvi.

— Nu ştiu ce eşti, dar ştiu că lucrurile se întâmplă prea repede. Nici n-ar fi trebuit să înceapă. N-ar fi trebuit să pot să încep cu tine.

El o trase spre spate ca să-i poată privi faţa.

— De ce?

— E complicat. Trebuie să mă îmbrac. Trebuie să ajung la muncă.

— Dă-mi ceva. Degetele lui îi strânseră umărul. Nici eu nu ştiu ce eşti tu.

— Sunt o poliţistă, izbucni ea. Asta-i tot ce sunt. Am treizeci de ani şi nu am fost apropiată decât de doi oameni în toată viaţa mea. Şi chiar şi cu ei a fost uşor să nu dau totul.

— Ce să nu dai?

— Să nu conteze cineva prea mult. Dacă cineva contează prea mult, te poate roade până când nu mai rămâne nimic din tine. Eu am fost nimic. Nu mai pot să fiu vreodată nimic.

— Cine te-a rănit?

— Nu ştiu. Dar ştia. Ştia. Nu-mi amintesc şi nu vreau să-mi amintesc. Am fost victimă şi odată ce ai fost, ai nevoie să faci orice ca să nu mai fi din nou. Asta-i tot ce-am fost înainte de a intra la academie. O victimă, cu alţii care apăsau

butoanele, care luau deciziile, îmbrâncindu-mă într-un sens, trăgându-mă în altul.

— Asta crezi că fac eu?

— Asta se întâmplă.

Existau întrebări pe care el trebuia să i le pună. Întrebări pe care le citea pe faţa ei, care trebuiau să aştepte. Poate că venise momentul să-şi asume un risc. Îşi băgă mâna în buzunar şi scoase obiectul pe care îl ţinea acolo.

Uimită, Eve privi nasturele gri din palma lui.

— Ăsta-i de la costumul meu.

— Da. Nu este un costum prea grozav. Ai nevoie de culori mai puternice. L-am găsit în limuzina mea. Am vrut să ţi-l dau.

— Oh. Dar când întinse mâna, el închise palma peste nasture.

— O minciună foarte bună. Amuzat, râse de el însuşi. N-am avut niciodată intenţia să ţi-l dau înapoi.

— Ai un fetiş pentru nasturi, Roarke?

— Îl port cu mine aşa cum un băieţandru poartă o şuviţă din părul iubitei lui.

Privirea ei se întoarse din nou la el şi ceva dulce se mişcă înăuntrul ei. Cu atât mai dulce, cu cât vedea că el se simte stânjenit.

— Ciudat.

— Aşa m-am gândit şi eu. Dar vârî nasturele la loc în buzunar. Ştii ce altceva gândesc, Eve?

— N-am idee.

— Cred că te iubesc.

Simţi cum culoarea îi fuge din obraji, cum muşchii i se înmoaie, în timp ce inima îi bătea cu putere în gât.

— Asta-i…

— Da, greu de găsit cuvântul adecvat, nu-i aşa? îşi trecu mâinile peste spatele ei în jos, apoi în sus şi o aduse mai aproape de el. M-am gândit mult şi nici eu n-am găsit unul. Dar să mă întorc la ideea iniţială.

Ea îşi umezi buzele.

— Există una?

— O idee interesantă şi foarte importantă. Şi eu sunt în mâinile tale la fel de mult cum eşti tu într-ale mele. La fel de puţin confortabil, deşi, poate, nu la fel de rezistent, să mă găsesc în asemenea poziţie. N-am de gând să te las să pleci până când nu ne lămurim ce e de făcut.

— Asta, ăăă, complică lucrurile.

— Îngrozitor de mult, fu el de acord.

— Roarke, noi nu ne cunoaştem unul pe celălalt. În afara dormitorului.

— Ba da, ne cunoaştem. Două suflete pierdute. Amândoi am plecat de lângă ceva şi ne-am transformat în altceva. Nici nu e de mirare că soarta a decis să arunce o curbă în ceea ce, până acum, a fost pentru noi un drum drept. Noi trebuie să decidem cât de departe vrem să urmăm curba.

— Eu trebuie să mă concentrez asupra anchetei. Trebuie să rămână prioritatea mea.

— Înţeleg.

Dar ai dreptul şi la o viaţă personală.

— Viaţa mea personală, partea asta a ei, a răsărit din anchetă. Iar ucigaşul o face şi mai personală. A plantat arma ca suspiciunile să cadă asupra ta, ăsta a fost un răspuns direct la implicarea mea cu tine. S-a concentrat asupra mea.

Mâinile lui Roarke o prinseră de reverele halatului.

— Ce vrei să spui?

Reguli, îşi aminti ea. Existau reguli. Iar ea era cât pe ce să le încalce.

— Îţi spun ce pot în timp ce mă îmbrac. Eve se duse în dormitor cu pisica păşind şi ondulându-se în faţa ei.

— Îţi aminteşti seara când te-am găsit aici când m-am întors acasă? De pachetul pe care l-ai găsit pe podea?

— Da, te-a supărat.

Cu un zâmbet, îşi scoase halatul de pe ea.

— Am reputaţia că din toată secţia, eu am faţa cea mai bună pentru jocul de poker.

— Am făcut primul milion la jocuri de noroc.

— Chiar?

Îşi trase un pulover peste cap şi îşi aminti să nu se lase distrasă. Era o înregistrare cu uciderea Lolei Starr. Mi-a trimis-o şi pe cea a lui Sharon Deblass.

Teama îl săgeta.

— A fost în apartamentul tău.

Ea tocmai descoperise că nu mai avea lenjerie curată şi observă tonul lui de gheaţă.

— Poate, poate nu. Cred că nu. Nu erau semne de intrare forţată. Ar fi putut să-l vâre pe sub uşă. Asta a făcut prima dată.

Discul cu Georgie l-a trimis prin poştă. Pusesem clădirea sub supraveghere.

Resemnată, îşi trase pantalonii pe pielea goală.

— Fie că a ştiut, fie a simţit, dar a avut grijă să primesc discurile, pe toate trei. A ştiut că eu conduc ancheta chiar înaintea mea.

Căută şosete, avu noroc şi găsi două care se potriveau.

— M-a sunat şi mi-a transmis imaginea de la locul crimei la câteva minute după ce o ucisese pe Georgie Castle. Se aşează pe marginea patului şi îşi puse şosetele. A plantat o armă, s-a asigurat că i se putea găsi proprietarul. Tu. Lăsând la o parte inconvenienţa pe care ţi-o pricinuia acuzaţia de crimă.

Roarke, dacă nu eram susţinută de comandantul meu, mi s-ar fi luat cazul şi aş fi fost dată afară într-o clipită.

Criminalul ştie ce se întâmplă în departament. Ştie ce se întâmplă în viaţa mea.

— Din fericire, nu ştia că atunci nici măcar nu eram pe planetă.

— Asta a fost o şansă pentru amândoi. Îşi găsi cizmele şi le trase pe picioare. Dar asta nu îl va

opri. Se ridică şi îşi luă tocul armei. Va continua să încerce să ajungă la mine.

Iar tu eşti cea mai bună şansă a lui. Roarke o privi cum îşi verifică laserul automat, înainte de a şi-l agăţa de umăr.

— De ce tu?

— Nu are o părere prea bună despre femei. Ar trebui să spun că-i arde curul că o femeie conduce ancheta. Îi diminuează statutul.

Ridică din umeri şi îşi trecu degetele prin păr ca să-l aşeze. Cel puţin aşa crede psihiatrul.

Gânditoare, trase pisica de pe piciorul ei şi o aruncă uşor pe pat, unde ea îşi întoarse fundul şi începu să se spele.

— Şi psihiatrul crede că el va încerca să te elimine printr-o metodă mai directă?

— Nu mă potrivesc tiparului.

Luptându-se cu teama alunecoasă, Roarke îşi strânse pumnii în buzunare.

— Şi dacă strică tiparul?

— Mă descurc şi singură.

— Merită să-ţi rişti viaţa pentru trei femei care au murit deja?

— Da.

Auzi furia care pulsa în vocea lui şi o înfruntă. Merită să-mi risc viaţa să le fac dreptate celor trei femei care au murit deja şi să încerc să previn moartea a încă trei. El este abia la jumătatea drumului. A lăsat o notă sub fiecare cadavru. A vrut ca noi să ştim, chiar de la început, că are un

plan. Şi ne provoacă să-l oprim. Una din şase, două din şase, trei din şase. O să fac tot ce pot ca să nu-l las să ajungă la cea de a patra.

— Eşti plină de curaj. Asta am admirat la tine de la început. acum, mă înspăimântă.

Pentru prima dată ea veni spre el şi îşi puse palma pe obrazul lui. Aproape în acelaşi moment şi-o retrase şi păşi înapoi, jenată.

— Sunt poliţistă de zece ani, Roarke, niciodată n-am avut mai mult decât câteva cucuie şi vânătăi. Nu-ţi face griji.

— Cred că va trebui să te obişnuieşti să ai pe cineva care îşi face griji pentru tine, Eve.

Nu ăsta fusese planul. Ea ieşi din dormitor şi îşi luă jacheta şi geanta.

— Îţi spun lucrurile astea ca să ştii cu ce am de-a face. De ce nu-mi pot împărţi energia şi să încep să analizez ce este între noi.

— Întotdeauna va exista un caz.

— Sper din tot sufletul că nu vor fi întotdeauna cazuri ca ăsta. Asta nu-i o crimă pentru câştig sau din pasiune. Nu este disperată sau frenetică. E rece şi calculată. E…

— Diabolică?

— Da. Se simţi uşurată că o zisese el primul. Nu mai suna prosteşte. Indiferent cât de multe lucruri am făcut în ingineria genetică, în inseminarea in vitro sau în programele sociale, tot nu putem controla defectele umane de bază: violenţă, dorinţă, invidie.

— Cele şapte păcate de moarte.

Se gândi la bătrână şi la plăcinta ei otrăvită.

— Da.

Trebuie să plec.

— O să vii la mine după ce ieşi din serviciu, diseară?

— Nu ştiu când termin. Ar putea fi…

— Vei veni?

— Da.

Apoi, el zâmbi, iar ea ştiu că aştepta ca ea să facă prima mişcare. Era sigură că el ştia cât de greu îi era să se apropie de el, să-şi ridice buzele şi să şi le aşeze, indiferent cât de detaşat, peste ale lui.

— Ne vedem.

— Eve.

Ar trebui să porţi mănuşi.

Ea decodă uşa şi îi aruncă un zâmbet peste umăr.

— Ştiu, dar le pierd mereu.

Starea bună de spirit o ţinu până ce intră în biroul ei şi îi găsi pe Deblass şi pe asistentul lui aşteptând-o. Intenţionat, Deblass îşi privi ceasul de aur.

— Ai un program mai mult de bancă, decât de poliţie, locotenente Dallas.

Ştia foarte bine că nu trecuseră decât câteva minute peste ora opt şi îşi scoase jacheta de pe ea.

— Da, e o viaţă de pluş pe aici. Pot să vă ajut cu ceva, domnule senator?

— Sunt la curent cu faptul că a avut loc încă o crimă. Evident, nu sunt satisfăcut cu progresele pe care le faci.

Dar, am venit să îndrept stricăciunile. Nu vreau ca numele nepoatei mele să fie legat de celelalte două victime.

— Pentru asta aveţi nevoie de Simpson sau de secretarul lui de presă.

— Nu-mi zâmbi arogant, domnişoară. Deblass se aplecă în faţă.

Nepoata mea e moartă. Nimic nu poate schimba asta. Dar n-o să accept ca numele Deblass să fie murdărit, terfelit prin noroi, de moartea a doua curve ordinare.

— Se pare că aveţi o părere proastă despre femei, domnule senator. Avu grijă să nu zâmbească arogant de data asta, dar îl urmări şi îl cântări.

— Dimpotrivă, le respect. De aceea, sunt revoltat de cele care se vând, care nu respectă moralitatea şi decenţa.

— Inclusiv nepoata dumneavoastră?

El sări din scaun, cu faţa învineţită şi cu ochii ieşiţi din orbite. Eve era sigură că ar fi lovit-o dacă Rockman nu s-ar fi aşezat între ei.

— Domnule senator, locotenentul doar vă momeşte. Nu-i daţi satisfacţie.

— Nu vei păta numele familiei mele. Deblass respira rapid, iar Eve se întrebă dacă avea probleme cu inima. Nepoata mea a plătit scump

pentru păcatele ei şi nu voi aştepta să văd cum cei dragi mie sunt târâţi în gura lumii. Şi nici nu voi tolera insinuările tale murdare.

— Încercam să pun în ordine faptele. Era fascinant să-l urmărească cum se lupta să se calmeze. Îi era destul de greu, observă ea, mâinile îi tremurau, pieptul i se zbătea. Încerc să găsesc bărbatul care a ucis-o pe Sharon, domnule senator. Presupun că asta este o prioritate şi pe agenda dumneavoastră.

— Găsirea lui nu o va aduce pe ea înapoi. Se aşeză, evident obosit de această ieşire. important acum este să protejez ce a mai rămas. Pentru asta, Sharon trebuie separată de celelalte două femei.

Nu-i plăcea părerea lui, dar nu-i păsa nici de culoarea feţei lui. Era încă alarmant de congestionat.

— Să vă aduc nişte apă, domnule senator Deblass? El dădu din cap, făcu un semn cu mâna. Eve ieşi pe coridor şi luă un pahar de apă îmbuteliată. Când se întoarse, respiraţia lui era mai regulată, mâinile mai sigure.

— Senatorul este extenuat, spuse Rockman. Proiectul lui de lege asupra Moravurilor va fi dezbătut mâine în Cameră. Tragedia din familia sa atârnă greu asupra sa.

— Înţeleg asta. Fac tot ce pot să închid cazul. Ea îşi lăsă capul pe o parte. Presiunea politică atârnă greu asupra unei anchete. Nu-mi place să fiu monitorizată în timpul meu liber.

Rockman îi zâmbi moale.

— Îmi pare rău. Poţi defini mai bine?

— Am fost monitorizată şi relaţia mea personală cu un civil a fost raportată şefului Simpson. Nu e un secret că Simpson şi senatorul sunt prieteni.

— Senatorul şi şeful Simpson au o loialitate personală şi politică, fu de acord Rockman. Dar nu ar fi etic sau în interesul senatorului, să monitorizeze un membru al poliţiei.

Te asigur, locotenente, senatorul Deblass este prea adâncit în propria-i durere şi responsabilitate faţă de ţară ca să-şi facă griji pentru… relaţiile tale personale. Dar ne-a fost adus la cunoştinţă, prin şeful Simpson, că ai avut câteva întâlniri cu Roarke.

— Un oportunist amoral. Senatorul puse paharul deoparte cu un pocnet. Un om care nu se opreşte de la nimic ca să-şi mărească puterea.

— Un om, adăugă Eve, care a fost scos de sub bănuiala că ar avea vreo legătură cu această anchetă.

— Banii cumpără imunitate, zise Deblass dezgustat.

— Nu şi în biroul ăsta. Sunt sigură că veţi cere raportul de la comandant. Între timp, fie că vă mai alină sau nu durerea, eu intenţionez să-l găsesc pe cel care va ucis nepoata.

— Presupun că ar trebui să-ţi laud dedicaţia.

Deblass se ridică. Ai grijă ca dedicaţia ta să

nu pună în pericol reputaţia familiei mele.

— Ce anume va făcut să vă schimbaţi părerea, domnule senator? întrebă Eve. Prima dată când am vorbit, mă ameninţaţi că mă lăsaţi fără slujbă dacă nu-l aduceam în faţa justiţiei pe ucigaşul lui Sharon şi asta cât mai repede.

— E îngropată, fu tot ce zise el şi ieşi.

— Locotenente.

Rockman îşi păstră tonul jos. Vă repet că presiunea asupra senatorului este enormă, ar strivi un bărbat mai slab.

Expiră încet. adevărul este că a distrus-o pe soţia lui. A avut o cădere nervoasă.

— Îmi pare rău.

— Doctorii nu ştiu dacă îşi va reveni. această tragedie în plus l-a scos din minţi de durere pe fiul său. Fiica lui s-a izolat de familie şi a plecat la un azil. Singura speranţă a senatorului de a-şi recupera familia este să lase moartea lui Sharon, întreaga oroare, să uite.

— Atunci ar fi înţelept pentru senator să facă un pas înapoi şi să lase desfăşurarea procesului în seama departamentului.

— Locotenente, Eve, zise el cu acea scânteie rară şi rapidă de şarm.

Mi-aş dori să-l pot convinge de asta. Dar cred că ar fi o acţiune lipsită de rezultat, aşa cum ar fi dacă aş încerca să te conving pe tine să o laşi pe Sharon să se odihnească în pace.

— Ai dreptate.

— Asta e. Îşi puse scurt palma pe braţul ei. Toţi trebuie să facem ceea ce putem ca să punem lucrurile pe făgaşul lor. Mi-a părut bine să te revăd.

Eve închise uşa în spatele lui şi se gândi. Deblass avea cu siguranţă genul de temperament care putea duce la violenţă. Aproape că îi părea rău că nu avea şi controlul, calculul necesar plănuirii meticuloase a crimelor.

În orice caz, ar fi avut de furcă, încercând să facă legătura între un senator de dreapta, turbat, şi două prostituate din New York.

Poate că el îşi proteja familia, gândi Eve. Sau poate că îl proteja pe Simpson, un aliat politic.

Prostii, decise Eve. Poate că ar fi lucrat de partea lui Simpson dacă şeful ar fi fost implicat în moartea lui Starr şi Castle. Dar un om nu-l protejează pe ucigaşul nepoatei lui.

Păcat că nu era în căutarea a doi bărbaţi, gândi Eve. Nu conta, avea de gând să tragă cu ochiul la situaţia lui Simpson.

Dar cu obiectivitate, se avertiză ea. Şi nu trebuia să uite că exista mai mult ca sigur posibilitatea ca Deblass să nu ştie că unul dintre colegii săi politici favoriţi era şantajat de singura lui nepoată.

Va trebui să afle.

Dar, deocamdată, avea o altă intuiţie de verificat. Localiză numărul lui Charles Monroe şi îl sună.

Vocea lui era somnoroasă, ochii grei.

— Îţi petreci tot timpul în pat, Charles?

— Cât pot de mult, locotenente Dulce. Îşi frecă faţa cu palma şi îi zâmbi. Aşa mă gândesc la tine.

— N-o mai face. Două întrebări.

— Ah, nu poţi să vii aici şi să mă întrebi în persoană?

Sunt cald, dezbrăcat şi singur.

— Prietene, nu ştii că există o lege care pedepseşte propunerile indecente adresate unui ofiţer de poliţie?

— Vorbesc despre chestii gratis. Ţi-am spus, ţinem relaţia strict personală.

— O ţinem strict impersonală. Ai avut o asociată pe nume Georgie Castle. Ai cunoscut-o?

Zâmbetul seducător îi dispăru de pe faţă.

— Da, am cunoscut-o. Nu foarte bine, dar am întâlnit-o la o petrecere cam acum un an.

Era nouă în branşă. Distractivă, atractivă, ştii.

Ne-am înţeles bine.

— În ce sens?

— Prietenesc. Beam ceva împreună din când în când.

Odată, când Sharon avea prea multe programări, am pus-o să-i trimită doi clienţi lui Georgie.

— Se cunoşteau? Eve merse mai departe. Sharon şi Georgie?

— Nu cred. Din câte îmi amintesc, Sharon a sunat-o pe Georgie, a întrebat-o dacă ar fi interesată de doi clienţi noi. Georgie i-a dat undă verde, şi asta a fost tot. Oh, da, Sharon mi-a zis că Georgie i-a trimis doisprezece trandafiri. Trandafiri adevăraţi, ca semn de mulţumire. Lui Sharon i-a plăcut foarte mult gestul acesta demodat.

— Doar o fată de modă veche, zise Eve printre dinţi.

— Când am auzit că Georgie e moartă, m-am cutremurat. Trebuie să-ţi spun. Cu Sharon a fost o lovitură, dar nu o surpriză prea mare. Ea trăia periculos. Dar Georgie, era echilibrată, ştii?

— S-ar putea să trebuiască să te mai sun în legătură cu asta, Charles. Rămâi la dispoziţie.

— Pentru tine…

— Las-o baltă, îi ordonă ea înainte ca el să devină obraznic. Ce ştii despre jurnalele lui Sharon?

— Nu m-a lăsat niciodată să citesc vreunul, zise el imediat. Mi se pare că zicea că le ţine de când era copil. Ai vreunul? Hei, sunt şi eu în el?

— Unde le ţinea?

— La ea în apartament, cred. Unde altundeva? Asta era întrebarea, gândi Eve.

— Dacă îţi mai aminteşti ceva despre Georgie sau despre jurnale, contactează-mă.

— Ziua sau noaptea, locotenent Dulce. Contează pe mine.

— Bine.

Dar râdea când se încheie transmisia.

* * *

Soarele tocmai apunea când ajunse la Roarke. Nu se considera în afara orelor de serviciu. Favoarea pe care avea de gând să i-o ceară, îi umblase toată ziua prin cap. Se decisese asupra ei, apoi, o respinsese şi, în general, pendulase până când se simţi dezgustată cu ea însăşi.

Până la urmă, plecase de la secţie exact la sfârşitul programului, pentru prima dată în ultimele câteva luni. Cu progresul limitat pe care îl făcuse, nu prea mai avea ce face acolo.

Feeney nu găsise nimic, în ceea ce priveşte a doua cutie de valori. Îi dăduse, fără prea multă tragere de inimă, lista poliţiştilor cerută de ea. Eve avea de gând să-i verifice pe fiecare, aşa cum voia ea şi când voia ea.

Cu oarecare regret, realiză că avea să-l folosească pe Roarke.

Summerset deschise uşa cu dispreţul obişnuit.

— Ai sosit mai devreme decât erai aşteptată, locotenente.

— Dacă nu este acasă, pot să aştept.

— Este în bibliotecă.

— Care este unde, exact?

Summerset îşi permise un oftat uşor. Dacă Roarke nu i-ar fi ordonat să o invite pe femeie

imediat, ar fi dus-o într-o cameră mică şi prost iluminată.

— Pe aici, vă rog.

— Ce anume te deranjează la mine, Summerset?

Cu spatele drept ca un vătrai, o conduse la primul etaj şi apoi pe un coridor larg.

— Nu am idee despre ce vorbeşti, locotenente. Biblioteca, anunţă el pe un ton reverenţios, şi îi deschise uşa.

În viaţa ei nu mai văzuse atâtea cărţi.

Nici nu ar fi crezut că pot exista atât de multe în afara muzeelor.

Pereţii erau acoperiţi de ele în aşa fel, încât camera pe două nivele era plină până la refuz de cărţi.

Pe nivelul de jos, pe o canapea care era în mod sigur din piele naturală, Roarke stătea întins cu o carte în mână şi cu pisica în poală.

— Eve.

Ai ajuns devreme. Puse cartea deoparte, luă pisica şi se ridică în picioare.

— Iisuse, Roarke, de unde ai luat toate astea?

— Cărţile?

Îşi lăsă privirea să cuprindă încăperea. Lumina focului dansa şi trecea peste cotoarele colorate. Un alt interes de-al meu. Ţie nu-ţi place să citeşti?

— Sigur, din când în când. Dar discurile sunt mult mai convenabile.

— Şi mult mai puţin estetice. Mângâie pisica pe ceafă şi o aruncă în extaz. Poţi să împrumuţi ce vrei.

— Nu prea cred.

— Ce-ai zice de o băutură?

— Cu asta m-aş descurca.

Linkul lui sună.

— Asta este legătura pe care o aşteptam. De ce nu torni pentru amândoi din vinul pe care l-am lăsat să respire pe masă?

— Sigur. Luă pisica de la el şi se duse să facă ce-i ceruse. Pentru că voia să tragă cu urechea, se forţă să stea departe de locul unde era el şi şoptea în telefon.

Asta îi dădu ocazia să privească cărţile, să se minuneze de titluri. De unele auzise. Chiar şi cu o educaţie de la stat, trebuise să citească Steinbeck şi Chaucer, Shakespeare şi Dickens. Programa o plimbase şi prin Grisham, Morrison şi Grafton.

Dar acolo erau duzini, poate sute de nume de care ea nu auzise niciodată. Se întrebă dacă cineva se putea descurca cu atâtea cărţi, cu atât mai mult să le citească.

— Îmi pare rău, zise el când termină convorbirea. A fost ceva ce nu putea aştepta.

— Nicio problemă.

El luă paharul de vin pe care i-l turnase ea.

— Pisica devine din ce în ce mai ataşată de tine.

— Nu cred că este loială în mod special. Dar

Eve trebuia să recunoască, îi făcea plăcere felul în care se cambra sub mângâierile ei. Nu ştiu ce o să fac cu el. Am sunat-o pe fiica lui Georgie şi mi-a spus că nu poate să-l ia. Când am încercat s-o presez, a început să plângă.

— Ai putea să-l ţii tu.

— Nu ştiu. De animale trebuie să ai grijă.

— Pisicile sunt remarcabil de autosuficiente. Se aşează pe sofa şi aşteptă ca ea să vină lângă el. Vrei să-mi povesteşti despre ziua pe care ai avut-o?

— N-a fost prea productivă. Dar a ta?

— Foarte productivă.

— O mulţime de cărţi, zise Eve cu jumătate de gură, conştientă fiind că trăgea de timp.

— Am o afecţiune pentru ele. Abia dacă puteam să-mi citesc numele când aveam şase ani. Apoi am dat peste un exemplar zdrenţuit din Yeats. Un scriitor irlandez de ceva notorietate, zise el atunci când Eve îl privi neştiutoare. Voiam foarte mult să-l înţeleg, aşa că am învăţat singur să citesc.

— Nu te-ai dus la şcoală?

— Nu, dacă era după mine. Ai pe cap o mulţime de probleme, Eve, şopti el.

Ea oftă cu putere. Ce rost avea trasul de timp dacă el o putea citi atât de bine?

— Am o problemă. Vreau să fac o cercetare asupra lui Simpson. Evident că nu pot folosi canalele obişnuite sau compurile de acasă sau de

la birou. În momentul când aş încerca să sap după şeful poliţiei, aş fi marcată.

— Şi te întrebi dacă am eu un sistem sigur, neînregistrat. Sigur că am.

— Sigur, şopti ea. Un sistem neînregistrat încalcă legea Cod Cincizeci şi trei-B, secţiunea treizeci şi cinci.

— Nici nu pot să-ţi spun cât mă excită când citezi coduri, locotenente.

— Nu e amuzant. Şi ceea ce îţi cer să faci este ilegal. Încălcarea electronică a intimităţii unui oficial al statului este un delict serios.

— Poţi să ne arestezi pe amândoi după aia.

— Asta-i ceva serios, Roarke. Eu respect legea, iar acum îţi cer ţie să mă ajuţi să o încalc.

El se ridică şi o trase şi pe ea în picioare.

— Draga mea Eve, n-ai idee câte legi am încălcat deja. Luă sticla de vin şi o lăsă să-i atârne de două degete de la mâna cu care îi înconjurase talia. Când aveam zece ani, aranjam jocuri ilegale cu zarurile, începu el conducând-o afară din cameră. O moştenire de la dragul meu tată care şi-a câştigat un cuţit în beregată pe o alee din Dublin.

— Îmi pare rău.

— Nu eram apropiaţi. Era un nenorocit şi nimeni nu-l iubea, cu atât mai puţin eu. Summerset, luăm masa la şapte şi jumătate, adăugă Roarke întorcându-se către scări. Dar m-a învăţat, cu ajutorul unui pumn în faţă, să citesc

zarurile, cărţile, şansele. Era un hoţ, nu unul bun, după cum dovedeşte sfârşitul pe care l-a avut. Eu eram mai bun.

Am furat, am înşelat, mi-am petrecut ceva timp învăţând meseria de contrabandist. Aşa că, vezi tu, nu se poate spune că mă corupi cu o asemenea cerere.

Ea nu îl privi în timp ce el decoda uşa încuiată de la etajul al doilea.

— Mai…

— Dacă mai fur, înşel şi fac contrabandă acum? Se întoarse şi îi puse o palmă pe obraz. Oh, ai urî aşa ceva, nu-i aşa? Aproape că doresc să pot spune da, şi apoi să renunţ la toate pentru tine. Am învăţat cu mult timp în urmă că există jocuri mai excitante prin legitimitatea lor. Iar când câştigi, ai mult mai multă satisfacţie dacă primeşti cărţile de deasupra pachetului.

O sărută pe frunte, apoi intră în cameră.

— Dar trebuie să ne ţinem la curent.

Capitolul 16

În comparaţie cu restul casei pe care îl văzuse, camera asta era spartană, proiectată special pentru lucru.

Fără statui interesante sau candelabre de cristal. Consola lată, în formă de U, baza de comunicaţii, cercetare şi recuperare a informaţiilor, erau de un negru monoton, pline de

butoane, fante şi ecrane.

Eve auzise că CIRAC avea cel mai performant sistem de bază din ţară. Bănuia că al lui Roarke era la fel.

Eve nu era un compu-jockey, dar ştiu dintr-o privire că echipamentul de aici era net superior oricăruia folosit de Departamentul de Poliţie şi Securitate al New York-ului sau pe care şi-l putea permite, chiar şi în Divizia, bine utilată, de Detecţie electronică.

Peretele lung din faţa consolei era ocupat de şase monitoare mari. O a doua staţie auxiliară avea un mic telelink, un fax cu laser, o unitate de transmis şi primit holograme şi câteva alte piese de hardware pe care ea nu le recunoscu.

Cele trei staţii de computer erau completate de monitoare personale, cu telelinkuri ataşate.

Podeaua era din gresie în formă de carouri, în culori discrete care se întrepătrundeau ca un lichid. Singura fereastră a încăperii dădea către oraş şi pulsa cu ultima lumină a soarelui care apunea.

Se părea că până şi aici Roarke avea nevoie de o ambianţă plăcută.

— Nu este la fel de confortabilă precum cea de la biroul meu, dar are lucrurile de bază. Se duse la consola principală şi îşi puse palma pe ecranul de identificare. Roarke. Deschide operaţiunile.

După un zumzet discret, luminile consolei se

aprinseră.

— Amprentă palmară şi voce nouă, continuă el şi-i făcu semn lui Eve. Acces pentru statutul galben.

La încuviinţarea lui, Eve îşi puse palma pe ecran, simţi uşoara căldură în timp ce amprenta îi era citită.

— Dallas.

— Aşa.

Roarke se aşeză. Sistemul îţi va accepta vocea şi comenzile manuale.

— Ce este statutul galben?

El zâmbi.

— Destul cât să-ţi dea tot ce ai nevoie să ştii, nu atât de mult ca să-mi anulezi comenzile.

— Hmmm. Ea scană comenzile, luminile care clipeau în aşteptare, mulţimea de ecrane şi repere. L-ar fi dorit acolo pe Feeney şi mintea lui calibrată pe computere.

— Căutare pentru Edward T. Simpson, şeful Poliţiei şi al Securităţii.

New York City. Toate informaţiile financiare.

— Te-ai dus direct la miezul problemei, şopti Roarke.

— Nu am timp de pierdut. Chestia asta nu poate fi urmărită?

— Nu numai că nu poate fi urmărită, dar nu va exista nici măcar o urmă a căutării.

— Simpson T. Edward, anunţă computerul cu o voce caldă, feminină. Informaţii financiare.

Căutare.

Când Eve ridică o sprânceană, Roarke rânji.

— Prefer să lucrez cu voci melodioase.

— Voiam să te întreb, zise ea, cum poţi accesa informaţiile fără să alertezi Compuguard-ul.

— Niciun sistem nu este perfect sau complet rezistent la invazii, nici măcar atotprezentul Compuguard. Sistemul este excelent pentru detectarea unui hacker obişnuit sau a unui hoţ electronic. Dar cu echipamentul adecvat, poate fi compromis. Eu am echipamentul adecvat. Uite că vine informaţia. Listează pe ecranul unu, comandă el.

Eve îşi ridică privirea şi văzu raportul de credit al lui Simpson apărând pe monitorul mare. Erau lucrurile obişnuite: împrumuturi pentru vehicule, ipoteci, bilanţul cărţilor de credit. Toate tranzacţiile electronice.

— Asta-i o factură mare la American Express, zise ea. Şi nu cred că se ştie că deţine un teren în Long Island.

— Cu greu pot fi motive de crimă. Îşi menţine clasificarea A, ceea ce înseamnă că plăteşte datoriile. Ah, uite un cont bancar.

Ecranul doi.

Eve studie cifrele, nesatisfăcută.

— Nimic neobişnuit, depuneri şi retrageri obişnuite, cele mai multe pentru plata automată a facturilor, ceea ce corespunde cu raportul de credit. Ce este Jeremy să

— Haine bărbăteşti, îi spuse Roarke cu un uşor zâmbet arogant. Nu de cea mai bună calitate.

Ea îşi încreţi nasul.

— O mulţime de bani cheltuiţi pe haine.

— Draga mea, va trebui să te corup. Înseamnă prea mult doar dacă sunt de calitate inferioară.

Ea strâmbă din nas şi îşi vârî degetele mari în buzunarele din faţă ale pantalonilor largi, maro.

— Uite-i contul de brokeraj. Ecranul trei. N-are curaj, adăugă Roarke, după o scanare rapidă.

— Ce vrei să spui?

— Investiţiile lui, cele care sunt toate fără risc, emise de guvern, câteva fonduri mutuale, o mână de stocuri în firme mari. Totul numai pe planetă.

— Ce este rău în asta?

— Nimic dacă te mulţumeşti să-ţi laşi banii să se umple de praf. Îi aruncă o privire piezişă. Faci investiţii, locotenente?

— Cum să nu. Ea încă mai încerca să descifreze abrevierile şi punctele de procentaj. Urmăresc bursa de două ori pe zi.

— Fără cont de credit standard!

El aproape se cutremură.

— Şi ce dacă?

— Dă-mi tot ce ai, şi-l dublez în şase luni.

Ea doar se încruntă, străduindu-se să citească raportul de brokeraj.

— Nu am venit aici ca să mă îmbogăţesc.

— Draga mea, o corectă el cu accentul lui irlandez melodios, cu toţii vrem asta.

— Cum stă cu contribuţiile politice, în scopuri de caritate, genul ăsta de lucruri?

— Acces la planul de reducere a taxelor, comandă Roarke. Listare pe ecranul doi.

Ea aşteptă, bătându-se nerăbdătoare cu palma peste pulpă. Informaţia apăru.

— Îşi pune banii acolo unde îi stă şi inima, şopti ea scanând plăţile către Partidul Conservator, fondul de campanie al lui Deblass.

— Nu prea generos, altfel. Hmm. Roarke ridică sprâncenele.

Interesant, un dar substanţial către Valori Morale.

— Ăsta-i un grup extremist, nu-i aşa?

— Aşa i-aş spune eu, credincioşii preferă să se gândească la el ca la o organizaţie dedicată să ne salveze pe toţi păcătoşii de noi înşine. Deblass este un susţinător puternic.

Dar ea îşi revizuia în minte propriile dosare.

— Sunt suspectaţi de sabotarea principalelor bănci de date de la câteva clinici de control al concepţiei planificate.

Roarke plescăi din limbă.

— Toate femeile alea care decid singure dacă şi când vor să aibă copii, câţi copii să aibă. Încotro se îndreaptă lumea?

Evident, cineva trebuie să le scuture puţin.

— Exact.

Nemulţumită, Eve îşi vârî mâinile în buzunare. E o legătură periculoasă pentru o persoană ca Simpson. Îi place să joace la mijloc. A candidat pe lista Moderaţilor.

— Şi-a ascuns legăturile şi înclinaţiile Conservatoare. În ultimii ani, a început să şi le dezvăluie cu prudenţă. Vrea să fie guvernator, poate crede că Deblass îl poate pune acolo. Politica este un joc al trocurilor.

— Politica.

Discul de şantaj al lui Sharon Deblass era plin de nume de politicieni, murmură Eve. Cu cât lucrurile se schimbă mai mult…

— Da, cu atât mai mult rămân la fel. Cuplurile continuă să se complacă în ritualuri de curtare, oamenii continuă să omoare oameni, iar politicienii continuă să sărute copii şi să mintă.

Ceva nu era în ordine, iar ea îşi dori din nou ca Feeney să fie de faţă. Crime de secol douăzeci, gândi ea, motive de secol douăzeci. Mai era un lucru care nu se schimbase în ultimul mileniu. Taxele.

— Putem obţine datele de la Fisc? Ultimii trei ani?

— Asta e ceva mai dificil. Gura lui deja rânjea la gândul provocării.

— Este şi o încălcare a legii federale. Ascultă, Roarke…

— Aşteaptă un minut. Apăsă un buton şi o tastatură ieşi din consolă. Surprinsă, Eve privi

cum îi zburau degetele peste taste.

— Unde ai învăţat să faci asta? Chiar şi cu tutorialul departamentului, ea abia dacă se descurca cu tastarea manuală.

— Ici şi colo, zise el absent, în tinereţea mea prost petrecută. Trebuie să ocolesc securitatea. O să ia nişte timp. De ce nu mai torni nişte vin?

— Roarke, n-ar fi trebuit să-ţi cer asta. Un atac al conştiinţei o făcu să se îndrepte spre el. Nu pot lăsa ca asta să se întoarcă împotriva ta…

— Sâââst.

Sprâncenele lui se uniră de concentrare, în timp ce el îşi făcea loc prin labirintul securităţii.

— Dar…

El ridică capul, nerăbdarea era evidentă în privirea lui.

— Am deschis deja uşa, Eve. acum intrăm sau îi întoarcem spatele.

Eve se gândi la cele trei femei, moarte pentru că ea nu reuşise să facă nimic. Nu ştiuse destule lucruri ca să oprească moartea lor. Cu o înclinare a capului se întoarse din nou cu spatele. Zgomotul tastaturii se auzi din nou.

Ea turnă vin, apoi se aşeză în faţa ecranelor.

Date cât se poate de ordonate, gândi ea. Rată de credit dintre cele mai bune, plata la timp a datoriilor, investiţii conservatoare şi, presupunea ea, mici. Sigur că erau mai mulţi bani decât în medie pe care îi cheltuia pe haine, băuturi şi bijuterii. Dar nu era o crimă să ai gusturi scumpe.

Nu în cazul în care plăteai pentru ele. Chiar şi cea de-a doua casă, nu era un delict criminal.

Unele dintre contribuţii erau cam ciudate pentru un membru al Moderaţilor, totuşi, nu o încălcare a legii.

Îl auzi pe Roarke înjurând încet şi privi spre el. Dar el stătea aplecat peste tastatură ca şi cum ea nici nu ar fi fost acolo. Ciudat, n-ar fi crezut că el avea abilitatea tehnică de a accesa manual computerul. După cum spunea Feeney, era aproape o artă pierdută, mai puţin pentru funcţionarii tehnici şi hackeri.

Şi totuşi, iată-l pe bărbatul bogat, privilegiat, elegant, lovind tastele pentru o problemă care, de obicei, era rezolvată de o dronă de birou supra-încărcată de sarcini şi prost plătită.

Pentru moment, îşi permise să uite de treburile imediate şi îi zâmbi.

— Ştii, Roarke, eşti drăgălaş.

Îşi dădu seama că era prima dată când îl surprindea cu adevărat. Când îşi ridică privirea de pe taste, ochii lui erau uimiţi, timp de probabil, două bătăi de inimă. Apoi zâmbetul acela ironic îi inundă faţa din nou. acela care făcea ca pulsul ei să o ia razna.

— Va trebui să faci ceva mai mult decât atât, locotenente. Am intrat.

— Nu glumeşti? Bucuria o copleşi în timp ce se întorcea cu faţa la ecrane. Arată-mi.

— Ecranele patru, cinci, şase.

— Uite aici e baza. Ea se încruntă, uitându-se la venitul brut. Pare a fi corect, nu-i aşa, ca salariu.

— Puţine dobânzi şi dividende din investiţii. Roarke dădea paginile.

Câteva onorarii pentru apariţii personale şi cuvântări. Trăieşte la limită, dar nu o încalcă, după cum ne arată datele.

— La dracu'. Ea dădu vinul peste cap. Ce alte informaţii mai sunt acolo?

— Pentru o femeie inteligentă, asta e o întrebare teribil de naivă.

Contabilitate dublă, explică el. Două seturi de acte este o metodă încercată şi foarte tradiţională pentru a ascunde venitul ilicit.

— Dacă ai avea venituri ilicite, de ce ai fi atât de stupid, încât să le documentezi?

— Întrebarea eternă. Dar oameni o fac. Oh, da, o fac. Da, zise el răspunzând întrebării nerostite asupra metodelor lui de contabilizare. Sigur că o fac.

Ea îi aruncă o privire.

— Nu vreau să ştiu.

El doar ridică din umeri.

— Ideea este că, deoarece o fac, ştiu cum se face. aici totul este perfect legal, nu-i aşa? Cu câteva comenzi, făcu ca rapoartele fiscului să se unească pe un singur ecran. acum, hai să mergem un nivel mai jos. Computer, Simpson, Edward T, conturi externe.

— Nu există informaţii.

— Întotdeauna există informaţii, şopti Roarke fără să fie dezamăgit. Se întoarse la tastatură şi ceva începu să bâzâie.

— Ce-i zgomotul ăla?

— Mi se spune că m-am lovit de un zid. Ca un muncitor, îşi descheie manşetele şi îşi suflecă mânecile. Gestul o făcu pe Eve să zâmbească. Şi dacă există un zid, înseamnă că se află ceva în spatele lui.

El continuă să lucreze, cu o singură mână, şi sorbi din vin. Când repetă comanda, răspunsul se schimbase.

— Informaţii protejate.

— Ah, acum jucăm.

— Cum poţi să…

— Sâât, comandă el din nou, iar Eve trecu într-o linişte nerăbdătoare. Computer, încearcă combinaţii numerice şi alfabetice pentru passkey.

Încântat de progres, îşi împinse scaunul în spate.

— Asta o să ia nişte timp. De ce nu vii aici?

— Poţi să-mi arăţi cum, se opri şocată când Roarke o aşeză pe genunchii lui. Hei, asta-i important.

— La fel e şi asta. O sărută în timp ce mâna îi alunecă în susul şoldului până sub sânul ei. Ar putea dura o oră, poate mai mult, ca să găsească cheia. Mâinile alea rapide şi isteţe se mişcau deja pe sub puloverul ei. Ştiu că nu-ţi place să pierzi

timpul.

— Nu, nu-mi place. Era prima dată în viaţă când stătea pe genunchii cuiva, iar senzaţia nu era neplăcută. Se pierdea uşor, dar un zumzet mecanic o făcu să tresară.

Fără să poată vorbi, privi spre patul care aluneca din peretele lateral.

— Bărbatul care are totul, reuşi ea să spună.

— Voi avea. Îşi vârî braţul sub picioarele ei şi o ridică. Foarte curând.

— Roarke!

Trebuia să recunoască, măcar de data asta, că îi plăcea să fie ridicată şi purtată în braţe.

— Da.

— Întotdeauna am crezut că se pune prea mult accentul pe sex în societate, publicitate, distracţii.

— Chiar?

— Chiar. Zâmbind, îşi mişcă corpul, repede şi agilă, şi îl dezechilibră. Dar m-am răzgândit, zise ea în timp ce se rostogoleau în pat.

Învăţase deja că sexul putea fi intens, copleşitor, chiar periculos de plăcut. Nu ştiuse că putea fi şi distractiv. Era o revelaţie să afle că putea să râdă şi să se lupte ca un copil.

Săruturi scurte, ciupitoare, pipăieli gâdilitoare, chicoteli până la pierderea respiraţiei. Nu putea să-şi amintească dacă chicotise vreodată în viaţa ei, gândi ea în timp ce îl imobiliza pe Roarke pe saltea.

— Te-am prins.

— Aşa e. Încântat de ea, o lăsă să-l ţintuiască şi să-i umple faţa de săruturi. acum că m-ai prins, ce ai de gând să faci?

— Să te folosesc, desigur. Îl muşcă cu putere de buza de jos. Să mă bucur de tine. Cu sprâncenele arcuite, îi descheie cămaşa şi o deschise larg. Ai un corp extraordinar. Ca să-şi facă o plăcere, îşi trecu palmele peste pieptul lui. Credeam că genul ăsta de lucruri sunt supraestimate. Pentru că oricine are destui bani poate avea unul.

— Eu nu l-am cumpărat pe al meu.

— Nu, ai o sală de forţă aici, nu-i aşa? Aplecându-se, îşi lăsă buzele să se plimbe pe umărul lui. Va trebui să mi-o arăţi. Cred că mi-ar plăcea să te privesc cum transpiri.

El o trânti pe spate schimbând poziţia. O simţi cum se tensionează, apoi cum se relaxează sub mâinile lui.

— Sunt gata să exersez împreună cu tine când doreşti, locotenente, îi trase puloverul peste cap. Oricând.

Îi eliberă mâinile. Îl emoţiona faptul că ea întinse braţele şi îl trase spre ea îmbrăţişându-l.

Atât de puternică, gândi el, în timp ce tonul îmbrăţişării trecea de la joacă la tandru. Atât de catifelată. Atât de îngrijorată. O duse încet şi foarte delicat peste primul val, o urmări în timp ce ajunse în vârf, îi ascultă geamătul adânc în timp ce

trupul ei absorbea fiecare şoc de catifea.

Avea nevoie de ea. Îl şoca faptul că ştia cât de mult avea nevoie de ea. Îngenunche şi o ridică. Picioarele ei se înfăşurară în jurul lui, corpul i se arcui pe spate. Putea să-şi treacă gura peste ea, să-i guste carnea caldă în timp ce se mişca în ea adânc, ferm, încet.

De fiecare dată când ea se cutremura, un nou val de plăcere trecea prin el. Gâtul ei era un festin subţire şi alb căruia nu-i putea rezista. Îl atinse, îl muşcă uşor, îşi frecă nasul de el, în timp ce pulsul de sub carnea sensibilă, se zbătea cu putere.

Iar ea îi strigă numele, cuprinzându-i capul în palme, lipindu-l de ea în timp ce corpul ei se mişca, se mişca, se mişca.

* * *

Descoperi că dragostea o detensiona şi o făcea să se simtă caldă. Excitarea lentă, orgasmul lung şi încet, o energizaseră. Nu se simţi stânjenită când se îmbrăcă purtând pe ea mirosul lui. Se simţi arogantă.

— Mă simt bine lângă tine. O surprinse faptul că o spusese cu voce tare, că îi dăduse lui, sau oricui altcuiva, un avantaj chiar şi atât de mic.

El înţelese că o asemenea recunoaştere din partea ei era egală cu o declaraţie de devotament din partea altor femei.

— Mă bucur. Îşi trecu un deget peste obrazul ei, îl vârî în gropiţa delicată din bărbia ei. Îmi place ideea de a sta prin preajma ta.

Ea se întoarse cu spatele când îi auzi afirmaţia şi se duse să privească secvenţele de numere care zburau pe ecranul consolei.

— De ce mi-ai povestit despre copilăria ta pe care ai petrecut-o în Dublin, despre tatăl tău, despre lucrurile pe care le-ai făcut?

— N-ai sta cu cineva pe care nu-l cunoşti. Îi studie spatele în timp ce îşi vâra cămaşa în pantaloni. Tu mi-ai spus puţin, aşa că ţi-am spus şi eu puţin. Şi cred că, până la urmă, o să-mi spui cine ţi-a făcut rău când erai copil.

— Ţi-am spus că nu-mi amintesc. Ura până şi umbra de panică din vocea ei. Nu am nevoie să o fac.

— Nu te tensiona, murmură în timp ce veni lângă ea să-i maseze umerii. N-o să te presez. Ştiu exact ce înseamnă să te reinventezi, Eve. Să te îndepărtezi de ce a fost.

Ce rost ar fi avut să-i spună că nu conta cât de departe sau cât de repede alergai, trecutul era întotdeauna la doi paşi în urma ta?

În loc de asta, îşi înfăşură braţele în jurul taliei ei, satisfăcut atunci când ea îşi puse palmele peste ale lui. Ştia că studia ecranele de pe pereţi. Ştiu şi momentul când văzu.

— Nenorocitul, uită-te la numerele astea: intrări, ieşiri. Sunt al dracului de apropiate. Sunt practic exact la fel.

— Sunt exact la fel, o corectă el, şi-i dădu drumul femeii, ştiind că poliţista va vrea să stea

singură. Până la ultimul cent.

— Dar asta-i imposibil. Se chinui să socotească în minte. Nimeni nu cheltuieşte exact cât câştigă, nu din câte se ştie.

Toată lumea are nişte numerar în buzunar, pentru vânzătorul de pe trotuar, automatul de Pepsi, băiatul care aduce pizza. Sigur că mare parte din bani sunt pe carduri sau electronici, dar trebuie să ai şi nişte numerar la îndemână.

Ea se opri şi se întoarse.

— Tu ai văzut asta deja! De ce dracu' nu mi-ai spus nimic?

— M-am gândit că ar fi mult mai interesant să aştept până ce îi găsim ascunzătoarea. Privi în jos, în timp ce lumina galbenă de căutare se transforma în verde. Şi se pare că am găsit-o.

Ah, un bărbat tradiţional, Simpson al nostru. Aşa cum bănuiam, se bazează pe respectaţii şi discreţii elveţieni. Listează informaţiile pe ecranul cinci.

— Iisuse Hristoase. Eve rămase cu gura căscată la listările bancare.

— Asta-i în franci elveţieni, explică Roarke. Transformă în dolari, ecran şase. Aproape triplu faţă de portofoliul pentru taxe, nu-i aşa, locotenente?

I se ridicase sângele la cap.

— Ştiam eu că ia. Fir-ar să fie, am ştiut. Şi uită-te la retrageri, Roarke, în ultimul an. Douăzeci şi cinci de mii pe trimestru, în fiecare

trimestru. O sută de mii. Se întoarse spre Roarke şi zâmbetul ei era subţire. Asta se potriveşte cu cifrele din lista lui Sharon. Simpson, o sută de mii.

Îl storcea.

— Ai putea s-o dovedeşti?

— Sigur că o vom dovedi. Începu să se plimbe. Îl avea cu ceva la mână.

Poate era sex, poate mită. Poate o combinaţie de mai multe păcate.

Aşa că a plătit-o ca să-şi ţină gura.

Eve îşi vârî mâinile în buzunare, le scoase din nou.

— Poate că ea a ridicat miza. Poate că el se săturase de scos din buzunar o sută de mii pe an ca să se asigure. Aşa că o omoară. Cineva încearcă să saboteze ancheta. Cineva care are puterea şi deţine informaţiile care să complice lucrurile. Asta ni-l indică exact pe el.

— Şi celelalte două victime?

Ea lucra la asta. Fir-ar să fie, lucra la asta.

— A folosit o prostituată. Ar fi putut să fi folosit şi altele.

Sharon şi cea de a treia victimă se cunoşteau sau ştiau una de alta. Una dintre ele ar fi putut să o cunoască pe Lola, să fi vorbit de ea, chiar să sugereze o schimbare. La dracu', ar fi putut fi şi o alegere la întâmplare. S-a lăsat prins de emoţia primei crime. L-a speriat, dar a fost şi ceva excitant pentru el.

Se opri din mers cât să-i arunce o privire lui

Roarke. El îşi scosese o ţigară şi o aprinsese în timp ce o urmărea cu privirea.

— Deblass este unul dintre susţinătorii lui, continuă ea. Iar Simpson susţine cu tărie proiectul de lege asupra Moravurilor iniţiat de Deblass. Sunt doar nişte prostituate. Doar nişte curve cu acte, iar una dintre ele îl ameninţa. Ar fi devenit ea mai periculoasă pentru el din momentul în care şi-ar fi depus candidatura pentru guvernator?

Se opri şi se întoarse.

— Şi asta nu-i decât căcat.

— Mie mi s-a părut destul de rezonabil.

— Nu şi dacă te uiţi la omul ăsta. Încet, îşi frecă fruntea cu degetele. Nu are creierul pentru aşa ceva. Da, cred că ar putea ucide, Dumnezeu ştie că îi place să controleze, dar să pună la cale o serie de crime aşa de viclene? E un om de birou, un administrator, o imagine, nu un poliţist. Nici măcar nu-şi poate aminti un cod penal fără ajutorul asistentului. Mita e ceva uşor, e doar o afacere. Şi să omoare din panică, sau pasiune, sau furie, da. Dar să plănuiască şi să execute un plan pas cu pas? Nu. Nu este nici măcar destul de deştept să-şi aranjeze actele publice.

— Poate că a avut un ajutor.

— Posibil.

Poate aş afla dacă aş putea să-l presez.

— În problema asta te pot ajuta eu. Roarke trase gânditor un ultim fum înainte de a stinge ţigara. Ce crezi că ar face presa dacă ar primi o

transmisie anonimă a conturilor ilicite ale lui Simpson?

Ea îşi lăsă în jos mâna pe care o ridicase ca să şi-o treacă prin păr.

— L-ar spânzura. Dacă ştie ceva, chiar şi înconjurat de o armată de avocaţi, am putea să scoatem ceva de la el.

— Chiar aşa. Decizia ta, locotenente.

Ea se gândi la legi, la proces, la sistemul din care făcea şi ea parte. Şi se gândi la cele trei femei moarte, alte trei pe care poate că va reuşi să le protejeze.

— Este o reporteriţă, Nadine Furst. Dă-i-l ei.

* * *

Nu putea să stea cu el. Eve ştia că va primi un telefon, şi era mai bine să fie singură, acasă, atunci când avea să se întâmple. Nu credea că avea să doarmă, dar alunecă în vise.

La început, visă despre crimă. Sharon, Lola, Georgie, fiecare dintre ele zâmbind către camera de luat vederi. Momentul acela de teamă, fulgerul dintre ochi înainte de a se prăbuşi pe spate pe cearşafurile încălzite de sex.

Tati. Lola îi spusese Tati. Iar Eve se rostogoli dureros într-un vis mai vechi, înfricoşător.

Fusese un copil bun. Încercase să fie bună, să nu provoace probleme. Dacă făceai probleme, veneau poliţiştii şi te luau şi te puneau într-o groapă adâncă şi întunecoasă, plină de gândaci şi păianjeni care se târau spre tine pe picioare

tăcute şi târşite.

Nu avea prieteni. Dacă aveai prieteni, trebuia să inventezi poveşti despre vânătăile de pe corp. Cum ai fost neîndemânatică atunci când nu erai neîndemânatică. Cum ai căzut, atunci când nu căzuseşi. Pe lângă asta, ei nu locuiau mai mult timp într-un loc. Dacă o făceau, nenorociţii de asistenţi sociali veneau să-şi vâre nasul, să pună întrebări.

Nenorociţii de asistenţi sociali chemau poliţiştii care te închideau în gaura aia neagră, plină de insecte.

Tati o avertizase.

Aşa că era o fată bună, fără prieteni, care se muta dintr-un loc într-altul atunci când era luată. Dar se părea că nu conta.

Îl auzea când venea. Întotdeauna îl auzea. Chiar dacă dormea buştean, picioarele lui goale care se târşâiau pe podea o trezeau la fel de repede ca sunetul tunetului.

Oh, te rog, oh, te rog, oh, te rog. Se tot ruga ea, dar nu plângea. Dacă plângea, era bătută şi, oricum, îi făcea lucrul acela secret. Lucrul acela dureros şi secret despre care ştia, chiar la cei cinci ani ai ei, că era ceva rău.

El îi spusese că e bine. Tot timpul cât făcuse lucrul acela secret, îi spunea că era bine. Dar ea ştia că era rea şi că va fi pedepsită.

Uneori, o lega. Când auzea că se deschide uşa, gemea uşor, rugându-se ca de data asta să nu

o lege. Nu se lupta, nu o făcea, doar să nu o lege. Dacă nu şi-ar ţine palma peste gura ei, n-ar ţipa şi n-ar striga.

— Unde este fetiţa mea? Unde este fetiţa mea bună? Lacrimile i se adunară în colţurile ochilor în timp ce mâinile lui alunecau sub cearşafuri împingând, încercând, ciupind. Putea să-i miroasă respiraţia pe faţă, dulce, ca de bomboane.

Degetele lui intrară în ea, cealaltă mână îi acoperea gura în timp ce ea îşi trăgea respiraţia ca să ţipe. Nu avea ce face.

— Taci din gură. Respiraţia lui venea în gâjâituri scurte, într-o excitare bolnavă pe care ea nu o înţelegea. Degetele lui i se afundau în obraji şi lăsau urme care se învineţeau până dimineaţa.

— Fii fată bună. Eşti o fată bună.

Nu îi auzea gâjâielile din cauza urletului din capul ei. Urla şi urla şi urla. Nu, Tati. Nu, Tati.

Nu! ţipătul ieşi din gâtul lui Eve, în timp ce ea se zbătea în pat. Pielea i se înfiora lipicioasă de transpiraţie, iar ea tremura şi tremura în timp ce trăgea păturile peste ea.

Nu şi-a amintit. Nu-şi va aminti, se asigură ea şi îşi trase genunchii la piept, lipindu-şi fruntea de ei. Doar un vis, şi deja se risipea. Putea să-l facă să dispară, mai făcuse asta şi altă dată, până când nu mai rămânea nimic decât o uşoară greaţă.

Încă tremurând, se ridică, se înfăşură în halat ca să scape de frig. În baie, îşi dădu cu apă pe faţă până când începu să respire din nou normal. Mai

stăpână pe ea, îşi luă un tub de Pepsi, se cuibări din nou în pat şi deschise una dintre staţiile care transmiteau ştiri de douăzeci şi patru de ore. Şi se puse pe aşteptat.

Era reportajul principal de la ora şase dimineaţa, cu titlul citit de Nadine, cea cu ochii de pisică. Eve era deja îmbrăcată atunci când primi telefonul care o chema la Poliţia Centrală.

Capitolul 17

Dacă Eve simţea vreo satisfacţie personală când află că făcea parte din echipa care urma să-l interogheze pe Simpson, reuşi să o ascundă bine. Din cauza poziţiei lui, folosiră biroul Administraţiei Securităţii şi nu o arie de interogatoriu.

Ferestrele mari şi mesele din acrilic lucios nu negau faptul că Simpson avea mari probleme. Picăturile de sudoare, care i se formaseră deasupra buzei, arătau că ştia exact cât de mari erau.

— Presa încearcă să aducă prejudicii departamentului, începu Simpson, folosind o declaraţie meticulos pregătită de asistentul lui principal. Din cauza lipsei de rezultate în ancheta morţii brutale a celor trei femei, presa încearcă să incite o vânătoare de vrăjitoare. Ca şef al poliţiei, eu sunt ţinta cea mai evidentă.

— Şef Simpson. Nici măcar prin cea mai mică

fluturare de gene comandantul Whitney nu-şi arătă bucuria interioară. Vocea lui era gravă, privirea sumbră. Inima lui sărbătorea. Indiferent de motive, va fi necesar să explici neconcordanţele din actele contabile.

Simpson părea ca îngheţat, în timp ce unul dintre avocaţii săi se aplecă şi îi şopti ceva la ureche.

— N-am recunoscut nicio neconcordanţă. Dacă există vreuna, eu nu ştiu de ea.

— Nu ştii, şef Simpson, de mai mult de două milioane de dolari?

— Am luat deja legătura cu firma mea de contabilitate.

Evident, dacă există vreo greşeală de orice natură, a fost făcută de ei.

— Contul cu numărul patru-şaptezeci şi opt-nouă-unu-unu-doi-şapte-patru nouăzeci şi nouă, îl confirmi ca fiind al tău sau nu?

După o altă scurtă consultare, Simpson dădu din cap.

— Confirm.

Minciuna doar ar fi strâns mai mult laţul. Whitney privi spre Eve. Căzuseră de acord că acel cont era o problemă pentru fisc. Tot ce voiau, era ca Simpson să-l confirme.

— Vrei să ne explici, şef Simpson, retragerea sumei de o sută de mii de dolari, în tranşe de câte douăzeci şi cinci de mii de dolari, la fiecare trei luni, în timpul anului trecut?

Simpson îşi lărgi nodul cravatei.

— Nu văd niciun motiv pentru care aş explica felul cum îmi cheltuiesc banii, locotenente Dallas.

— Atunci poate că ne explici cum se face că exact aceleaşi sume sunt listate de către Sharon Deblass şi atribuite ţie?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Avem dovezi că i-ai plătit lui Sharon Deblass o sută de mii de dolari, în tranşe de câte douăzeci şi cinci de mii, pe o perioadă de un an, spuse Eve, după care aşteptă un moment.

Asta-i o sumă destul de mare pentru nişte cunoştinţe întâmplătoare.

— N-am nimic de spus în privinţa asta.

— Te şantaja?

— N-am nimic de spus.

— Dovezile vorbesc în locul tău, declară Eve. Te şantaja, tu o plăteai. Sunt sigură că ştii că există doar două moduri de a opri şantajul, şef Simpson. Unu, opreşti plata. Doi… elimini şantajistul.

— Asta-i absurd. N-am omorât-o pe Sharon. O plăteam la timp, eu…

— Şef Simpson. Avocatul cel mai în vârstă din echipă, puse o mână pe braţul lui Simpson şi îl strânse.

Îşi întoarse privirea blândă spre Eve. Clientul meu nu are nimic de declarat în ceea ce o priveşte pe Sharon Deblass. Evident, vom coopera în întregime cu investigaţia fiscului în legătură cu

actele clientului nostru. Dar, în acest moment, nu s-au formulat niciun fel de acuzaţii. Suntem aici doar din curtoazie, şi ca să ne dovedim bunăvoinţa.

— Ai cunoscut o femeie cu numele de Lola Starr? strigă Eve.

— Clientul meu nu are nimic de declarat.

— Ai cunoscut o însoţitoare cu licenţă pe nume Georgie Castle?

— Acelaşi răspuns, zise avocatul calm.

— Ai făcut tot ce-ai putut ca să pui piedici acestei investigaţii chiar de la început. De ce?

— Este o declaraţie bazată pe fapte, locotenente Dallas? întrebă avocatul. Sau numai o părere?

— Îţi dau eu fapte. O cunoşteai pe Sharon Deblass, intim. Te sugea de o sută de mii de dolari pe an. E moartă, şi cineva transmite informaţii confidenţiale despre anchetă. Două alte femei sunt moarte. Toate trei victimele îşi câştigau existenţa ca prostituate legale, un lucru la care tu te opui.

— Opoziţia mea faţă de prostituţie este politică, morală şi o atitudine personală, zise Simpson rapid. Voi susţine din toată inima orice legislaţie care o va scoate în afara legii. Dar cu greu aş putea elimina problema asta, omorând prostituate una câte una.

— Deţii o colecţie de arme vechi, insistă Eve.

— Aşa e, fu de acord Simpson, ignorându-şi avocatul. O colecţie mică, limitată. Toate

înregistrate, ţinute în siguranţă şi inventariate. Voi fi mai mult decât fericit să le pun la dispoziţia comandantului Whitney ca să le testeze.

— Apreciez lucrul ăsta, zise Whitney şocându-l pe Simpson că era de acord. Mulţumesc pentru cooperare.

Simpson se ridică, faţa lui fiind străfulgerată de un val de emoţii.

— Când problema asta va fi clarificată, nu voi uita această întâlnire. Ochii lui se opriră o secundă asupra lui Eve. Nu voi uita cine a atacat biroul şefului Poliţiei şi al Securităţii.

Comandantul Whitney aşteptă până când Simpson ieşi urmat de armata de avocaţi.

— Când povestea asta se va termina, nu va mai ajunge nici la o sută de metri de biroul şefului Poliţiei şi al Securităţii.

— Aveam nevoie de mai mult timp să-l lucrez. De ce l-ai lăsat să plece?

— Numele lui nu este singurul de pe lista lui Deblass, îi aminti Whitney. Şi nu există o legătură, încă, între ele şi celelalte două victime. Ia lista la puricat, găseşte-mi o legătură, şi-ţi dau tot timpul de care ai nevoie. Se opri şi răsfoi copiile documentelor care fuseseră transmise la biroul lui.

Dallas, păreai foarte pregătită pentru interviul ăsta.

Aproape ca şi cum l-ai fi aşteptat. Presupun că nu trebuie să-ţi amintesc că violarea

documentelor private este împotriva legii.

— Nu, domnule.

— Nici nu credeam asta. Poţi pleca.

În timp ce se îndrepta spre uşă, crezu că-l aude spunând „Bună treabă”, dar ar fi putut să se înşele.

Tocmai lua liftul spre secţia ei, când comunicatorul îi sună.

— Dallas.

— Telefon pentru tine, Charles Monroe.

— Îl sun eu.

În drum spre zona în care se afla secţia de înregistrări luă o ceaşcă cu nămol care se dădea drept cafea şi ceva ceea ce părea a fi o gogoaşă. Îi trebuiră aproape douăzeci de minute ca să obţină copiile discurilor cu cele trei crime.

Închizându-se la ea în birou, le studie din nou. Îşi revăzu notiţele, făcu unele noi.

Victima era de fiecare dată aşezată pe pat.

Patul şifonat de fiecare dată. Erau de fiecare dată dezbrăcate. Părul lor era ciufulit.

Uitându-se cu atenţie, comandă ca imaginea Lolei Starr să îngheţe şi să se apropie.

— Pielea e înroşită pe fesa stângă, şopti ea. Nu observasem asta.

Plesnită? Bucuria dominării? Nu par a fi vânătăi sau umflături. Feeney să îmbunătăţească imaginea şi să determine. Schimbă cu înregistrarea Deblass.

Din nou, Eve derulă. Sharon râse la cameră,

tachină, se atinse, mişcându-se.

— Îngheaţă imaginea. Sectorul, căcat, trei şase, măreşte. Nicio urmă, zise ea. Continuă. Haide, Sharon, arată-mi partea dreaptă. Un pic mai mult. Îngheaţă. Sectorul doisprezece, măreşte. Nicio urmă pe tine. Poate că l-ai plesnit tu pe el, hă? Pune discul Castle. Haide, Georgie, hai să vedem.

O privi pe femeie cum zâmbeşte, flirtează, îşi ridică o mână ca să-şi aşeze părul ciufulit. Eve deja ştia perfect dialogul: A fost minunat. Eşti grozav.

Era îngenunchiată, aşezată pe pulpe, cu ochii plăcuţi şi prietenoşi. Tăcută, Eve o îndemnă să se mişte, doar puţin, să se mute. Apoi Georgie, căscă delicat şi se întoarse să aşeze pernele.

— Îngheaţă.

Oh, da, te-a plesnit, nu-i aşa? Unii indivizi se excită jucându-se de-a fetiţa rea şi Tăticul.

Simţi un fulger de lumină, ca o lovitură de cuţit prin creier. Amintirile tăiau prin ea, plesneala mâinii solide pe fundul ei, usturimea, respiraţia grea. Trebuie să fii pedepsită, fetiţo! Pe urmă, Tati o să te sărute să-ţi treacă. O să le sărute pe toate ca să-ţi treacă.

— Iisuse.

Îşi frecă faţa cu mâini tremurânde. Stop. Pune-l deoparte.

Pune-l deoparte.

Întinse mâna după cafeaua rece şi găsi doar

zaţ. Trecutul era trecut, îşi aminti ea, şi nu avea nimic de-a face cu ea.

N-avea nimic de-a face cu munca pe care trebuia să o facă.

— Victimele Doi şi Trei prezintă urme de abuz pe fese. Nicio urmă pe Victima Unu. Expiră profund şi inspiră lung. Deviere de la tipar.

Reacţie emoţională aparentă la prima crimă, absentă la următoarele două.

Linkul ei sună, dar ea îl ignoră.

— Teorie posibilă: Autorul a căpătat încredere şi plăcere în următoarele crime. Notă: Niciun fel de securitate la Victima Doi. Timp lipsă pe camerele de securitate, Victima Trei, treizeci şi trei de minute mai puţin decât Victima Unu. Teorie posibilă:

Mai încrezător, mai puţin înclinat să se joace cu victima. Vrea să obţină plăcerea mai repede.

Posibil, posibil, gândi ea, iar computerul îi dădu dreptate după un bâzâit sughiţat, cu un factor de probabilitate de nouăzeci şi şase-trei.

Dar altceva se potrivea, în timp ce urmărea cele trei discuri atât de aproape unele de altele, interschimbând secţiunile.

— Împarte ecranul, comandă ea. Victima Unu şi Doi, de la început.

Zâmbetul de pisică al lui Sharon, botoşenia Lolei.

Amândouă femeile priveau spre cameră, spre bărbatul din spatele ei. Îi vorbeau.

— Îngheaţă imaginile, zise Eve atât de încet, încât doar urechile fine ale computerului reuşiră să o audă. Oh, Doamne, ce avem noi aici?

Era un lucru mic, un lucru mărunt, şi cu privirea concentrată asupra brutalităţii crimelor, uşor de trecut cu vederea. Dar îl vedea acum, prin ochii lui Sharon. Printr-ai Lolei.

Privirea Lolei era îndreptată mai sus.

Asta se putea explica prin înălţimea diferită a paturilor, îşi spuse Eve, în timp ce adăuga şi imaginea lui Georgie pe ecran. Fiecare femeie avea capul lăsat pe spate. Normal, din moment ce ele erau aşezate, iar el, foarte probabil, în picioare. Dar unghiul ochilor, punctul la care priveau… Doar ai lui Sharon erau diferiţi.

Încă privind ecranul, Eve o sună pe dr. Mira.

— Nu mă interesează ce face, zise Eve către drona care lucra la recepţie. E urgent.

Se încruntă când fu pusă pe aşteptare, iar urechile îi fură asaltate de o muzică fără sens, dulceagă.

— Întrebare, zise ea în momentul când Mira apăru.

— Da, locotenente.

— Este posibil să avem doi ucigaşi?

— O imitaţie? Greu de crezut, locotenente, având în vedere că în cea mai mare parte, metoda şi stilul de operare a fost ţinute secret.

— Căcatul iese până la urmă la iveală. Am diferenţe în tipar. Unele mici, dar sunt categoric

diferenţe.

Nerăbdătoare, le enumeră. Teorie, doctore. Prima crimă a fost comisă de cineva care o cunoştea bine pe Sharon, care a omorât din impuls, apoi a avut destul sânge rece ca să cureţe după el.

Următoarele două sunt reflexii ale primei crime, rafinate, gândite, comise de cineva rece, calculat, care nu avea nicio legătură cu victimele sale. Şi, fir-ar să fie, e mai înalt.

— E o teorie, locotenente. Îmi pare rău, dar e mai credibil ca toate trei crimele să fi fost comise de un singur bărbat, care devine mai calculat cu fiecare succes. În opinia mea profesională, nimeni care nu cunoaşte prima crimă, etapele ei, nu poate imita perfect evenimentele în următoarele două.

Şi computerul ei îi aruncase teoria la gunoi cu un factor de probabilitate de patruzeci şi opt-cinci.

— OK, mulţumesc. Dezumflată, Eve întrerupse legătura. Era stupid să se simtă dezamăgită, îşi spuse ea. Cu cât ar fi fost mai rău dacă ar fi fost în căutarea a doi bărbaţi în loc de unul?

Linkul ei sună din nou.

Strângând din dinţi de enervare, îl deschise.

— Dallas. Ce-i?

— Hei, locotenent Dulce, un bărbat ar putea crede că nu-ţi pasă.

— N-am timp de joacă, Charles, şi nici pentru

insinuări prosteşti…

— Hei, nu închide. Am ceva pentru tine.

— Nu, pe bune. Doamne, flirtezi cu o femeie o dată sau de două ori şi nu te mai ia niciodată în serios. Pe faţa lui cu trăsături perfecte se citea durerea. Mi-ai zis să te sun dacă-mi amintesc ceva, nu?

— Da. Răbdare, îşi spuse ea. Şi ţi-ai amintit?

— Jurnalele m-au făcut să mă gândesc. Ştii că-ţi spuneam că înregistra totul tot timpul. Din moment ce le cauţi, m-am gândit că nu erau la ea în apartament.

— Ar trebui să te faci detectiv.

— Îmi place meseria pe care o am. Oricum, am început să mă întreb unde le-ar fi putut pune la păstrare. Şi mi-am amintit de cutia de valori personală.

— Am verificat-o deja. Mulţumesc, oricum.

— Oh.

Păi cum ai deschis-o fără mine? Ea e moartă. Eve se opri pe punctul de a închide.

— Fără tine?

— Da. Acum doi sau trei ani, m-a rugat să închiriez una pentru ea. Mi-a spus că nu vrea să apară numele ei în acte.

Inima lui Eve începu să se zbată.

Şi atunci la ce i-ar fi folosit?

Zâmbetul lui Charles era timid, dar fermecător.

— Păi, tehnic vorbind, am trecut-o pe ea ca

fiind sora mea. Am o soră în Kansas City. Aşa că am listat-o pe Sharon ca Annie Monroe. Ea plătea chiria, iar eu am uitat de asta. Nici nu ştiu sigur dacă a păstrat-o, dar m-am gândit că ai vrea să ştii.

— Unde-i banca?

— First Manhattan, pe Madison.

Ascultă-mă, Charles. Eşti acasă, da?

— Aşa este.

— Stai acolo. Exact acolo. Ajung la tine în cincisprezece minute.

Vom merge împreună la bancă.

— Dacă asta-i tot ce pot să fac. Hei, ţi-am dat o pistă fierbinte, locotenent Dulce?

— Stai unde eşti.

Se ridicase şi îşi trăgea jacheta pe ea când linkul sună din nou.

— Dallas.

— Dispeceratul, Dallas. Avem o transmisie în aşteptare pentru tine. Video blocat. Refuză să se identifice.

— Îl depistaţi?

— Depistăm acum.

— Atunci trimite-l. Îşi luă geanta în timp ce vocea de la transmisia audio se deschise. Dallas.

— Eşti singură? Era o voce tremurătoare de femeie.

— Da.

Vrei să te ajut?

— N-a fost vina mea. Trebuie să ştii că n-a

fost vina mea.

— Nimeni nu te învinovăţeşte pe tine. Antrenamentul îi permise lui Eve să audă teama şi durerea din vocea ei. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— M-a violat. Nu l-am putut opri. M-a violat. A violat-o şi pe ea. Apoi a omorât-o. Ar putea să mă omoare şi pe mine.

— Spune-mi unde eşti. Studie ecranul, aşteptând să vină rezultatul. Vreau să te ajut, dar trebuie să ştiu unde eşti.

Respiraţie întretăiată, scâncet.

— El a zis că trebuie să fie secret. N-am voie să spun. A omorât-o pe ea ca să nu poată spune. acum sunt eu. Nimeni n-o să mă creadă.

— Eu te cred. Te voi ajuta. Spune-mi… înjură când transmisia se întrerupse. Unde? ceru ea când trecu la dispecerat.

— Front Royal, Virginia. Număr şapte zero trei, cinci cinci cinci, treizeci şi nouă zero opt. adresa…

— N-am nevoie. Dă-mi-l pe căpitanul Ryan Feeney de la EDD. Urgent.

Cele două minute nu treceau destul de repede. Eve aproape că îşi făcu găuri în tâmple tot frecându-le şi aşteptând.

— Feeney, am ceva şi este mare.

— Ce?

— Nu pot să-ţi spun încă, dar am nevoie să te duci şi să-l iei pe Charles Monroe.

— Hristoase, Eve, l-am prins?

— Nu încă. Monroe o să te ducă la cealaltă cutie de valori a lui Sharon. Ai multă grijă de el, Feeney. O să avem nevoie de el. Şi să ai multă grijă şi de ce găseşti în cutia aia.

— Tu ce vei face?

— Trebuie să prind un avion. Întrerupse transmisia, apoi îl sună pe Roarke.

Trecură încă trei minute dintr-un timp preţios, până când el veni la aparat.

— Tocmai voiam să te sun, Eve. Se pare că trebuie să plec la Dublin. Vrei să vii cu mine?

— Roarke, am nevoie de avionul tău. acum. Trebuie să ajung în Virginia, rapid. Dacă merg pe linia obişnuită sau iau transportul public…

— Avionul va fi gata pentru tine. Terminalul C, Poarta 22. Ea îşi închise ochii.

— Mulţumesc.

Îţi rămân datoare.

* * *

Gratitudinea ei ţinu până când ajunse la poartă şi îl găsi pe Roarke aşteptând-o.

— Nu am timp de stat de vorbă. Vocea ei era rapidă, picioarele lungi înghiţeau distanţa dintre poartă şi lift.

— Vorbim în avion.

— Nu mergi cu mine. Asta-i o treabă oficială…

— Ăsta-i avionul meu, locotenente, o întrerupse el delicat, în timp ce liftul îi închise înăuntru, urcând silenţios.

— Nu poţi să faci nimic fără să pui condiţii?

— Ba da.

Asta nu se numără printre ele. Uşa se deschise.

Însoţitoarea de bord aştepta.

— Bine aţi venit la bord, domnule, locotenente. Pot să vă ofer ceva?

— Nu, mulţumesc. Spune-i pilotului să decoleze de cum primim undă verde. Roarke se aşează în timp ce Eve fumega. Nu putem decola până ce nu te aşezi şi îţi pui centura.

— Credeam că te duci în Irlanda. Putea să se certe cu el la fel de bine stând jos.

— Nu este o prioritate. Asta e. Eve, înainte de a-ţi expune cazul, ţi-l voi spune eu pe al meu. Pleci în Virginia pe fugă. Asta indică cazul Deblass şi nişte informaţii noi. Beth şi Richard îmi sunt prieteni, prieteni apropiaţi. Nu am prea mulţi prieteni apropiaţi şi nici tu. Întoarce situaţia. Tu ce ai face?

Ea bătu cu degetele pe braţul fotoliului, în timp ce avionul se îndrepta spre pista de decolare.

— Nu poate fi ceva personal.

— Nu pentru tine. Pentru mine este foarte personal. Beth m-a contactat chiar în timp ce făceam aranjamentele ca avionul să fie gata. Mi-a cerut să vin.

— De ce?

— N-a vrut să-mi spună. Nici nu avea nevoie să o facă, doar trebuia să mă cheme.

Loialitatea era o trăsătură împotriva căreia lui Eve îi era foarte greu să argumenteze.

— Nu pot să te opresc, dar te avertizez, e vorba de problemele departamentului.

— Iar departamentul este cu susul în jos, în dimineaţa asta, zise el pe un ton egal, din cauza unei anumite informaţii care a fost trimisă presei, de o sursă necunoscută.

Ea oftă lung. Se băgase singură în colţ.

— Îţi sunt recunoscătoare pentru ajutor.

— Destul ca să-mi spui ce-a ieşit?

— Îmi închipui că buba se va sparge până la sfârşitul zilei. Îşi mişcă umerii nervoasă, privind pe fereastră, dorind ca distanţa să fie înghiţită cât mai repede. Simpson o să încerce să arunce toată vina pe firma lui de contabilitate. Nu văd cum o să reuşească. Fiscul o să-l agaţe pentru fraudă. Presupun că ancheta internă va descoperi de unde are banii. Având în vedere imaginaţia lui Simpson, aş paria pe obişnuita mită.

— Şi şantajul?

— Oh, o plătea. Aproape că a admis asta înainte ca avocaţii să-i închidă gura. Şi va recunoaşte când va realiza că plata unui şantaj e mai puţin riscantă decât acuzaţia de complicitate la crimă.

Îşi luă comunicatorul şi ceru acces la Feeney.

— Hei, Dallas.

— Le-ai luat?

Feeney ridică o cutie mică, ca ea s-o poată

vedea pe ecranul minuscul.

— Toate etichetate şi datate. Sunt aici, strânşi laolaltă, cam douăzeci de ani.

— Începe cu ultima înregistrare şi mergi în urmă. Eu ar trebui să ajung la destinaţie în vreo douăzeci de minute. Te contactez cât pot de curând pentru un raport.

— Hei, locotenent Dulce, Charles îşi făcu loc pe ecran şi îi zâmbi fericit. Cum m-am descurcat?

— Te-ai descurcat bine. Mulţumesc. acum, până nu îţi spun eu altceva, uită de caseta de valori, de jurnale, de tot.

— Ce jurnale? zise el şi-i făcu cu ochiul. Îi aruncă un sărut înainte ca Feeney să-l dea la o parte.

— Mă întorc chiar acum la sediu. Rămânem în legătură.

— Terminat. Eve închise şi puse comunicatorul la loc în buzunar. Roarke aşteptă o secundă.

— Locotenent Dulce?

— Taci din gură, Roarke. Închise ochii ca să-l ignore, dar nu-şi putu şterge zâmbetul de pe buze.

* * *

După ce aterizară, trebui să recunoască faptul că numele de Roarke deschidea drumul mai rapid decât legitimaţia ei. În câteva minute, se aflau într-o maşină închiriată, puternică şi înghiţeau kilometri până la Front Royal. Ar fi obiectat faptului că fusese trimisă pe scaunul

pasagerului, dar nu găsea niciun cusur felului în care el conducea.

— Ai participat vreodată la Indy?

— Nu. Îi aruncă o privire scurtă în timp ce şuierau pe Route 95, la o viteză puţin sub o sută şaizeci. Dar am condus în câteva Grand Prix-uri.

— Trebuia să-mi închipui. În acel moment, el ridică maşina vertical şi sări cu îndrăzneală, şi ilegal, peste un grup de maşini. Spui că Richard ţi-e prieten bun. Cum l-ai descrie?

— Inteligent, dedicat, tăcut. Vorbeşte doar dacă are ceva de spus. Pus în umbră de tatăl său, adesea împotriva lui.

— Cum ai descrie relaţia cu tatăl lui?

El coborî din nou vehiculul, cu roţile abia atingând suprafaţa drumului.

— Din puţinul pe care mi i-a spus şi din ce a mai scăpat Beth, trebuie să-ţi spun că relaţia lor este una combativă, frustrantă.

— Şi relaţia cu fiica lui?

— Deciziile pe care le-a luat ea erau în opoziţie directă cu felul lui de viaţă, cu, ei bine, morala lui, dacă vrei. Crede cu putere în libertatea de a alege şi în cea de exprimare. Totuşi, nu-mi pot închipui niciun tată care să-şi dorească ca fiica lui să devină o femeie care se vinde pentru a-şi câştiga existenţa.

— Nu a fost implicat în planificarea securităţii pentru ultima campanie senatorială a tatălui său?

El ridică din nou vehiculul, îl manevră în

afara drumului, murmurând ceva despre o scurtătură. În timpul care îi trebui să treacă peste un pâlc de copaci, peste câteva clădiri rezidenţiale şi apoi să coboare din nou pe strada liniştită a suburbiei, rămase tăcut.

Ea renunţă să mai numere încălcările regulilor de circulaţie.

— Loialitatea faţă de familie trece dincolo de politică. Un om cu vederile lui Deblass este fie iubit, fie urât. Richard poate că nu este de acord cu tatăl lui, dar nici nu l-ar vrea asasinat. Iar el este specializat în legea securităţii, de aceea îl ajută pe taică-său în asta.

Un fiu îşi protejează tatăl, gândi Eve.

— Şi cât de departe ar merge Deblass să-şi protejeze fiul?

— De ce anume? Richard este moderatul moderaţilor. Este discret, îşi susţine cauzele în linişte. El… Sensul întrebării îl lovi.

Eşti pe lângă ţintă, zise Roarke printre dinţi. Mult pe lângă ea.

— Vom vedea.

* * *

Casa de pe deal părea liniştită. Sub cerul albastru şi rece, stătea calmă, călduroasă, cu câteva brânduşe care începuseră să scoată capul prin iarba arsă a iernii.

Aparenţele, gândi Eve, sunt adesea înşelătoare.

Ştia că nu este o casă de bogăţie comodă,

fericire liniştită şi vieţi ordonate. acum, era sigură că ştia ce se întâmplase în spatele acestor ziduri rozalii şi ferestre strălucitoare.

Elizabeth deschise ea însăşi uşa. Era chiar mai palidă şi mai trasă la faţă decât ultima dată când o văzuse Eve. Ochii îi erau umflaţi de plâns, iar costumul cu croială bărbătească, pe care îl purta, era larg în talie din cauza recentei pierderi în greutate.

— Oh, Roarke. În timp ce Elizabeth îl îmbrăţişa.

Eve aproape că auzi cum oasele ei fragile se ciocneau între ele. Îmi pare rău că te-am târât până aici. N-ar fi trebuit să te deranjez.

— Nu fi caraghioasă. Îi dădu uşor capul pe spate, cu un gest atât de blând, încât împunse inima lui Eve, inimă pe care încerca să o menţină distantă. Beth, nu te îngrijeşti.

— Nu pot să funcţionez, să gândesc, sau să lucrez. Totul se prăbuşeşte la picioarele mele, iar eu, se opri brusc, amintindu-şi că nu erau singuri. Locotenente Dallas!

Eve prinse dojana rapidă din privirea lui Elizabeth atunci când îl privi pe Roarke.

— Nu el m-a adus, domnişoară Barrister. Eu l-am adus pe el. Am primit un apel de dimineaţă, de la această adresă. Dumneavoastră l-aţi făcut?

— Nu. Elizabeth făcu un pas înapoi. Mâinile i se împreunară şi începu să le frământe. Nu, n-am sunat.

Probabil a fost Catherine. A venit aici aseară, pe neaşteptate.

Isterică, foarte tensionată. Mama ei a fost internată în spital, iar prognosticul e prost. Nu pot să mă gândesc decât la faptul că stresul din ultimele săptămâni a fost prea mare pentru ea. De aceea te-am chemat, Roarke. Richard e la capătul puterilor. Iar eu nu par să ajut lucrurile. Aveam nevoie de cineva.

— Ce-ar fi să intrăm şi să stăm jos?

— Ei sunt în salon. Cu o mişcare tremurată, Elizabeth se întoarse să privească în josul holului. Ea nu vrea să ia un sedativ, nu vrea să explice. Nu ne-a lăsat decât să-l sunăm pe soţul şi pe fiul ei, şi să le spunem că e aici şi să nu vină. E speriată că ar putea fi în pericol. Presupun că ceea ce s-a întâmplat cu Sharon, a făcut-o să se îngrijoreze mai mult pentru propriul ei copil. E obsedată că trebuie s-o salveze de Dumnezeu ştie ce.

— Dacă ea a fost cea care m-a sunat, zise Eve, poate că va vorbi cu mine.

— Da.

Da, sigur.

Îi conduse de-a lungul holului şi intrară în salonul ordonat şi scăldat de soare. Catherine Deblass stătea pe sofa, ţinută în braţe de fratele ei.

Richard ridică o privire plină de durere către Roarke.

— Mă bucur că ai venit. Suntem într-un hal

fără de hal, Roarke. Vocea lui tremură, aproape că se stinse. Într-un hal fără de hal.

— Elizabeth.

Roarke se aşează pe vine în faţa lui Catherine. De ce nu suni să ne aducă nişte cafea?

— Oh, desigur. Îmi cer scuze.

— Catherine.

Vocea lui era blândă, ca şi mâna pe care şi-o aşează pe braţul ei. Dar atingerea o făcu pe Catherine să sară cu ochii măriţi.

— Nu.

Ce… ce cauţi aici?

— Am venit să-i văd pe Beth şi Richard. Îmi pare rău că nu te simţi bine.

— Păi?

Ea scoase un sunet care ar fi putut fi un râs, şi se închise în sine.

Niciunul dintre noi nu va mai fi vreodată bine. Cum am putea? Suntem toţi mânjiţi. Toţi suntem vinovaţi.

— De ce anume?

Ea scutură din cap şi se refugie în colţul îndepărtat al sofalei.

— Nu pot vorbi cu tine.

— Congresmenă Deblass, sunt Locotenentul Dallas. M-aţi sunat cu puţin timp în urmă.

— Nu, nu v-am sunat. Panicată, Catherine îşi înfăşură braţele strâns în jurul pieptului. N-am sunat. N-am zis nimic.

Când Richard se aplecă să o atingă, Eve îi

aruncă o privire de avertizare. Intenţionat, se aşează între ei şi luă mâna îngheţată a lui Catherine.

— Voiai să te ajut. Şi te voi ajuta.

— Nu poţi. Nimeni nu poate. Nu trebuia să sun. Trebuie să ţinem asta în familie. Am un soţ, am un băieţel.

Lacrimile începură să-i inunde ochii. Trebuie să-i protejez.

Trebuie să plec, să plec cât mai departe, ca să-i pot proteja.

— Îi vom proteja noi, zise Eve calmă. Te vom proteja pe tine. Era prea târziu să o protejeze pe Sharon. Nu te poţi învinovăţi pe tine.

— N-am încercat să opresc, zise Catherine în şoaptă. Poate am fost chiar bucuroasă, pentru că nu mai eram eu. Nu eram eu.

Richard răsuflă şocat.

— Dumnezeule, ce vrei să spui? Ce… Eve se întoarse spre el, cu privirea dură.

— Taci.

Nu mai e loc de secrete aici.

— Secrete, zise Catherine printre buzele care îi tremurau.

Trebuie să fie un secret.

— Nu, nu trebuie. Un astfel de secret răneşte. Se târăşte înăuntrul tău şi te roade. Te face să-ţi fie frică şi să te simţi vinovată. Cei care vor să fie un secret se folosesc de ea, de vinovăţie, de teamă, de ruşine. Singurul fel în care poţi lupta,

este să vorbeşti. Spune-mi cine te-a violat.

Respiraţia lui Catherine ieşi tremurată. Privi spre fratele ei, teroare evidentă în ochii ei. Eve îi întoarse faţa şi i-o ţinu.

— Uită-te la mine. Doar la mine, şi spune-mi cine te-a violat. Cine a violat-o pe Sharon?

— Tata.

Cuvintele izbucniră din ea într-un urlet de durere. Tata. Tata. Tata.

Îşi îngropă faţa în palme şi plânse.

— O, Doamne. În cealaltă parte a camerei, Elizabeth se dădu înapoi şi se împiedică de droidul care servea. Porţelanul se sparse. Cafeaua se scurse neagră pe frumosul covor. Oh, Doamne, copilul meu!

Richard sări de pe sofa şi o prinse în timp ce ea leşina. O strânse la piept cu putere.

— O să-l omor pentru asta. O să-l omor. Apoi îşi lipi faţa de părul ei. Beth. Oh, Beth.

— Fă ce poţi pentru ei, şopti Eve către Roarke în timp ce o lua în braţe pe Catherine.

— Ai crezut că era Richard, zise Roarke încet.

— Da. Ochii ei erau fără expresie şi goi atunci când îl privi. Am crezut că era tatăl lui Sharon. Poate că n-am vrut să mă gândesc că un lucru atât de rău poate înflori în două generaţii.

Roarke se aplecă înainte. Faţa lui era dură ca o piatră.

— În orice caz, Deblass e un om mort.

— Ajută-ţi prietenii, zise Eve. Am de lucru

aici.

Capitolul 18

O lăsă pe Catherine să plângă, deşi ştia foarte bine că lacrimile nu îi vor alina rana. Mai ştia şi că ea nu ar fi fost în stare să se descurce singură în situaţia asta. Roarke reuşi să-i calmeze pe Elizabeth şi Richard, ordonă droidului să adune cioburile, îi ţinu de mâini şi, atunci când crezu că a sosit momentul, sugeră să se aducă nişte ceai pentru Catherine.

Elizabeth îl aduse ea însăşi, închizând cu grijă în urma ei uşa salonului, înainte de a-i aduce ceaşca de ceai cumnatei ei.

— Poftim, draga mea, bea puţin.

— Îmi pare rău. Catherine luă ceaşca cu amândouă mâinile ca să se încălzească. Îmi pare rău. Am crezut că se oprise. Am vrut să cred că se oprise. Altfel nu aş fi putut trăi.

— E-n ordine. Cu faţa de necitit, Elizabeth se întoarse la soţul ei.

Domnişoară Deblass, trebuie să-mi spui totul. Congresmenă Deblass? Eve aşteptă până când Catherine se concentră din nou asupra ei. Înţelegi că lucrurile astea sunt înregistrate?

— O să te oprească.

— Nu, n-o s-o facă. De-asta m-ai sunat pe mine, pentru că ştii că-l voi opri.

— Se teme de tine, şopti Catherine. Se teme

de tine. Îmi dau seama. Se teme de femei. De-asta le face rău. Cred că i-a dat ceva mamei. I-a luat minţile. Ea ştia.

— Mama ta ştia că tatăl tău te abuzează?

— Ştia. Se prefăcea că nu ştie, dar vedeam în ochii ei. Nu voia să ştie, voia doar ca totul să fie liniştit şi perfect, ca ea să-şi poată ţine petrecerile şi să fie soţia senatorului. Ridică o mână, acoperindu-şi ochii. Când el venea noaptea în camera mea, puteam să văd pe faţa ei că ştie, în dimineaţa următoare. Dar când am încercat să vorbesc cu ea, să-i spun să-l oprească, s-a prefăcut că nu înţelege ce vreau să spun. Mi-a spus să nu-mi mai imaginez lucruri din astea. Să fiu bună, să respect familia.

Îşi lăsă din nou mâna în jos şi apucă ceaşca de ceai cu amândouă mâinile.

— Când eram mică, şapte sau opt ani, venea noaptea la mine în cameră şi mă atingea. Îmi spunea că nu-i nicio problemă, pentru că el era Tati, iar eu trebuia să pretind că sunt Mami. Era un joc, zicea el, un joc secret. Mi-a spus că trebuie să fac nişte lucruri… să-l ating pe el. Să…

— E-n ordine, o calmă Eve când Catherine începu să tremure violent. Nu trebuie să spui. Spune-mi doar ce poţi.

— Trebuia să i te supui. Trebuia. El era o forţă în casa noastră. Richard?

— Da.

Richard luă mâna soţiei lui şi o strânse, o

strânse.

Ştiu.

— N-am putut să-ţi spun pentru că mi-era ruşine, şi mi-era şi frică, iar mama ignora totul, aşa că am crezut că trebuie să o fac. Înghiţi dureros. Când am împlinit douăzeci de ani, am avut o petrecere. Mulţime de prieteni şi un tort mare, şi ponei. Mai ţii minte poneii, Richard?

— Bineînţeles. Lacrimile curgeau pe obrajii lui. Îi ţin minte.

— Şi în noaptea aia, noaptea zilei mele de naştere, a venit. Mi-a zis că acum eram destul de mare. Mi-a spus că are un cadou pentru mine, un cadou deosebit pentru că crescusem. Şi m-a violat. Îşi îngropă faţa în mâini şi se legănă. A zis că era un cadou. Oh.

Doamne. Şi l-am implorat să se oprească, pentru că mă durea. Şi pentru că eram destul de mare ca să ştiu că nu e bine, era o ticăloşie. Eu eram ticăloasă. Dar el nu s-a oprit. A continuat să vină. Toţi anii ăia până când am reuşit să plec. M-am dus la facultate, departe, unde nu mă putea atinge. Şi mi-am spus că nu s-a întâmplat niciodată. Nu s-a întâmplat niciodată. Am încercat să fiu puternică, să-mi fac o viaţă. M-am căsătorit pentru că am crezut că voi fi în siguranţă. Justin era atât de bun, de blând. Nu m-a rănit niciodată. Iar eu nu i-am spus niciodată. Am crezut că, dacă ar şti, m-ar dispreţui.

Aşa că am continuat să-mi spun că nu s-a

întâmplat niciodată.

Îşi lăsă mâinile în jos şi privi spre Eve.

— Câteodată credeam. De cele mai multe ori. Puteam să mă pierd în munca mea, în familia mea. Dar pe urmă am putut să văd, am ştiut că-i făcea acelaşi lucru lui Sharon. Am vrut să ajut, dar n-am ştiut cum. Aşa că am dat gândul la o parte, aşa cum a făcut şi mama. El a omorât-o. acum, o să mă omoare şi pe mine.

— De ce crezi că a omorât-o pe Sharon?

— Ea nu era slabă ca mine. S-a ridicat împotriva lui, s-a folosit de asta ca să-l atace. I-am auzit certându-se în ziua de Crăciun, când încă ne mai duceam cu toţi la el acasă pretinzând că suntem încă o familie. I-am văzut când se duceau la el în birou şi i-am urmat. Am deschis uşa şi i-am urmărit şi i-am ascultat prin deschizătură. El era foarte furios pe ea, pentru că ea făcea ca toate lucrurile pentru care el lupta să pară o glumă. Iar ea i-a zis: „Tu m-ai făcut ceea ce sunt, nenorocitule”. Mi-a încălzit inima. M-a făcut să vreau să o aplaud. I-a ţinut piept. L-a ameninţat că-l dă în vileag dacă nu o plăteşte. Avea totul documentat, a zis ea, fiecare detaliu murdar. Aşa că el trebuia să joace cum îi cânta ea. S-au certat, şi-au aruncat cuvinte grele. Apoi…

Catherine privi spre Elizabeth, spre fratele ei, apoi întoarse capul.

— Şi-a scos bluza. Geamătul lui Elizabeth o făcu pe Catherine să tremure din nou. I-a spus că

o poate avea, ca orice alt client. Dar el va plăti mai mult. Mult mai mult. El o privea. Ştiam cum o privea, cu ochii înceţoşaţi, cu gura atârnând. A apucat-o de sâni. Ea m-a privit. Direct în ochi. Ştia că sunt acolo şi m-a privit cu atâta dezgust. Poate chiar cu ură, pentru că ştia că nu voi face nimic. Am închis uşa, am închis-o şi am fugit. Am vomitat. Oh.

Elizabeth.

— Nu e vina ta. Ea poate că a încercat să-mi spună. N-am văzut niciodată, n-am auzit niciodată. Nu m-am gândit niciodată. Am fost mama ei şi nu am protejat-o.

— Am încercat să vorbesc cu ea. Catherine îşi strânse mâinile cu putere. Când m-am dus la New York pentru strângerea de fonduri, mi-a zis că eu mi-am ales drumul, iar ea şi l-a ales pe al ei. Iar al ei era mai bun. Eu făceam politică, îmi ţineam capul vârât în nisip, iar ea se juca cu puterea şi îşi ţinea ochii deschişi. Când am auzit că este moartă, am ştiut. La înmormântare, l-am urmărit, iar el m-a urmărit pe mine cum îl urmăream pe el. A venit la mine, m-a îmbrăţişat, m-a ţinut la pieptul lui ca să mă consoleze. Şi mi-a şoptit să fiu atentă. Să ţin minte, şi să văd ce se întâmplă când familiile nu îşi ţin secretele. Şi mi-a zis ce băiat bun e Franklin. Ce planuri mari avea pentru el. A zis că ar trebui să fiu mândră şi să am grijă. Îşi închise ochii. Ce puteam să fac? E copilul meu.

— Nimeni n-o să-i facă vreun rău fiului tău.

Eve îşi puse mâna peste mâinile rigide ale lui Catherine. Îţi promit.

— N-am să ştiu niciodată dacă aş fi putut să o salvez. Copilul tău, Richard.

— Acum trebuie să ştii că faci tot ce poţi.

Abia dându-şi seama că luase mâna lui Catherine, Eve o strânse cu putere ca s-o îmbărbăteze. O să fie dificil pentru tine, domnişoară Deblass, să treci prin asta din nou, aşa cum se va întâmpla. Să faci faţă publicităţii. Să depui mărturie, dacă se ajunge la tribunal.

— El nu va lăsa niciodată lucrurile să ajungă la tribunal, zise Catherine obosită.

— N-am de gând să-i dau de ales. Poate nu pentru crimă, gândi ea. Nu încă. Dar îl putea acuza de abuz sexual. Domnişoară Barrister, cred că ar trebui s-o duceţi pe cumnata dumneavoastră să se culce. Puteţi s-o ajutaţi să meargă sus?

— Da, desigur. Elizabeth se ridică şi se duse să o ajute pe Catherine. Hai să te întinzi puţin, draga mea.

— Îmi pare rău. Catherine se sprijini de Elizabeth în timp ce era condusă afară din cameră. Dumnezeu să mă ierte, îmi pare atât de rău.

— Avem un consilier psihiatric care lucrează pentru departamentul nostru, domnule Deblass. Cred că sora dumneavoastră ar trebui să o vadă.

— Da, o zise absent, privind spre uşa închisă. Va avea nevoie de cineva. De ceva.

Toţi veţi avea nevoie, gândi Eve.

— Sunteţi în stare să-mi răspundeţi la câteva întrebări?

— Nu ştiu. E un tiran, e dificil. Dar asta îl face un monstru. Cum voi putea să accept că propriul meu tată e un monstru?

— El are alibi pentru noaptea când a fost ucisă fiica dumneavoastră, sublinie Eve. Nu pot să-l acuz dacă nu am mai multe informaţii.

— Un alibi?

Înregistrarea arată că Rockman era cu tatăl dumneavoastră, au lucrat împreună în biroul lui din East Washington până aproape de două dimineaţa, în noaptea morţii fiicei dumneavoastră.

— Rockman spune ce-i cere tatăl meu.

— Inclusiv acoperirea unei crime?

— E, pur şi simplu, o problemă de cum să scapi mai uşor. De ce ar crede cineva că tatăl meu are legătură cu asta? se cutremură scurt, ca şi cum ar fi fost lovit brusc de o răceală. Declaraţia lui Rockman îl scapă pe patronul lui de orice suspiciune.

— Cum ar călători tatăl dumneavoastră până la New York şi înapoi în East Washington dacă nu ar vrea să lase urme ale călătoriei sale?

— Nu ştiu. Dacă naveta lui iese, se consemnează în registru.

— Registrele pot fi măsluite, zise Roarke.

— Da.

Richard privi ca şi cum tocmai şi-ar fi amintit

brusc că prietenul lui era acolo. Tu ar trebui să ştii mai multe decât mine despre asta.

— Se referă la trecutul meu de contrabandist, îi explică Roarke lui Eve. Demult în trecutul meu. Se poate face, dar trebuie plătiţi nişte oameni. Pilotul, poate mecanicul, cu siguranţă, inginerul de zbor.

— Deci ştiu unde să caut. Şi dacă Eve putea dovedi că naveta lui făcuse călătoria în noaptea aia, ar avea un motiv întemeiat. Destul cât să-l facă să vorbească.

Cât de multe ştiţi despre colecţia de arme a tatălui dumneavoastră?

— Mai mult decât aş vrea. Richard se ridică pe picioare tremurânde. Se duse la bar şi îşi turnă o băutură în pahar. O bău repede, ca pe o doctorie. Îi plac armele, le arată adeseori. Când eram mai tânăr, a încercat să-mi trezească interesul pentru ele. Roarke poate să-ţi spună, n-a ţinut.

— Richard crede că armele sunt un simbol periculos al abuzului de putere. Şi pot să-ţi spun că da, Deblass folosea ocazional piaţa neagră.

— De ce nu mi-ai spus asta până acum?

— Nu m-ai întrebat.

Ea abandonă subiectul, deocamdată.

— Tatăl tău are cunoştinţe de securitate, aspectele tehnice?

— Cu siguranţă. Se mândreşte că ştie să se protejeze. E unul dintre puţinele lucruri despre

care putem discuta fără să ne certăm.

— L-ai putea considera un expert?

— Nu, zise Richard rar. Un amator talentat.

— Relaţia lui cu şeful Simpson? Cum ai evalua-o?

— Egoistă.

Îl considera un prost pe Simpson. Tatălui meu îi place să se folosească de proşti. Brusc, se trânti într-un fotoliu. Îmi pare rău, nu pot să fac asta. Am nevoie de nişte timp. Am nevoie de soţia mea.

— În regulă, domnule Deblass. Voi ordona supravegherea tatălui dumneavoastră. Nu veţi putea să-l contactaţi fără să fiţi monitorizat. Vă rog să nu încercaţi.

— Credeţi că voi încerca să-l omor? Richard râse fără umor şi îşi privi propriile mâini. Vreau s-o fac.

Pentru ce i-a făcut fiicei mele, surorii mele, vieţii mele. Dar n-aş avea curajul.

Când ajunseră din nou afară, Eve se îndreptă direct spre maşină, fără să-l privească pe Roarke.

— Tu ai suspectat chestia asta? întrebă ea.

— Că Deblass este implicat? Da, am suspectat asta.

— Dar nu mi-ai spus.

— Nu.

Roarke o opri înainte ca ea să poată deschide portiera. Era o idee, Eve. N-am ştiut nimic despre Catherine. Absolut nimic. Am suspectat doar că Sharon şi Deblass erau amanţi.

— Ăsta-i un cuvânt prea curat pentru ce s-a întâmplat.

— Am suspectat asta, continuă el, din cauza felului în care ea mi-a vorbit despre el în timpul singurei noastre cine împreună. Dar, din nou, era doar o senzaţie, nu un fapt. Iar senzaţia asta n-ar fi făcut nimic ca să te ajute. Şi, adăugă el, răsucind-o ca să-l privească, de când am început să te cunosc, am păstrat senzaţia asta pentru mine, pentru că nu am vrut să te rănesc. Ea îşi trase capul într-o parte, dar el i-l aduse răbdător înapoi cu vârful degetelor. Tu n-ai avut pe nimeni care să te ajute?

— Nu e vorba despre mine, dar oftă tremurat. Nu pot să mă gândesc la asta, Roarke. Nu pot. Pentru că pot să greşesc dacă mă gândesc, şi dacă greşesc, el ar putea scăpa. Ar putea scăpa de acuzaţia de viol şi omucidere, de abuzarea copiilor pe care ar fi trebuit să-i protejeze. N-o să-l las.

— Nu i-ai spus tu lui Catherine că singurul mod în care poţi lupta, este să vorbeşti?

— Am treburi de făcut.

El se luptă cu propria-i frustrare.

— Presupun că vrei să mergi la Aeroportul Washington, unde îşi ţine Deblass naveta.

— Da. Ea urcă în maşină când Roarke se îndreptă spre locul şoferului. Poţi să mă laşi la cea mai apropiată staţie de transport.

— Rămân cu tine, Eve.

— Bine, în ordine. Trebuie să sun la secţie.

În timp ce el conducea în josul aleii şerpuite, ea îl sună pe Feeney.

— Am ceva fierbinte de tot, zise ea înainte ca el să poată vorbi. Mă îndrept spre East Washington.

— Tu ai ceva fierbinte? Vocea lui Feeney aproape cânta. N-a trebuit să mă uit mai departe de ultima ei însemnare, Dallas, făcută în dimineaţa zilei când a fost ucisă. Dumnezeu ştie de ce a dus-o la bancă. Noroc chior. Avea o întâlnire la miezul nopţii. N-o să ghiceşti cu cine.

— Cu bunicul ei.

Feeney se înecă, scuipă.

— Fir-ar să fie, Dallas, de unde ştii?

Eve închise ochii o secundă.

— Spune-mi că dovada e documentată, Feeney. Spune-mi că îi spune pe nume.

— Îi spune senatorul, îi spune bătrânul băşinos de bunică-su. Şi scrie destul de veselă despre cei cinci mii de dolari pe care îi ia de la el pentru fiecare ciocăneală. Citez: „Aproape că merită să-l las să saliveze peste mine… şi mai e încă multă energie rămasă în bătrânul meu Bunic. Nenorocitul.

Cinci mii la fiecare două săptămâni, nu e o afacere proastă. Ştiu al dracului de bine că îi dau cât merită de banii ăştia. Nu ca atunci când eram copil şi el mă folosea.

Roata s-a întors. N-o să mă transform într-o prună uscată şi bătrână ca biată mătuşa

Catherine. acum, înfloresc. Şi într-o zi, după ce mă voi plictisi prea mult de el, o să-mi trimit jurnalele presei. Copii multiple. Nenorocitul înnebuneşte când îl ameninţ că o să fac asta. Poate că diseară o să mai răsucesc puţin cuţitul în rană.

Să-l sperii zdravăn pe senator. Hristoase, e minunat să am puterea de a-l face să se umilească, după tot ce mi-a făcut".

Feeney clătină din cap.

— Era o afacere pe termen lung, Dallas. Am trecut prin mai multe însemnări. A câştigat destul de bine din şantaj, şi dă nume şi fapte. Dar asta îl pune pe senator în apartamentul ei în noaptea morţii.

Iar asta îi pune lui boaşele în maşina de tocat.

— Poţi să-mi obţii un mandat?

— Ordinul comandantului a fost să ţi-l trimit în momentul când suni. Zice să-l ridici. Crimă cu premeditare, trei cazuri. Ea expiră prelung.

— Unde îl găsesc?

— Se află în clădirea Senatului, susţinându-şi proiectul de lege privind Morala.

— Al dracului de bine. Am plecat spre el. Închise şi se întoarse spre Roarke. Cât de repede poate merge chestia asta?

— O să aflăm.

* * *

Dacă ordinele lui Whitney, venite împreună cu mandatul, nu i-ar fi spus să fie discretă, Eve ar fi intrat pe podiumul Senatului şi i-ar fi pus cătuşele

în faţa asociaţilor săi. Totuşi, avu destulă satisfacţie despre felul cum se desfăşură arestarea.

Aşteptă până când el îşi termină cuvântarea anostă asupra declinului moral al ţării, la corupţia insidioasă care rezulta din promiscuitate, din controlul naşterilor şi din ingineria genetică. Expuse lipsa de moralitate a tinerilor, de lipsa de religie organizată în case, şcoli, la locul de muncă. Naţiunea noastră întru Dumnezeu a devenit lipsită de Dumnezeu. Dreptul nostru constituţional de a purta arme făcut praf de stânga liberală. Prezentă cifre despre crimele violente, despre decăderea urbană, despre traficul de droguri, toate ca rezultat, susţinea senatorul, a decăderii noastre morale, a blândeţii faţă de criminali sau indulgenţa faţă de libertatea sexuală iresponsabilă.

Toate acestea o făceau pe Eve să se simtă îngreţoşată de ce auzea.

— În anul 2016, zise ea încet, la sfârşitul Revoltei Urbane, înainte ca armele să fie interzise, erau peste zece mii de decese şi răniri din cauza armelor, doar în Manhattan.

Continuă să-l urmărească pe Deblass care încerca să-şi vândă şopârla, în timp ce Roarke îşi puse palma pe spatele ei.

— Înainte de legalizarea prostituţiei, avea loc un viol sau o încercare de viol, la fiecare trei secunde. Sigur că încă mai avem violuri, pentru că

este vorba mai puţin de sex şi mai mult de putere, dar cifrele au scăzut. Prostituatele cu licenţă nu au peşti, aşa că nu sunt bătute, abuzate, omorâte. Şi nu mai au voie să folosească droguri. Au fost vremuri când femeile se duceau la doctori-măcelari ca să scape de o sarcină nedorită. Când trebuiau să-şi rişte viaţa sau să şi-o ruineze.

Copiii erau născuţi orbi, surzi, malformaţi, până când ingineria genetică şi cercetările au făcut posibile vindecările in vitro. Nu e o lume perfectă, dar dacă îl asculţi pe el, îţi dai seama că ar putea fi mult mai rea.

— Ştii ce îi va face presa când va afla?

— Îl va crucifica, şopti Eve. Sper din tot sufletul ca asta să nu-l transforme într-un martir.

— Vocea celui moral, suspectat de incest, frecventare de prostituate, comitere de crimă. Nu prea cred. E terminat. Roarke dădu din cap. În mai multe feluri.

Eve auzi aplauzele furtunoase de la galerie. După cum părea, echipa lui Deblass avusese grijă să îşi pună oamenii lor printre spectatori.

La dracu' cu discreţia, gândi ea în timp ce ciocănelul lovi şi se declară o oră de pauză. Trecu printre ajutoare, asistenţi şi paji până ce ajunse la Deblass. Tocmai era felicitat pentru elocvenţă, bătut pe spate de către senatorii susţinători.

Aşteptă până când el o văzu, până când privirea lui trecu peste ea, apoi peste Roarke, până când gura i se încleştă.

— Locotenente, dacă trebuie să vorbeşti cu mine, ne putem retrage pentru scurt timp în biroul meu. Singuri. Pot să-ţi acord zece minute.

— O să aveţi timp destul, domnule senator. Senator Deblass, sunteţi arestat pentru uciderea lui Sharon Deblass.

Lola Starr şi Georgie Castle. În timp ce el bufni în protest şi începură să se audă murmure în sală, ea îşi ridică vocea. Acuzaţiile adiţionale includ, violul incestuos al Catherinei Deblass, fiica dumneavoastră, şi a lui Sharon Deblass, nepoata dumneavoastră.

El stătea încă în picioare, înlemnit din cauza şocului, atunci când ea îi puse cătuşele, îl întoarse şi îi asigură mâinile la spate.

— Nu aveţi obligaţia să faceţi vreo declaraţie.

— E ultragios. Explodă el când i se citiră drepturile. Sunt senator al Statelor Unite. Asta este o proprietate federală.

— Şi aceşti doi agenţi federali vă vor escorta, adăugă ea. Aveţi dreptul la un avocat sau reprezentant.

În timp ce ea continua să-i recite drepturile, o privire scurtă a ochilor ei îi făcu pe deputaţii federali şi pe privitori să se dea înapoi. Vă înţelegeţi drepturile?

— O să-ţi iau legitimaţia, căţea. Începu să respire cu greutate, în timp ce ea îl împingea prin mulţime.

— O să iau asta ca fiind un „da”. Trageţi-vă

respiraţia, domnule senator. Nu putem să vă lăsăm să daţi colţul din cauza unui atac de cord. Se apropie de urechea lui, şi n-o să-mi iei legitimaţia, nenorocitule. O să-ţi bag pielea la saramură. Îl dădu în primire agenţilor federali. Este aşteptat la New York, zise ea scurt.

De abia mai putea fi auzită. Deblass urla cerând să fie eliberat imediat. Senatul erupse cu voci şi oameni. Printre ei, îl zări pe Rockman. Veni către ea, faţa lui era o mască rece a furiei.

— Faci o greşeală, locotenente.

— Nu, nu fac. Dar tu ai făcut una în declaraţia ta. După cum văd eu lucrurile, asta o să te facă complice la crimă, după comiterea faptei. O să încep să lucrez la asta când ajung la New York.

— Senatorul Deblass este un mare om. Tu nu eşti decât un pion al Partidului Liberal şi al planurilor lor de a-l distruge pe el.

Senatorul Deblass este un molestator de copii incestuos. Un violator şi un criminal. Iar eu, prietene, sunt poliţistul care îl dă jos. Ai face bine să-ţi chemi un avocat, dacă nu vrei să cazi împreună cu el.

Roarke avu puterea să nu o ia în braţe în timp ce ea trecea prin holurile goale ale Senatului. Membrii presei deja se îndreptau spre ea.

— Îmi place stilul tău, locotenente Dallas, zise el în timp ce se luptau să ajungă la maşină. Îmi place foarte mult. Şi, apropo, nu mai cred că sunt

îndrăgostit de tine. Ştiu sigur că este aşa.

Ea înghiţi cu greutate greaţa care i se ridicase în gât.

— Hai să ieşim de-aici. Să ieşim dracului de aici. Doar puterea voinţei o ţinu în echilibru până când ajunseră la avion.

Îşi ţinu vocea egală şi fără expresie în timp ce raporta superiorilor. Apoi se poticni şi dădu la o parte braţele protectoare ale lui Roarke, alergă spre toaletă ca să vomite violent.

De cealaltă parte a uşii, Roarke stătea neajutorat. Dacă o înţelegea vreun pic, trebuia să ştie că îmbărbătarea doar înrăutăţea lucrurile.

Şopti instrucţiuni însoţitoarei de bord şi se aşeză. În timp ce aştepta, privea pista de decolare prin hublou.

Îşi ridică privirea când uşa se deschise. Era albă ca hârtia, ochii îi erau prea mari, prea întunecaţi. Mersul ei liniştit, de obicei, era mânzesc şi înţepenit.

— Îmi pare rău. Se pare că m-a afectat. Când se aşeză, el îi oferi o cană.

— Bea asta. O să ajute.

— Ce este?

— E ceai, puţin whisky.

— Sunt în timpul serviciului, începu ea, dar izbucnirea lui rapidă şi dură o făcu să tacă.

— Bea, fir-ar să fie, sau ţi-l torn pe gât. Apăsă un buton şi-i ceru pilotului să decoleze.

Spunându-şi că e mai uşor decât să se certe,

luă cana, dar mâinile ei tremurau. Abia reuşi să ia o înghiţitură printre dinţii care îi clănţăneau, apoi o puse jos.

Nu se putea opri din tremurat. Când Roarke o atinse, se trase înapoi. Greaţa era încă acolo, alunecând vicleană prin stomacul ei, provocându-i o durere de cap cumplită.

— Tatăl meu m-a violat, se auzi ea spunând. Şocul, auzindu-şi propria voce rostind cuvintele, i se citi în ochi. În mod repetat. Şi mă bătea, în mod repetat. Dacă mă luptam sau nu, nu avea nicio importanţă. Tot mă viola. Tot mă bătea. Şi eu nu puteam face nimic. Nu poţi face nimic atunci când oamenii care ar trebui să aibă grijă de tine, te abuzează. Se folosesc de tine. Te rănesc.

— Eve.

El îi luă mâna şi o ţinu strâns când ea vru să şi-o retragă. Îmi pare rău. Îmi pare teribil de rău.

— Ei spun că aveam opt ani când m-au găsit într-o alee dosnică din Dallas. Sângeram şi aveam un braţ rupt. Probabil, el mă aruncase acolo. Nu ştiu. Poate am fugit. Nu-mi amintesc. Dar el n-a venit după mine. Nimeni n-a venit după mine.

— Mama ta?

— Nu ştiu. Nu mi-o amintesc. Poate că era moartă. Poate că era la fel ca mama lui Catherine şi se prefăcea că nu ştie. Îmi amintesc doar imagini scurte, coşmaruri cu părţile cele mai rele. Nici măcar nu-mi ştiu numele. N-au putut să mă identifice.

— Atunci ai fost în siguranţă.

— Tu n-ai fost niciodată trecut prin sistem. Nu există sentimentul de siguranţă. Doar de neputinţă. Te despoaie, având intenţii bune. Oftă şi îşi lăsă capul pe spate, cu ochii închişi. N-am vrut să-l arestez pe Deblass, Roarke. Am vrut să-l omor. Am vrut să-l omor cu mâinile mele din cauza lucrurilor care mi s-au întâmplat mie. Am lăsat să devină o problemă personală.

— Ţi-ai făcut treaba.

— Da.

Mi-am făcut treaba. Şi o să continui să mi-o fac. Dar nu la munca ei se gândea ea acum. Ci la viaţă. A ei şi a lui. Roarke, trebuie să ştii că am nişte lucruri rele în mine. E ca un virus care îmi şerpuieşte prin corp, îşi scoate capul când rezistenţa e minimă. Nu sunt o afacere bună.

— Îmi plac şansele de lungă durată. Îi ridică mâna şi i-o sărută. De ce să nu vedem ce se va întâmpla? Să vedem dacă putem să învingem amândoi.

— N-am spus nimănui până acum.

— Te-a ajutat?

— Nu ştiu. Poate. Hristoase, sunt atât de obosită.

— Poţi să te sprijini de mine. Îşi strecură un braţ în jurul ei şi îi cuibări capul pe umărul lui.

— Pentru scurt timp, şopti ea. Până ajungem la New York.

— Pentru scurt timp, atunci. O sărută pe păr

şi speră ca ea să adoarmă.

Capitolul 19

Deblass refuza să vorbească. Avocaţii îi puseseră botniţă încă de la început, şi i-o puseseră strâns de tot. Procesul de interogare era lent, şi era dificil. Existaseră momente când Eve crezuse că el va izbucni, când temperamentul care îi înroşea faţa, va apleca balanţa în favoarea ei.

Ea nu mai nega faptul că era o chestiune personală.

Nu voia un proces complicat, comentat de întreaga presă, voia o mărturisire.

— Ai avut o relaţie incestuoasă cu nepoata ta, Sharon Deblass?

— Clientul meu nu a confirmat aceste acuzaţii. Eve îl ignoră pe avocat, îl privi pe Deblass.

— Am aici o transcriere dintr-un fragment din jurnalul lui Sharon Deblass, datat cu noaptea uciderii ei.

Ea împinse hârtia peste masă. Avocatul lui Deblass, un om subţire, meticulos, cu o barbă de culoare nisipie, bine întreţinută şi ochi albaştri, o luă şi o studie.

Oricare ar fi fost reacţia lui, o ascunse în spatele unei indiferenţe reci.

— Asta nu dovedeşte nimic, locotenente, după cum sunt sigur că ştii. Fanteziile distructive ale

unei femei moarte. O femeie cu o reputaţie dubioasă care se înstrăinase de mult timp de familia ei.

— Există aici un tipar, senator Deblass. Eve continuă cu încăpăţânare să se adreseze acuzatului şi nu avocatului. Ţi-ai abuzat sexual fiica, pe Catherine.

— Ridicol, izbucni Deblass înainte ca avocatul să ridice o mână ca să-l facă să tacă.

— Am o declaraţie semnată şi verificată în faţa martorilor, din partea Catherinei Deblass. Eve o oferi, iar avocatul i-o luă dintre degete, înainte ca senatorul să se poată mişca.

Trecu cu privirea peste ea, apoi îşi puse peste ea mâinile lui îngrijite.

— Poate că nu ştii, locotenente, că există aici o nefericită istorie de boli mintale. Soţia senatorului Deblass se află chiar în acest moment sub observaţie din cauza unei crize de nervi.

— Ştim asta. Îi aruncă o privire avocatului. Şi vom cerceta starea ei, şi cauza care a provocat-o.

— Congresmana Deblass a fost şi ea tratată pentru simptome ale depresiei, paranoia şi stres, continuă avocatul pe acelaşi ton neutru.

— Dacă este aşa, senator Deblass, vom afla că aceste boli îşi au rădăcina în abuzul continuu şi sistematic pe care i l-ai aplicat când era copil. Erai la New York în noaptea când Sharon Deblass a fost ucisă, zise ea schimbând direcţia. Nu aşa cum ai pretins înainte că te aflai în East Washington.

Înainte ca avocatul să o poată bloca, se aplecă în faţă cu ochii fixaţi pe faţa lui Deblass.

— Dă-mi voie să-ţi spun cum s-a întâmplat. Ţi-ai luat naveta particulară, plătind pilotul şi inginerul de zbor ca să modifice registrele. Te-ai dus la apartamentul lui Sharon, te-ai culcat cu ea, ai înregistrat totul pentru ceea ce voiai să faci. Ai luat cu tine o armă, un Smith & Wesson veche, de calibrul 38. Şi pentru că ea te înnebunea, te ameninţa, pentru că nu ai mai făcut faţă presiunii unei posibile demascări, ai împuşcat-o. Ai împuşcat-o de trei ori, în cap, în inimă şi în zona genitală.

Continuând să vorbească repede, îşi ţinu faţa aproape de a lui. Îi făcea plăcere să-i miroasă transpiraţia.

— Ultima împuşcătură a fost foarte inteligentă. Ne-a desfiinţat orice şansă de a verifica activitatea sexuală. Ai rupt-o în două. Poate că a fost ceva simbolic, poate a fost vorba de autoconservare. De ce ai luat arma cu tine? Plănuiseşi totul? Decisesei să termini totul o dată pentru totdeauna?

Ochii lui Deblass alergau de la stânga la dreapta.

Respiraţia îi deveni profundă şi rapidă.

— Clientul meu nu recunoaşte că este proprietarul armei în cauză.

— Clientul tău e un vierme. Avocatul pufni.

— Locotenente Dallas, vorbeşti despre un

Senator al Statelor Unite.

— Asta îl face un vierme ales. Te-a şocat, nu-i aşa, senatorule? Tot sângele ăla, zgomotul, felul în care reculul armei ţi-a împins mâna.

Poate că nu ai crezut cu adevărat că poţi s-o faci. Nu când lucrurile deveneau prea dure şi tu aveai degetul pe trăgaci, dar după ce ai făcut-o, nu mai exista drum de întors. Trebuia să acoperi totul. Ea te-ar fi ruinat, nu te-ar fi lăsat niciodată în pace. Nu era precum Catherine. Sharon nu s-ar fi pierdut în decor suferind toată ruşinea, frica şi vinovăţia. Ea le-a folosit împotriva ta, aşa că a trebuit s-o omori. Apoi a trebuit să-ţi ascunzi urmele.

— Locotenente Dallas…

Ea nu îşi luă ochii de la Deblass şi ignoră avertismentul avocatului, continuând să-l preseze.

— A fost excitant, nu-i aşa? Puteai scăpa. Eşti senator al Statelor Unite, bunicul victimei. Cine ar fi crezut că tu ai făcut-o?

Aşa că ai aranjat-o pe pat, te-ai delectat, ţi-ai delectat egoul.

O puteai face din nou şi, de ce nu? Omorul declanşase ceva în tine. Ce mod mai bun de a te ascunde, decât să faci să pară că un nebun era în libertate?

Aşteptă, în timp ce Deblass luă un pahar cu apă şi bău cu sete.

— Era un nebun în libertate. Ai printat biletul şi l-ai vârât sub ea. Şi te-ai îmbrăcat, mai calm

acum, dar excitat. Ai setat linkul să sune la poliţie la două şi cincizeci şi cinci. Aveai nevoie de timp ca să cobori şi să ştergi înregistrările de securitate. Apoi, te-ai întors la naveta ta, ai zburat la East Washington şi ai aşteptat să joci rolul bunicului ultragiat.

În tot acest timp, Deblass nu spuse nimic. Dar un muşchi i se zbătea în obraz, iar privirea lui nu îşi găsea un loc pe care să se aşeze.

— Asta-i o poveste fascinantă, locotenente, zise avocatul. Dar asta şi rămâne, o poveste. O supoziţie. O încercare disperată a Departamentului de Poliţie să încerce să iasă din situaţia dificilă în care se află cu presa şi cu locuitorii New York-ului. Şi, desigur, o sincronizare perfectă ca aceste acuzaţii ridicole şi păgubitoare să fie aduse împotriva senatorului tocmai când proiectul de lege pentru Moravuri urma să fie dezbătut.

— Cum le-ai ales pe celelalte două? Cum le-ai ales pe Lola Starr şi Georgie Castle? Ai ales-o deja pe cea de a patra? A cincea, a şasea? Crezi că te-ai fi putut opri acolo? Te-ai fi putut opri când asta te făcea să te simţi atât de puternic, de invincibil, de îndreptăţit?

Deblass nu mai era roşu la faţă acum. Devenise gri, iar respiraţia îi era aspră şi sincopată. Când întinse mâna din nou după pahar, mâna îi tresări şi lovi paharul trimiţându-l la podea.

— Interviul s-a încheiat. Avocatul se ridică, îl ajută pe Deblass să se ţină pe picioare. Sănătatea clientului meu este precară. Are nevoie imediată de îngrijire medicală.

— Clientul tău este un criminal. Va primi destulă îngrijire medicală într-o colonie penală, pentru tot restul vieţii. Apăsă un buton.

Când uşile camerei de interogatoriu se deschiseră, un poliţist în uniformă intră.

— Cheamă-i pe paramedici, ordonă ea. Senatorul se simte puţin stresat. O să-i fie şi mai rău, avertiză ea întorcându-se spre Deblass. Nici măcar nu am început.

* * *

Două ore mai târziu, după ce completă rapoartele şi se întâlni cu procuroarea, Eve se lupta cu traficul. Citise o bună parte din jurnalele lui Sharon Deblass. Era ceva ce trebuia să pună deoparte, deocamdată, imaginea unui om bolnav care transformase o tânără într-o femeia aproape la fel de dezechilibrată ca şi el.

Pentru că ştia că ar fi putut fi cu uşurinţă propria ei poveste. Deciziile existau pentru a fi luate, gândi ea tristă. Cele luate de Sharon, o omorâseră.

Voia să se relaxeze puţin, să treacă în revistă evenimentele pas cu pas, cu cineva care o asculta, o aprecia şi o sprijinea. Cineva care, pentru scurt timp, putea să stea între ea şi spectrele a ceea ce fusese. Şi a ceea ce ar fi putut fi.

Se îndreptă spre casa lui Roarke.

Când veni apelul prin linkul din maşină, se rugă să nu fie un ordin de întoarcere la muncă.

— Dallas.

— Hei, puştoaico! Pe ecran era faţa obosită a lui Feeney. Tocmai am văzut discurile de la interogatoriu. Bună treabă.

— N-am ajuns atât de departe pe cât aş fi vrut, tot luptându-mă cu nenorocitul ăla de avocat. O să-l fac să vorbească, Feeney. Jur.

— Da, pariez pe tine. Dar, ah, trebuie să-ţi spun ceva care n-o să-ţi placă. Deblass a avut o mică problemă cu inima.

— Hristoase, doar n-o să ne moară în braţe?

— Nu.

Nu, l-au îndopat cu medicamente. Se discută să-i dea o inimă nouă săptămâna care vine.

— Buuun.

Răsuflă uşurată. Vreau să trăiască mult timp, după gratii.

— Ai un caz puternic. Procuroarea e gata să te canonizeze, dar, între timp, el s-a cărat.

Ea frână cu putere. Un val de claxoane din spatele ei o făcu să treacă pe marginea străzii Zece şi să blocheze banda de întors.

— Ce dracu’ vrei să spui cu s-a cărat? Feeney tresări din înţelegere şi ca reacţie.

— Eliberat pe propria lui faimă. Senator al SUA, o întreagă viaţă de muncă patriotică, cel mai cinstit om, inimă slabă şi un judecător pe statul lui

de plată.

— Să-l ia dracu’. Se trase de păr până când durerea îi egală frustrarea. Îl avem pentru crimă, trei capete de acuzare. Procuroarea zice că nu-l va lăsa să iasă pe cauţiune.

— I s-a închis gura. Avocatul lui Deblass a ţinut o cuvântare care ar fi putut smulge lacrimi dintr-o piatră, iar un cadavru să salute steagul. Deblass cred că a ajuns deja în East Washington, cu recomandare de la doctor să se odihnească. Are o pauză de la interogatoriu de treizeci şi şase de ore.

— Căcat.

Lovi volanul cu podul palmei. N-o să facă nicio diferenţă, zise ea întunecată. Poate să joace rolul bătrânului om de stat, poate să danseze step la Lincon Memorial, îl am în mână.

— Comandantul este îngrijorat că timpul ăsta îi va permite lui Deblass să-şi adune resursele. Vrea să te întorci să lucrezi cu procuroarea, să treceţi în revistă tot ce avem până mâine-dimineaţă la ora opt.

— Am să vin. Feeney, n-o să scape din laţul ăsta.

— Asigură-te că nodul e bine făcut, puştoaico! Ne vedem la opt.

— Da.

Fumegând, intră din nou în trafic. Se gândi să se ducă acasă şi să se îngroape în mulţimea de dovezi. Dar era la cinci minute de Roarke. Eve

decise să-l folosească pe el ca placă de rezonanţă.

Putea să conteze pe el să joace rolul de avocat al diavolului dacă ea ar fi avut nevoie, să scoată în evidenţă punctele slabe. Şi, recunoscu ea, să o calmeze ca să poată gândi fără ca toate emoţiile astea să-i stea în drum. Nu îşi putea permite aceste emoţii, nu-şi putea permite să lase ca faţa lui Catherine să-i apară în faţa ochilor, aşa cum i se tot întâmpla acum. Ruşinea, frica şi vinovăţia.

Îi era aproape imposibil să le separe. Ştia că ar fi vrut ca Deblass să plătească la fel de mult pentru Catherine, cât şi pentru cele trei femei moarte.

Fu admisă pe poarta lui Roarke şi intră repede cu maşina pe aleea înclinată. Pulsul începu să-i crească în timp ce alerga pe scări în sus. Idioată, îşi spuse ea. Ca o adolescentă copleşită de hormoni. Dar zâmbea când Summerset deschise uşa.

— Trebuie să-l văd pe Roarke, zise ea trecând pe lângă el.

— Îmi pare rău, locotenente. Roarke nu este acasă.

— Oh.

Senzaţia de dezamăgire o făcu să se simtă ridicolă.

Unde este?

Faţa lui Summerset deveni impasibilă.

— Cred că este într-o întâlnire. A fost obligat

să anuleze o călătorie importantă în Europa şi de aceea a trebuit să lucreze până târziu.

— Bun.

Cotoiul coborî scările şi începu imediat să se vâre printre picioarele lui Eve. Ea îl luă în braţe şi îl scărpină pe burtă. Când îl aştepţi să se întoarcă?

— Timpul lui Roarke este treaba lui, locotenente. Nu presupune să îl aştept.

— Uite ce-i, amice, nu l-am forţat pe Roarke să-şi petreacă cu mine preţiosul lui timp. Aşa că de ce nu-ţi scoţi băţul din cur şi spune-mi de ce te porţi de parcă aş fi un rozător stânjenitor de câte ori vin aici.

Şocul îi făcu lui Summerset faţa albă ca hârtia.

— Nu mă simt confortabil în compania unor maniere necioplite, locotenente Dallas. Evident că tu te simţi bine.

— Mi se potrivesc ca o mănuşă.

— Într-adevăr.

Summerset îşi îndreptă spatele. Roarke este un bărbat cu gust, stilat şi cu multă influenţă. E sfătuitor de preşedinţi şi regi. A însoţit femei care aveau un comportament ireproşabil şi cu pedigree.

— Iar eu sunt prost crescută şi fără pedigree. Ar fi râs dacă înţepătura nu ar fi fost atât de aproape de inimă. Se pare că până şi un bărbat ca Roarke poate găsi că, din când în când, îi place o corcitură. Spune-i că am luat pisica, adăugă ea şi

coborî.

Era mai bine dacă îşi spunea că Summerset era un snob nesuferit. Iar interesul silenţios al cotoiului, în timp ce ea spumega în drum spre casă, era curios de alinător. Nu avea nevoie de aprobarea unui valet constipat. Ca şi cum ar fi fost de acord, pisica i se urcă în poală şi începu să-i frământe coapsa.

Ea tresări puţin când ghearele trecură prin stofa pantalonilor, dar nu-l dădu la o parte.

— Cred că va trebui să-ţi găsim un nume. N-am mai avut niciodată un animal de casă, murmură ea. Nu ştiu cum îţi spunea Georgie, dar vom face un nou început. Nu-ţi face griji, n-o să alegem ceva rahitic ca Fluffy.

Intră în garaj, parcă şi văzu lumina galbenă care clipea deasupra locului ei de parcare. O avertizare că plata pentru spaţiu întârziase. Dacă se făcea roşu, se punea bariera şi atunci era terminată.

Înjură puţin, mai mult din obişnuinţă decât din cauza nervilor. Nu avusese timp să-şi plătească facturile, fir-ar să fie, şi realiză că s-ar putea să fie nevoită să jongleze cu contul din bancă.

Cărând pisica sub braţ, se îndreptă spre lift.

— Fred, poate. Îşi înclină capul şi privi în ochii ceacâri de necitit.

Nu, nu arăţi a Fred. Iisuse, cred că ai vreo zece kile.

Mutându-şi geanta în cealaltă mână, urcă în

lift. O să ne mai gândim la nume, Tubbo.

În momentul în care intră în apartament şi îl puse jos, alergă direct în bucătărie. Luându-şi în serios responsabilitatea de stăpână de animale şi gândindu-se că e un mod de a amâna lupta cu cifrele, Eve îl urmă şi reuşi să încropească o farfurioară cu lapte şi nişte mâncare chinezească rămasă şi care mirosea uşor a stricat.

Se părea că pisica nu are mofturi în ceea ce priveşte mâncarea şi atacă totul cu entuziasm.

Îl urmări un timp, lăsându-şi mintea să zboare. Îl dorise pe Roarke, avusese nevoie de el. Ăsta era un alt lucru la care va trebui să se gândească.

Şi nu ştia cât de serios să ia declaraţia lui de dragoste. Dragostea însemna lucruri diferite pentru oameni diferiţi. Nu făcuse niciodată parte din viaţa ei.

Îşi turnă un pahar de vin, apoi doar se încruntă la el.

Simţea ceva pentru el, cu siguranţă. Ceva nou şi stânjenitor de puternic. Totuşi, cel mai bine era să lase lucrurile să stea aşa cum erau. Deciziile luate la repezeală erau aproape întotdeauna repede regretate.

De ce dracu’ nu fusese acasă?

Puse vinul deoparte neatins şi îşi trecu o mână prin păr. Asta era cea mai mare problemă când te obişnuiai cu cineva, gândi ea. Te simţeai singură când nu era lângă tine.

Avea treabă de făcut, îşi aminti ea. Un caz de închis, un pic de ruletă rusească cu creditul din bancă. Poate îşi va oferi o baie lungă şi fierbinte, să lase o parte din stres să se risipească în aburi, înainte să se pregătească de întâlnirea de dimineaţă cu procuroarea.ş

Lăsă pisica să înghită mâncarea chinezească şi se duse în dormitor. Instinctul, slăbit după o zi lungă şi mulţimea de frământări personale, îşi făcu apariţia cu o secundă prea târziu.

Mâna îi era pe armă înainte de a înregistra complet mişcarea. Dar o lăsă pe lângă ea încet, în timp ce privea în ţeava lungă a unui revolver.

Colt, gândi ea. 45. Genul de armă care îmblânzise vestul Americii, şase gloanţe.

— Asta n-o să-i folosească şefului tău, Rockman.

— Nu sunt de aceeaşi părere. El ieşi de după uşă, ţinând arma îndreptată spre pieptul ei. Scoate-ţi arma încet, locotenente, şi dă-i drumul pe jos.

Ea îşi ţinu ochii în ochii lui. Laserul era rapid, dar nu mai rapid decât un 45 îndreptat spre ea. La distanţa asta, gaura pe care ar pune-o în ea ar lăsa o urmă groaznică. Îşi aruncă arma.

— Împinge-o spre mine cu piciorul. Ah! zâmbi plăcut când mâna ei se îndreptă spre buzunar. Şi comunicatorul. Prefer să ţinem asta între noi doi. Bun, zise ea când comunicatorul ajunse pe podea.

— Unii ar găsi loialitatea ta faţă de senator

admirabilă, Rockman. Eu o găsesc stupidă. Că ai minţit ca să-i dai un alibi e una. Ameninţarea unui ofiţer de poliţie e cu totul altceva.

— Eşti o femeie remarcabil de inteligentă, locotenente. Totuşi faci greşeli prosteşti. Loialitatea nu este problema aici. Aş vrea să-ţi scoţi jacheta.

Ea îşi ţinu mişcările încet, cu ochii în ochii lui. Când jacheta era dată jos de pe un umăr, deschise recorderul din buzunar.

— Dacă nu mă ţii la respect cu pistolul din loialitate pentru senatorul Deblass, Rockman, atunci de ce o faci?

— E o problemă de autoconservare şi o mare plăcere. Sperasem să am ocazia să te omor, locotenente, dar nu vedeam prea clar cum să introduc asta în plan.

— Care plan?

— De ce nu stai jos? Pe marginea patului. Scoate-ţi pantofii şi stăm de vorbă.

— Pantofii?

— Da, te rog. Asta îmi dă prima ocazie, şi sunt sigur că şi ultima, de a discuta ceea ce am reuşit să realizez. Pantofii?

Ea se aşează, alegând latura patului cea mai apropiată de link.

— Ai lucrat tot timpul cu Deblass, nu-i aşa?

— Tu vrei să-l distrugi. Ar fi putut fi preşedinte şi, până la urmă, şeful Lumii Federaţiilor de Naţiuni. Valul se schimbă, iar el ar

fi putut să o facă şi să stea în Biroul Oval. Chiar mai departe.

— Cu tine alături?

— Desigur. Şi cu mine alături, am fi putut duce întreaga ţară, apoi lumea, într-o nouă direcţie. Una cu o morală puternică. Şi o apărare puternică.

Ea nu se grăbi, lăsând un pantof să cadă înainte de a desface cureaua celuilalt.

— Apărare, ca vechii tăi prieteni din Safe Net? Zâmbetul lui era dur, ochii strălucitori.

— Ţara asta a fost condusă de diplomaţi prea mult timp. Generalii noştri mai degrabă discută şi negociază decât să comande. Cu ajutorul meu, Deblass ar fi schimbat asta. Dar tu eşti decisă să-l dobori, şi pe mine împreună cu el. Nu mai există nicio şansă pentru preşedinţie acum.

— E un criminal, un molestator de copii…

— Un om de stat, o întrerupse Rockman. N-o să-l aduci niciodată la judecată.

— O să fie adus la judecată şi va fi condamnat. Dacă mă omori pe mine n-o să se oprească asta.

— Nu, dar îţi va distruge cazul împotriva lui, post mortem pentru amândoi. Vezi tu, când am plecat acum mai puţin de două ore, senatorul Deblass era în biroul lui din East Washington. Am stat lângă el când şi-a ales un Magnum 57, o armă foarte puternică. Şi am privit în timp ce şi-o vâra în gură şi murea ca un patriot.

— Hristoase.

Imaginea o făcu să tresară. Sinucidere.

— Războinicul căzând pe spada lui. Admiraţia strălucea în vocea lui Rockman.

I-am spus că e singura cale, iar el a fost de acord. N-ar fi putut să tolereze umilinţa. Când trupul lui va fi găsit, reputaţia senatorului va fi din nou intactă. Se va dovedi că a murit cu câteva ore înaintea ta. Nu te-ar fi putut omorî el, şi cum metoda va fi exact aceeaşi ca la celelalte crime, şi cum vor mai fi încă două, aşa cum s-a promis, dovezile împotriva lui nu vor mai conta. Va fi plâns.

Voi conduce asaltul furiei şi al insultei, şi voi intra în pielea lui.

— Asta nu-i despre politică. Blestemat să fii. Ea se ridică şi se pregăti pentru lovitură. Fu recunoscătoare că el nu folosi arma ca s-o împingă pe spate, ci dosul palmei. Se răsuci odată cu lovitura, căzu peste noptieră. Paharul pe care îl lăsase acolo se sparse de podea.

— Ridică-te.

Ea gemu puţin. Într-adevăr, durerea îi făcea obrazul să pulseze şi îi înceţoşa vederea. Se ridică, se întoarse cu grijă ca să-şi ţină corpul în faţa linkului pe care îl deschisese manual.

— La ce o să-ţi folosească faptul că mă omori, Rockman?

— O să-mi facă foarte mult bine. Ai fost şeful anchetei. Eşti implicată sexual cu un bărbat care

mai devreme a fost suspect. Reputaţia ta şi motivele tale vor fi analizate la sânge după moartea ta. E întotdeauna o greşeală să-i dai unei femei autoritate. Ea îşi şterse sângele de la gură.

— Nu-ţi plac femeile, Rockman?

— Sunt şi ele folositoare, dar în adâncul lor, sunt curve.

Poate că tu nu ţi-ai vândut corpul lui Roarke, dar el te-a cumpărat. Uciderea ta nu va altera cu adevărat tiparul pe care l-am stabilit.

— Tu l-ai stabilit?

— Chiar ai crezut că Deblass era capabil să plănuiască şi să execute o serie de crime atât de meticuloase? Aşteptă până când văzu că ea înţelege. Da, el a omorât-o pe Sharon.

Un impuls. Nici măcar nu am ştiut că se gândeşte la asta.

După aceea a panicat.

— Tu erai acolo. Erai cu el în noaptea când a omorât-o pe Sharon.

— Îl aşteptam în maşină. Îl însoţeam întotdeauna la întâlnirile cu ea. Îl duceam cu maşina ca numai eu, cel în care avea încredere, să fie implicat.

— Propria lui nepoată. Eve nu îndrăzni să se întoarcă şi să se asigure că transmitea. Nu te-a dezgustat?

Ea m-a dezgustat, locotenente. S-a folosit de slăbiciunea lui. Fiecare bărbat are dreptul la una, dar ea a folosit-o, a exploatat-o, apoi l-a ameninţat.

După ce a murit, am realizat că era mai bine aşa. Altfel ar fi aşteptat până când el ajungea preşedinte, apoi ar fi răsucit cuţitul în rană.

— Aşa că l-ai ajutat să şteargă urmele.

— Sigur că da. Rockman ridică din umeri. Mă bucur că avem ocazia asta. Era frustrant pentru mine să nu pot să-mi asum creditul pentru asta. Sunt încântat să-ţi povestesc.

Ego, îşi aminti ea. Nu doar inteligenţă, ci şi ego şi vanitate.

— A trebuit să gândeşti repede, comentă ea. Şi ai făcut-o.

Repede şi strălucitor.

— Da. Zâmbetul lui se lăţi. M-a sunat pe linkul din maşină, mi-a zis să vin repede sus. Era pe jumătate înnebunit de frică. Dacă nu-l calmam, ea ar fi reuşit să-l ruineze.

— Poţi s-o învinovăţeşti?

— Era o curvă. O curvă moartă. Ridică din umeri, dar ţinu arma nemişcată. I-am dat senatorului un sedativ şi am curăţat mizeria. Aşa cum i-am explicat lui, era necesar s-o facem pe Sharon doar o parte din întreg. Să ne folosim de defectele ei, de patetica alegere a profesiei. Trebuia doar să modific discurile de securitate. Obiceiul senatorului de a-şi înregistra activităţile sexuale, mi-a dat ideea să folosesc asta ca parte din tipar.

— Da, zise ea printre buzele amorţite. A fost ceva inteligent.

— Am şters întregul apartament, am şters arma. Din moment ce fusese destul de pragmatic ca să nu folosească una înregistrată, am lăsat-o la locul faptei. Din nou, am stabilit un tipar.

— Aşa că l-ai folosit, zise Eve încet. Te-ai folosit de el, de Sharon.

— Numai proştii nu profită de oportunităţi.

El şi-a mai revenit după ce am plecat, zise Rockman. Am putut să-mi expun restul planului. Folosirea lui Simpson ca să aplic presiune, scurgerea de informaţii către presă. A fost un ghinion că senatorul nu şi-a amintit decât târziu să-mi spună despre jurnalele lui Sharon. A trebuit să risc şi să mă întorc. Dar aşa cum ştim acum, era destul de deşteaptă ca să le ascundă bine.

— Le-ai omorât pe Lola Starr şi pe Georgie Castle. Le-ai omorât ca să acoperi prima crimă.

— Da.

Dar spre deosebire de senator, mie mi-a plăcut. De la început până la sfârşit. Era doar o problemă de selectare a lor, de ales nume, locaţii.

Era puţin cam dificil acum să se bucure de faptul că ea avusese dreptate, iar computerul greşise. Doi ucigaşi, până la urmă.

— Nu le cunoşteai? Nici măcar nu le cunoşteai?

— Crezi că ar fi trebuit? râse la ideea asta. Conta foarte puţin cine erau ele. Doar ce anume erau. Curvele mă ofensează.

Femeile care îşi desfac picioarele ca să

slăbească un bărbat, mă ofensează. Tu mă ofensezi, locotenente.

— De ce discurile? Unde dracu' era Feeney? De ce trupele speciale nu spărgeau uşa chiar în momentul ăsta? De ce mi-ai trimis discurile?

— Îmi plăcea să te privesc cum te agitai ca un şoarece după o bucăţică de brânză, o femeie care credea că poate gândi ca un bărbat. Te-am îndreptat spre Roarke, dar l-ai lăsat să te seducă. Foarte tipic. M-ai dezamăgit. Erai emoţională, locotenente: din cauza morţilor, din cauza acelei fetiţe pe care nu o salvaseşi. Dar ai avut noroc. Motiv pentru care a venit timpul să devii foarte ghinionistă.

El făcu un pas către dulap, unde avea în aşteptare o cameră de luat vederi. Îi dădu drumul.

— Scoate-ţi hainele.

— Poţi să mă omori, zise ea şi stomacul începu să i se agite. Dar nu o să mă violezi.

— O să faci exact ce vreau eu să faci. Voi femeile o faceţi întotdeauna. Îşi lăsă arma în jos până când ajunse în dreptul stomacului ei. Cu celelalte, a fost un glonte în frunte, mai întâi. Moarte instantanee, probabil, lipsită de durere. Ai idee ce fel de durere vei avea cu un glonte de 45 în stomac? O să mă implori să te omor.

Ochii lui deveniră strălucitori.

— Dezbracă-te.

Mâinile lui Eve rămaseră inerte. Putea face faţă durerii, dar nu şi coşmarului. Niciunul dintre

ei nu văzu cotoiul care se furişă în cameră.

— Alegerea e a ta, locotenente, zise Rockman, apoi sări când cotoiul i se frecă de picioare.

Eve sări înainte, cu capul în jos, şi îşi folosi toată forţa corpului ca să-l trântească de perete.

Capitolul 20

Feeney se opri din drumul lui de la cantină, cu o jumătate de burger de soia în mână. Pierdu nişte timp pe lângă maşina de cafea, bârfind cu doi poliţişti despre o tâlhărie. Făcură schimb de poveşti, iar Feeney decise că ar mai avea nevoie de încă o ceaşcă de cafea înainte de a-şi încheia tura.

Aproape că trecu de biroul lui, gândindu-se la o seară în faţa ecranului cu o bere rece în mână. Poate că nevastă-sa avea să fie de acord cu puţină dragoste, dacă avea noroc.

Dar era o creatură a obişnuinţei. Intră în birou ca să se asigure că preţiosul lui computer era securizat peste noapte. Şi auzi vocea lui Eve.

— Hei, Dallas, ce te aduce – Se opri şi scană biroul gol. Lucrez prea mult, murmură el, apoi o auzi din nou.

— Erai cu el. Erai cu el în noaptea când a omorât-o pe Sharon.

— Oh, Iisuse.

Putea să vadă puţin pe ecran: spatele lui Eve,

marginea patului. Rockman nu se vedea, dar sunetul era clar. Feeney se ruga deja, atunci când sună la Dispecerat.

* * *

Eve auzi mieunatul enervat al pisicii când piciorul ei o călcă pe coadă, auzi zgomotul făcut de arma căzută pe podea. Rockman avea avantajul că era mai înalt decât ea şi mai greu, şi îşi reveni din lovitura ei mult prea repede. Dovedi că avea antrenament militar.

Ea se luptă în forţă, neputând însă menţine mişcările eficiente ale luptei corp la corp. Îşi folosi unghiile şi dinţii.

Lovitura scurtă în coaste o făcu să-şi piardă respiraţia. Ştia că va cădea şi se asigură că îl va târî şi pe el cu ea. Se prăbuşiră dur şi, deşi avu grijă să se rostogolească, el ajunse peste ea.

Văzu stele verzi când se izbi cu capul de podea.

Mâna lui o apucă de gât, rănindu-i beregata. Se aruncă asupra ochilor lui, nu nimeri şi îl zgârie pe faţă, făcându-l să urle ca un animal. Dacă şi-ar fi folosit cealaltă mână ca s-o lovească peste faţă, ar fi paralizat-o, dar era prea concentrat să ajungă la armă. Îl lovi în cot, făcând ca mâna cu care o ţinea de gât să-i tremure, înghiţind dureros aerul, se luptă cu el pentru armă.

El o apucă primul.

* * *

Roarke puse un pachet sub braţ în timp ce

intra în holul clădirii unde locuia Eve. Îi făcuse plăcere faptul că ea venise la el. Era un obicei de care va avea grijă să nu şi-l schimbe. Se gândea că acum, după ce închisese cazul, va putea să o convingă să-şi ia câteva zile libere. Avea o insulă în Indiile de Vest despre care credea că îi va plăcea lui Eve.

Apăsă pe butonul intercomului şi zâmbi imaginii din minte în care ea înota goală, împreună cu el, în apa albastră, făcând dragoste sub soarele alb şi fierbinte, apoi furtuna se dezlănţui în spatele lui.

— Dă-te dracului la o parte. Feeney intră ca un buldozer, cu doisprezece poliţişti în spatele lui. Treburi poliţieneşti.

— Eve!

Roarke simţi cum îi îngheaţă sângele chiar în timp ce se străduia să-şi facă loc în lift.

Feeney îl ignoră şi zbieră în comunicator.

— Asiguraţi toate ieşirile. Puneţi lunetiştii în poziţie. Roarke îşi strânse pumnii fără folos.

— Deblass?

— Rockman, îl corectă Feeney, numărându-şi fiecare bătaie a inimii. A prins-o. Nu ne sta în drum, Roarke.

— Pe dracu’.

Feeney îl privi, îl măsură. Nu avea de gând să renunţe la doi poliţişti ca să oprească un civil, şi avea sentimentul că civilul ăsta s-ar duce până-n pânzele albe, aşa cum ar fi făcut-o şi el, pentru

Eve.

— Atunci faci ce-ţi spun eu.

Auziră împuşcătura exact când se deschiseră uşile liftului. Roarke era cu doi paşi înaintea lui Feeney şi lovi uşa lui Eve. Înjură şi se dădu înapoi. Loviră apoi uşa împreună.

* * *

Durerea se simţea ca şi cum ar fi fost tăiată cu gheaţă. Apoi dispăru, amorţită de furie. Eve îl apucă de încheietura mâinii cu care ţinea arma, îşi înfipse unghiile scurte în carnea lui. Faţa lui Rockman era aproape de a ei, corpul lui ţintuind-o într-o obscenă parodie a sexului.

Încheietura lui era alunecoasă din cauza propriului lui sânge, acolo unde ea îl zgâriase.

Înjură când îl scăpă din mână, iar el începu să zâmbească.

— Te lupţi ca o femeie. Îşi clătină capul ca să scape de părul care-i venea în ochi, iar sângele din obrazul zgâriat se adună roşu. Te voi viola. Ultimul lucru pe care îl vei şti înainte să te omor, este că nu eşti mai bună decât o curvă.

Ea se moleşi, iar el, excitat de victorie, îi rupse bluza.

Zâmbetul lui se duse când ea îl lovi cu pumnul în gură.

Sângele o stropi ca o ploaie caldă. Îl lovi din nou, auzi cum trosneşte cartilagiul nasului în timp ce sângera. Iute ca o cobră, ea se ridică, şi din nou, îl lovi, un cot în maxilar, un pumn în faţă,

ţipând şi înjurând, ca şi cum vorbele ei l-ar fi putut lovi asemeni unor pumni.

Nu auzi loviturile în uşă, nici zgomotul pe care uşa îl făcea prăbuşindu-se. Plină de o furie oarbă, îl împinse pe Rockman pe spate, îl încălecă şi continuă să-i lovească faţa cu pumnii.

— Eve, Dumnezeule.

Roarke împreună cu Feeney reuşiră cu greu să o ridice de pe el. Ea luptă rânjind, până ce Roarke îi apăsă faţa de umărul lui.

— Opreşte-te.

Ai reuşit. S-a terminat.

— Voia să mă omoare. El le-a omorât pe Lola şi pe Georgie. Voia să mă omoare, dar voia mai întâi să mă violeze. Se trase înapoi, îşi şterse sângele şi transpiraţia de pe faţă. aici a greşit.

— Stai jos. Cu mâini tremurânde şi pline de sânge, o ajută să se aşeze pe pat. Ai dureri

— Nu încă. Or să înceapă curând. Îşi trase răsuflarea, apoi o lăsă să iasă. Era poliţistă, fir-ar să fie, îşi aminti ea. Era poliţistă şi se va purta ca atare.

Ai primit transmisiunea, îi zise ea lui Feeney.

— Da.

Îşi scoase o batistă din buzunar ca să-şi şteargă faţa năclăită de sudoare.

— Atunci de ce dracu’ ai întârziat atâta? Reuşi o umbră de zâmbet. Pari puţin cam supărat, Feeney.

— Căcat. Doar o zi de muncă obişnuită.

Îşi deschise comunicatorul. Situaţie sub control. Avem nevoie de o ambulanţă.

— Nu merg la niciun spital.

— Nu pentru tine, campioano. Pentru el. Privi în jos, spre Rockman, care reuşi să scoată un geamăt slab.

— După ce îl cureţi, arestează-l pentru uciderea Lolei Starr şi a lui Georgie Castle.

— Eşti sigură de asta?

Picioarele îi erau cam nesigure, dar se ridică şi îşi luă jacheta.

— Am totul aici. Îi întinse reportofonul. Deblass a omorât-o pe Sharon, dar băiatul nostru este complice după comiterea faptei. Şi vreau să-l acuzi de încercare de viol a unui ofiţer de poliţie. Pune şi intrarea prin efracţie.

— Aşa am să fac. Feeney puse reportofonul în buzunar.

Hristoase, Dallas, arăţi groaznic.

— Presupun că da. Vrei să-l scoţi de aici, Feeney?

— Sigur că da.

— Dă-mi voie să te ajut. Roarke se aplecă şi îl apucă pe Rockman de guler. Îl trase în sus şi îl puse pe picioare. Uită-te la mine.

Rockman. Vedere clară?

Rockman clipi ca să scape de sângele din ochi.

— Pot să te văd.

— Bun.

Braţul lui Roarke se ridică rapid ca un glonţ şi pumnul lui se conectă cu faţa deja terminată a lui Rockman.

— Ups, zise Feeney uşor, când Rockman se prăbuşi din nou la podea. Cred că nu se poate ţine pe picioare. Se aplecă el însuşi şi îi puse cătuşele. Poate că doi dintre voi, băieţi, ar trebui să-l scoată de aici.

Să mă aştepte ambulanţa şi pe mine. Merg eu cu el.

Scoase o pungă specială pentru colectarea probelor şi vârî arma în ea.

— Frumoasă piesă – mâner de fildeş. Pun pariu că loveşte direct la ţintă.

— Mie îmi spui? Mâna i se duse automat spre braţ. Feeny se opri din admiratul armei şi căscă gura spre ea.

— Fir-ar să fie, Dallas, eşti rănită?

— Nu ştiu. O zise aproape visătoare, surprinsă în clipa în care Roarke îi sfâşie mâneca deja zdrenţuită. Hei!

— A atins-o puţin. Vocea lui era goală. Rupse mâneca de tot şi o folosi ca să acopere rana. Trebuie să o vadă cineva.

— Mă gândesc să las asta în seama ta, remarcă Feeney. Poate ai vrea să stai în altă parte în seara asta, Dallas. Lasă să vină o echipă şi să facă curat pentru tine.

— Da.

Zâmbi în timp ce pisica sări în pat. Poate.

El fluieră printre dinţi.

— O zi plină.

— Vin şi pleacă, murmură ea mângâind cotoiul. Galahad, gândi ea, cavalerul ei în armură.

— Ne mai vedem, puştoaico!

— Da.

Mulţumesc, Feeney.

Determinat să se facă auzit, Roarke se aşeză pe vine în faţa ei. Aşteptă până ce fluieratul lui Feeney se pierdu.

— Eve, eşti în stare de şoc.

— Cam aşa ceva. Dar începe deja să mă doară.

— Ai nevoie de un doctor.

Ea îşi mişcă umerii.

— Mi-ar trebui o pastilă împotriva durerilor şi trebuie să mă spăl.

Privi în jos, către ea, făcu inventarul cu calm.

Bluza îi era ruptă, pătată de sânge, mâinile îi erau devastate, plesnite şi umflate, nu prea putea să le strângă în pumn. O sută de vânătăi începeau să se arate, iar rana de la braţ, unde o atinsese glonţul, începea să devină fierbinte.

— Nu cred că e atât de rău cum arată, decise ea, dar mai bine verific.

Când vru să se ridice, el o luă în braţe.

— Îmi place când mă duci în braţe. Mă face să tremur pe dinăuntru. Şi după asta mă simt stupidă. Sunt diferite chestii în baie.

Voia să vadă el însuşi cum arăta rana, aşa că

o duse în baie şi o aşează pe toaletă.

Găsi nişte pastile puternice contra durerii, pentru uzul poliţiei, într-un dulăpior de medicamente aproape gol. Îi oferi una, împreună cu un pahar cu apă, apoi înmuie o cârpă.

Îşi împinse părul cu mâna validă.

— Am uitat să-i spun lui Feeney. Deblass e mort. Sinucidere.

Cum se spunea pe vremuri, şi-a mâncat pistolul. Teribilă frază.

— Nu-ţi face griji de asta acum. Roarke se ocupă întâi de rana făcută de glonţ. Era o tăietură urâtă, dar sângerarea deja se mai domolise. Orice paramedic competent o putea închide în câteva minute. Asta, însă, nu-i dădu mai mare siguranţă în mişcări.

— Au fost doi ucigaşi. Ea se încruntă la perete. Asta era problema. Mi-am dat seama de asta, dar pe urmă am renunţat. Datele indicau o probabilitate scăzută. Stupid.

Roarke clăti cârpa şi începu să o şteargă pe faţă. Era delirant de fericit că cea mai mare parte din sânge nu era al ei. Gura îi era tăiată, ochiul stâng începuse deja să se umfle. O vineţeală se întindea de-a lungul pometţilor.

El reuşi să inspire aproape cu uşurinţă.

— O să ai o vânătaie teribilă.

— Am mai avut. Pastila începea să-şi facă efectul, transformând durerea într-o ceaţă. Doar zâmbi atunci când el o dezbrăcă până în talie ca să

vadă dacă mai are şi alte lovituri.

— Ai mâini grozave. Îmi place când mă atingi. Nimeni nu m-a atins vreodată aşa. Ţi-am spus asta?

— Nu.

Şi se îndoia că îşi va aminti că-i spusese acum. O să-i amintească el.

— Şi eşti aşa de frumos. Aşa de frumos, repetă ea ridicând o mână sângerândă către faţa lui. Mă tot întreb ce cauţi aici.

El îi luă mâna şi i-o înfăşură cu o cârpă.

— Şi eu m-am întrebat acelaşi lucru.

Ea zâmbi prosteşte, se lăsă să plutească. Trebuie să-mi fac raportul, gândi ea ameţită.

Curând.

— Doar nu crezi că o să reuşim să facem ceva din asta, nu-i aşa? Roarke şi poliţista?

— Cred că va trebui să aflăm. Erau multe lovituri pe corpul ei, dar vineţeala de pe coaste îl îngrijora cel mai mult.

— OK.

Poate că acum aş putea să mă întind? Putem să mergem la tine, pentru că Feeney o să trimită o echipă ca să înregistreze scena şi toate celelalte. Aş vrea doar să aţipesc puţin înainte să mă duc să-mi fac raportul.

— Vei merge la cel mai apropiat centru de sănătate.

— Nu, ăhă. Nu pot să-i sufăr. Spitale, centre de sănătate, doctori. Ea îi zâmbi cu ochi înceţoşaţi

şi îşi ridică braţele. Lasă-mă să dorm la tine-n pat, Roarke. OK? În cel mare, de pe platformă, sub cer.

În lipsă de altceva, îşi scoase jacheta şi i-o puse pe umeri. Când o luă din nou în braţe, capul i se bălăngănea pe umărul lui.

— Nu-l uita pe Galahad. Pisica mi-a salvat viaţa. Cine s-ar fi gândit?

— O să mănânce caviar pentru tot restul celor nouă vieţi.

Roarke pocni din degete, iar cotoiul îşi potrivi fericit mersul după al lui.

— Uşa e spartă. Eve chicoti în timp ce Roarke trecea peste uşă ca să ajungă în hol. Proprietarul o să fie furios. Dar ştiu cum să mă port cu el. Puse un sărut pe gâtul lui Roarke. Mă bucur că s-a terminat, zise ea oftând. Mă bucur că eşti aici. Ar fi drăguţ dacă ai mai rămâne.

— Poţi conta pe asta. Mutând-o pe celălalt braţ, se aplecă şi recuperă pachetul pe care îl aruncase în hol când alergase să ajungă la uşă. Înăuntru se afla o pungă cu cafea proaspătă. Se gândi că-i va trebui ca mită pentru ea când se va trezi într-un pat de spital.

— Nu vreau să visez în noaptea asta, murmură ea şi adormi. El intră în lift cu pisica la picioarele lui.

— Nu.

Îşi trecu buzele peste părul lui Eve. Fără vise în noaptea asta.

Sfârşit